XIV. évfolyam 34. szám. **Ára: 1 forint** *1958. augusztus 21*

Ludas Matyi

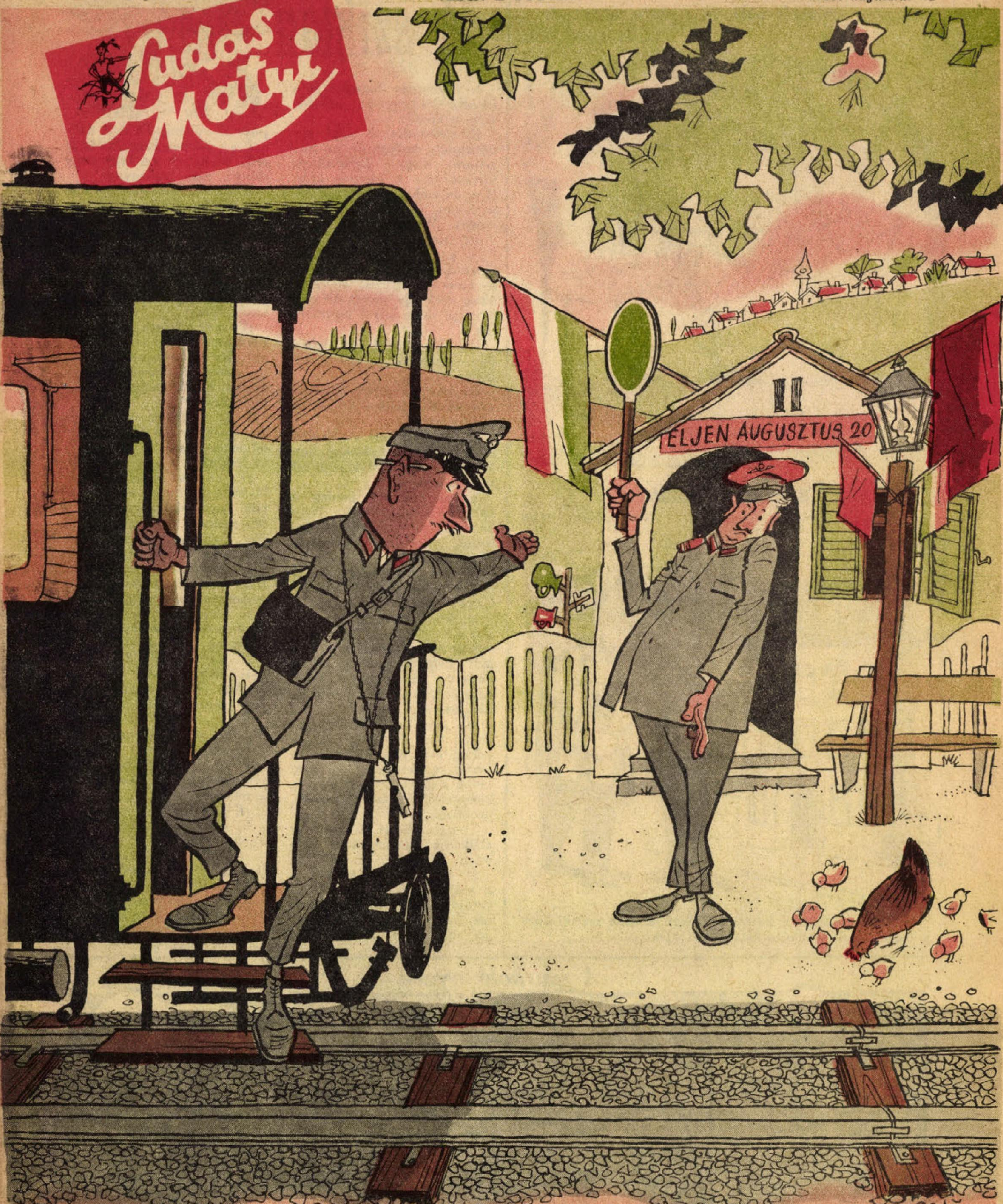
ÉLJEN AUGUSZTUS 20
Gerő

Gerő Sándor rajza

— Állomásfőnök kollégám! Senkisem jön innen augusztus huszadikára Pestre?
— Senki! Évek óta Pesten van az egész falu!

Egyes üzletek este is nyitva tartanak

Sándor Károly rajza

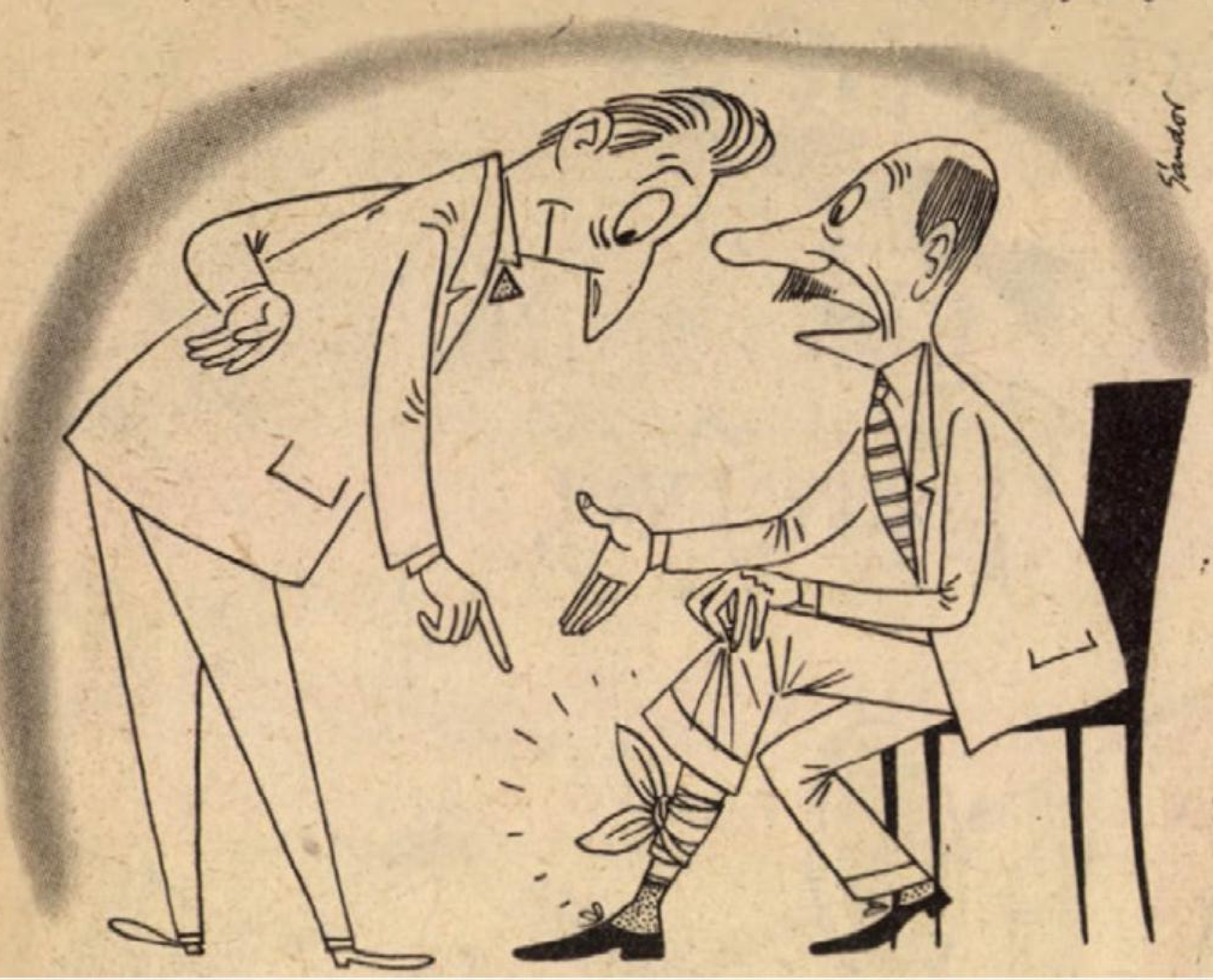

– Nézd, milyen szép cipőt vettem tegnap este!
– És miért van bekötve a lábad?
– Megharapott az eladó!

Ravasz megoldás

Gerő Sándor rajza

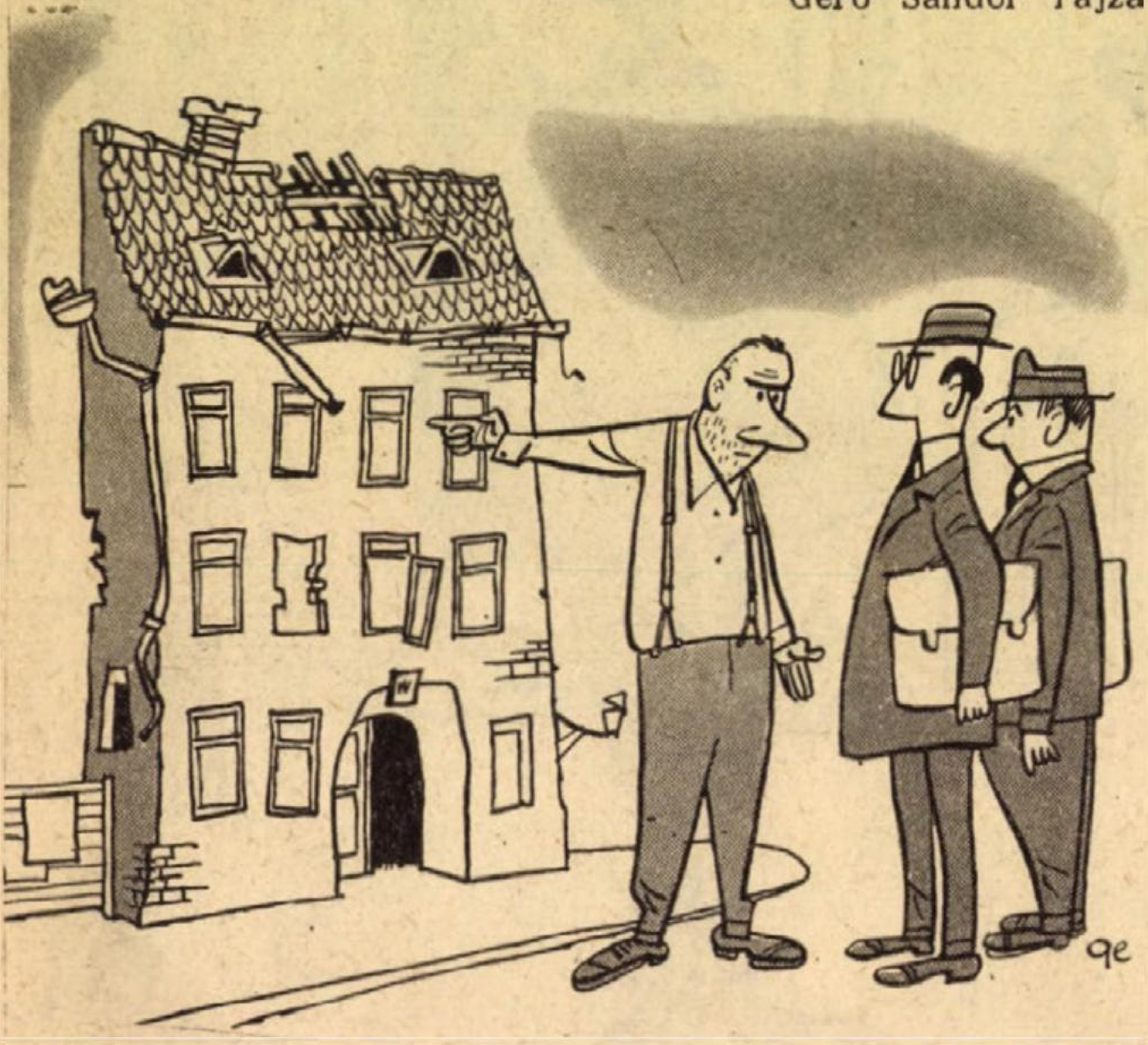

– Nagyon kérem a kartársakat, nyilvánítsák műemléknek a házat... Akkor talán tatarozni fogják!...

A sziklán

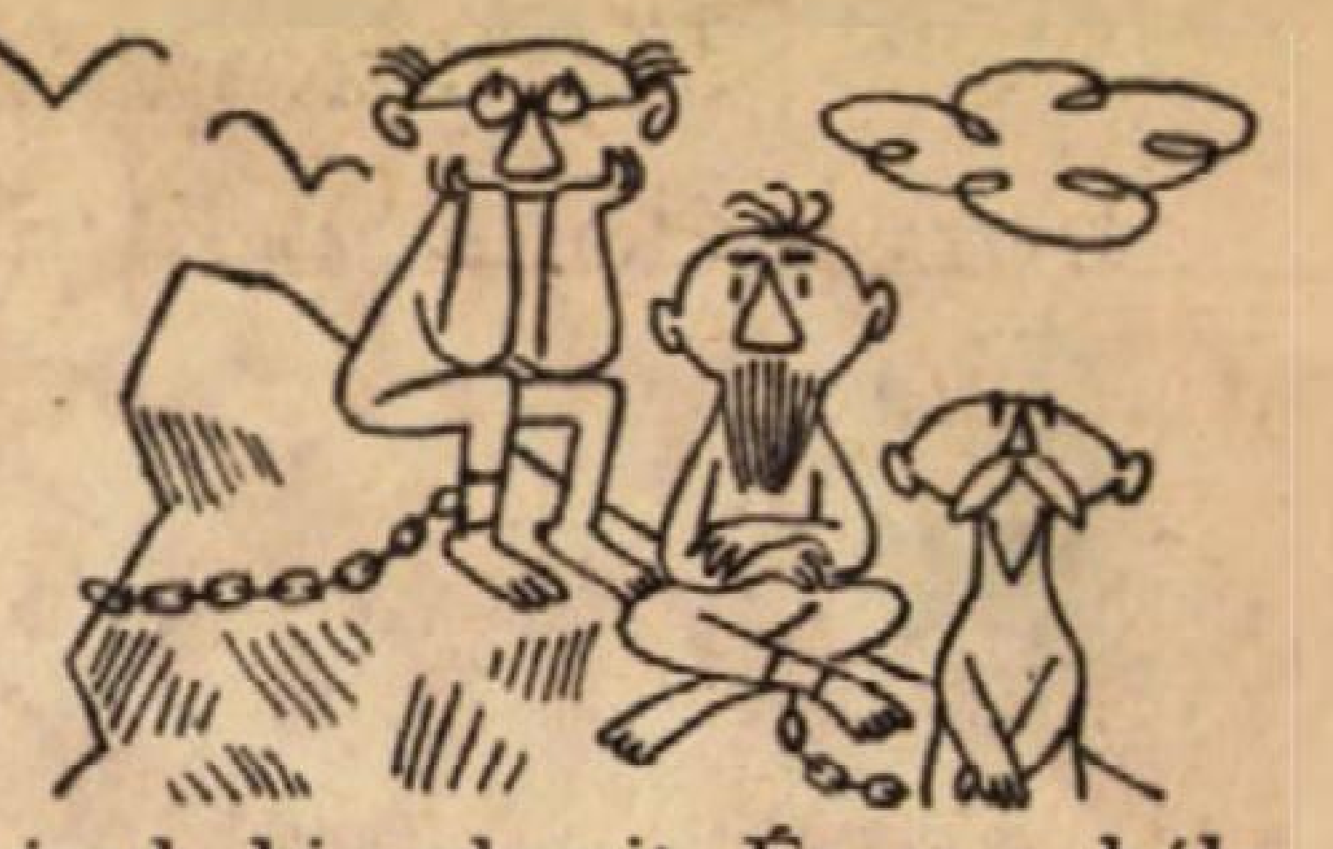

I. atomtudós (megigazítja a láncát): Megjegyzem, egészen szép a kilátás.

II. atomtudós: A maga optimizmusa, kolléga úr, az idegeimre megy. Leláncolnak minket erre a huzatos sziklára, az ember szédül, tériszonya van, és maga a kilátást dicséri. Hess, te szemtelen!

III. atomtudós: Mi az?

II. a.t.: Mindjárt maga is megtudja. Most kergettem el a beste keselyűjét, de nem adok neki egy percet és már a maga mája körül legyeskedik.

IV. a.t.: Aludni sem lehet, úgy csörög ez a nyomorult lánc.

II. a.t. (mérgesen): Kellett nekünk lelopnunk a Napból az atomenergiát!

V. a.t. (hidegen): A Napból csak a fúziós folyamatot loptuk le, a hasadó folyamatot ott nem is ismerik.

II. a.t.: Legyen boldog a szőrszálhasogatásaival! Tény az, hogy mi vagyunk a bűnbakok, minket büntetnek. Miért csináltunk bombát?

III. a.t.: Ki csinálta volna? Adták volna ki kisiparosnak? Ugyan kérem!

II. a.t.: Kérem, ez nem válasz a kérdésemre. Maga miért csinált atombombát, miért csinált hidrogénbombát? Miért dúsított urániumot, miért egyesített deuteriumot tritiummal, kisapám?

III. a.t.: Uram, nekem családom van. Rengeteg fizetnivalóm volt. Különben is ez a tanult mesterségem, én nem tudok sem kocsit vezetni, sem könyvelni. Atomtudós volnék, instállom.

V. a.t.: Hüccs! Hát nem itt ólálkodik a májam körül ez a piszok keselyű?

II. a.t.: Ezt tudják. Rágják a májunkat. Mit csináltunk volna? Mindig csak siránkoztak, hogy így kevés az energia, úgy kevés az olaj, találjunk ki valamit. És ez a hála.

I. a.t.: Lehet, hogy kevés az olaj, de annak van egy nagy előnye: nem hadianyag!

II. a.t.: Ne nevettesse ki magát. Minden rendes várból forró olajat öntöttek az ostromlók fejére. Most meg napalmot fröcskölnek repülőgépről. És mivel megy a tank?

V. a.t.: Még a vajaskenyér is hadianyag, ha katonával etetik meg.

IV. a.t.: Nekem mégiscsak lelkiismeretfurdalásaim vannak. Ha mi sztrájkoltunk volna, akkor most nem érne egymásba a sok gamma-sugár a légkörben.

I. a.t.: Kérem szépen, az atomenergiát békés célokra is fel lehet használni. Az izotóp az kutya?

IV. a.t.: Ezt mesélje egy tábornoknak. Ha az ember föltalál egy virágpermetezőt, a tábornoknak már azon jár az esze, hogy a haditengerészetnek vagy a tüzérségnek lenne-e jobb. Nem mész innen? Hogy ezek a keselyűk mostanában milyen szemtelenek!

V. a.t.: Én azt sem tudom, ki láncolt ide minket. Az istenek az Olymposról?

II. a.t.: Ugyan! A Nemzetközi Köztisztasági Hivatal. Minket tesznek felelőssé a levegő szennyeződése miatt.

V. a.t.: Hallatlan. És meddig kell itt maradnunk?

II. a.t.: Örökre.

V. a.t.: No, addig csak kibírjuk valahogyan. Nincs egy cigarettája?

II. a.t.: De van, tessék.

V. a.t.: Köszönöm. Tüzet kaphatnék?

II. a.t.: Mindjárt az is lesz. *(Ordít.)* Prometheus! Tüzet!

Prometheus (szerény kisfiú, szolgálatkészen hozza a tüzet. Mindnyájan rágyújtanak).

Feleki László

A szurkoló nyara

Szepes Béla rajza

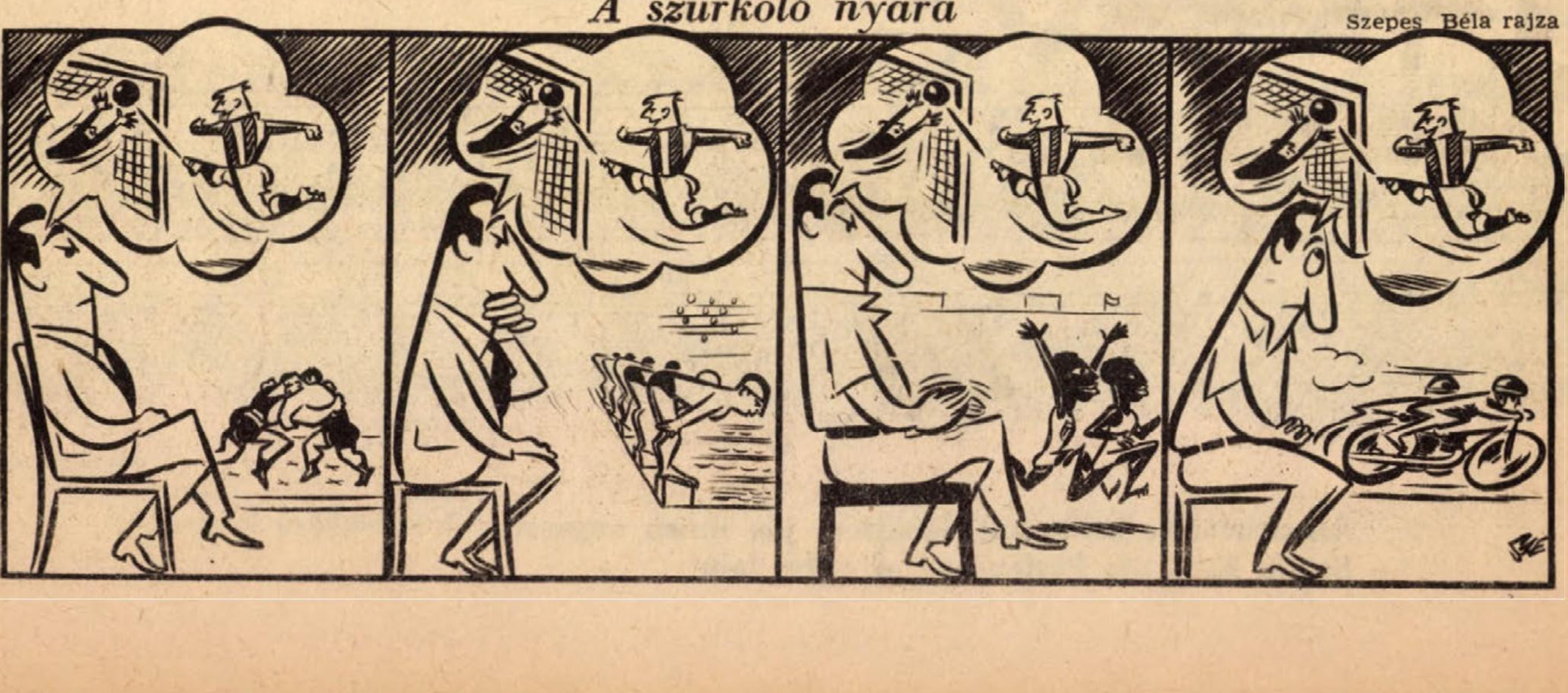

Nyilatkozott az Illetékes: borravaló nélkül is leviszik a tüzelőt

Mészáros András rajza

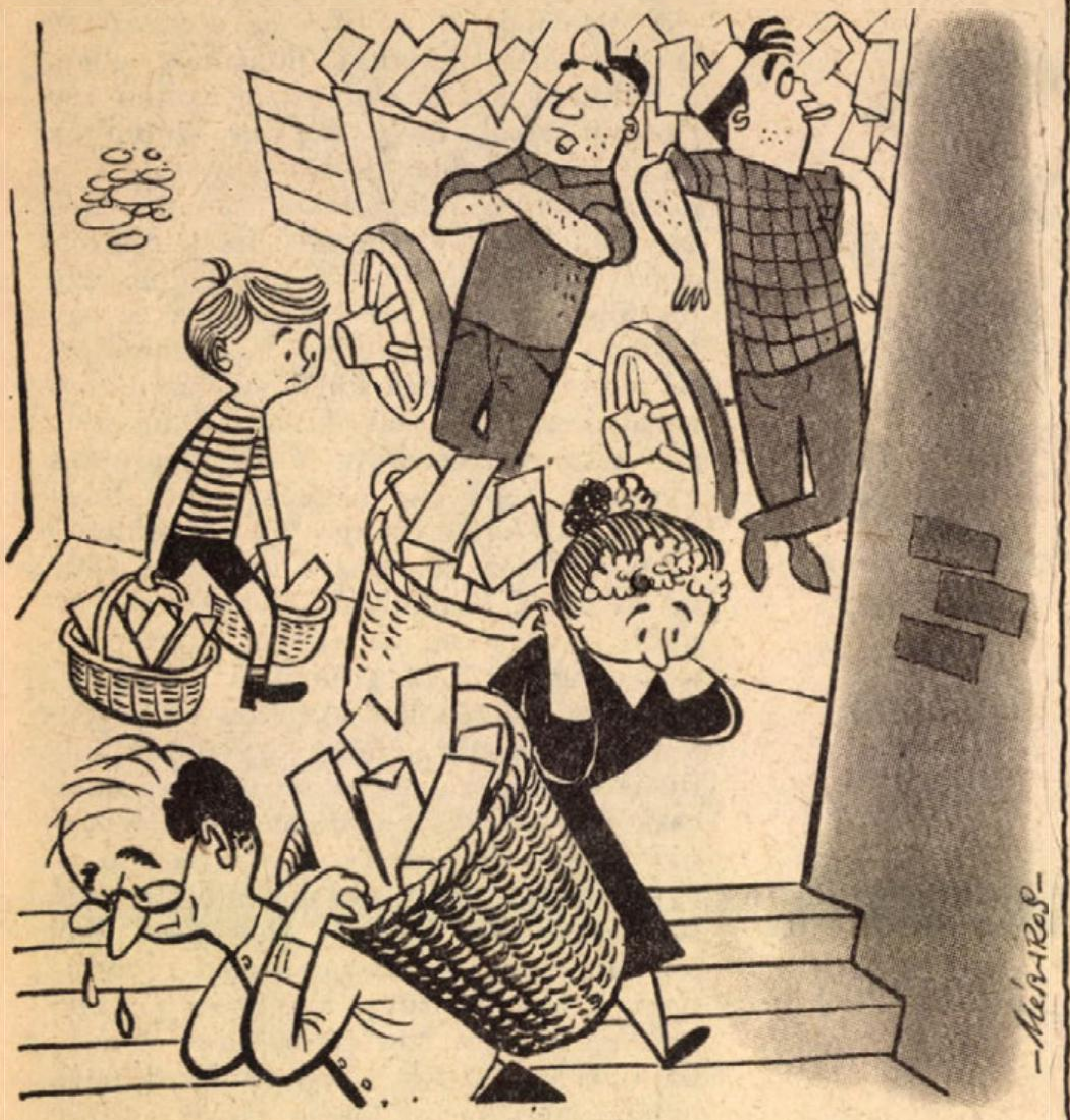

Így : : :

Pesti tudósítónktól

Minden józan ember csak örömmel üdvözölheti az alkoholellenes küzdelem legújabb fegyvertényeit. Mint a villám, úgy hasít bele az iszákos ember lelkiismeretébe a rövid szózat: „Alkohol helyett inkább tejet!" Nekem azonban mégis az a véleményem, hogy szép, szép a propaganda, de az adminisztratív intézkedés sem kutya. Ki kell irtani az alkoholizmus minden cseppjét. Pusztítsák el a termelési eszközöket a bor, sör, pálinka terén, jöjjön létre a Tokaji Tejkombinát, az italboltokban legföljebb borízű szörpöt lehessen árulni, meg kell tiltani a sportban a különböző kapák és serlegek adományozását, legyen az Európa Kupa ezentúl Európa Köcsög, át kell vizsgálni irodalmunkat és költészetünket, s ami részegségre, ivásra utal, azt vitamindús szörpökkel és tejtermékekkel kell helyettesíteni, például a „Részegség a hazáért" a jövőben legyen „Józanság a hazáért", ami különben is sokkal nagyobb áldozat, az operákban be kell tiltani a bordalokat, a koccintás legyen hivatalból üldözendő bűncselekmény, alkoholmentessé kell átírni a népdalokat, a kórházákban az alkoholos lemosások helyett tejfürdőt kell alkalmazni, és így tovább.

Hogy gazdasági életünk ne szenvedjen kárt, ezenkívül már csak arra kell törekedni, hogy megfelelő propagandával növeljék italboltjaink forgalmát.

Még mindig nyár van, a Balaton vizének hőfoka eléggé magas, s a Meteorológiai Intézet előrejelzése Budapest területére minden jót ígér. A nyár a nyaralás évadja, hiszen mint ahogyan nyelvtudósok kikutatták a nyaralás szó a „nyár"-ból származik.

Hogy ez mennyire így van, azt a napokban is tapasztaltam. Éppen feltaláltam egy készüléket, amelynek segítségével minden betegség meggyógyítható, megoldódik az emberiség energia-szükséglete, lehetetlenné válik a nyomott kedélyállapot, a szegénység és a háború. Sajnos, amikor az illetékes minisztériumban az illetékes osztályvezetőt kerestem találmányom ügyében, azt a választ kaptam, hogy az illető szabadságon van. A helyettese is szabadságon van. Jöjjek két hét múlva.

Mi lesz a világgal két hétig?

F. L.

Jó fogás

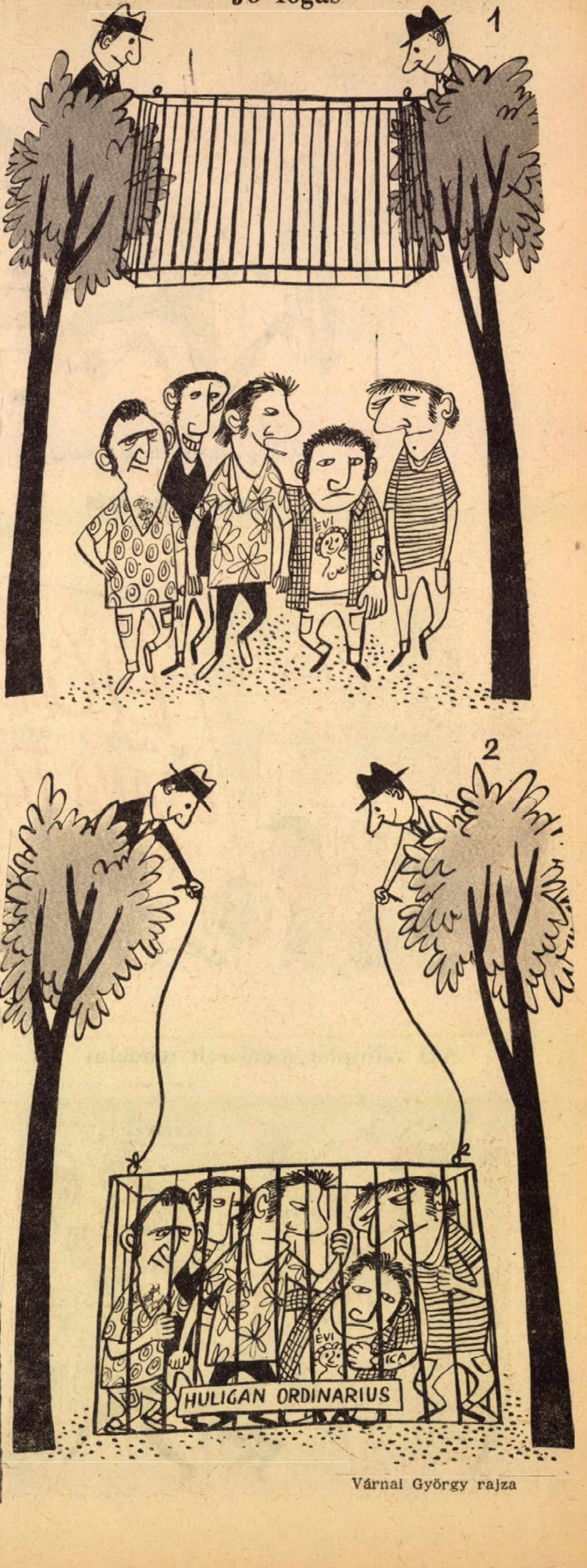

Várnai György rajza

Váratlan látogató Mocsoládról

Pusztai Pál rajza

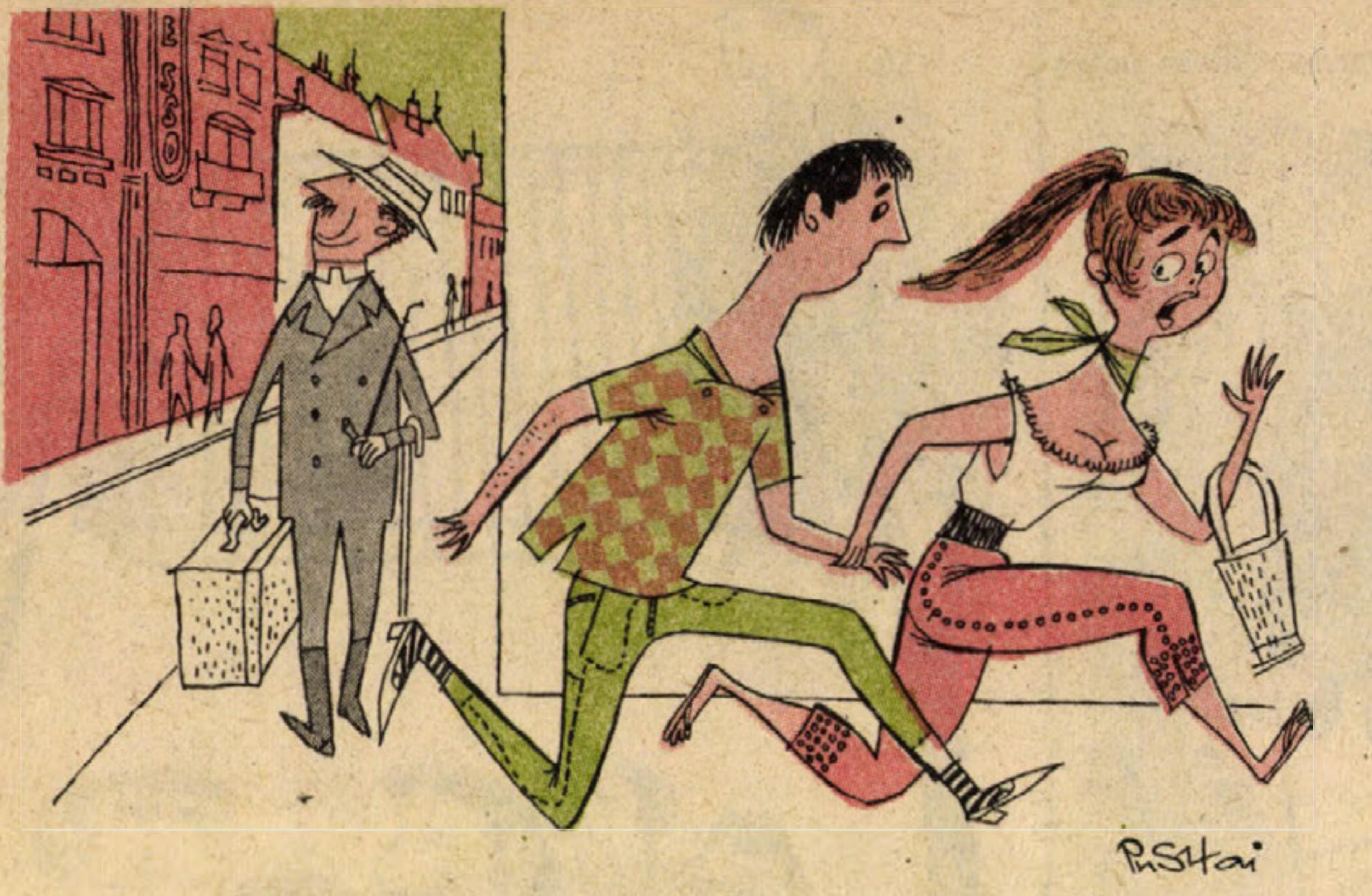

– Gyerünk átöltözni! Itt jön édesapánk!

Ügyes szervezés

Szűr-Szabó József rajza

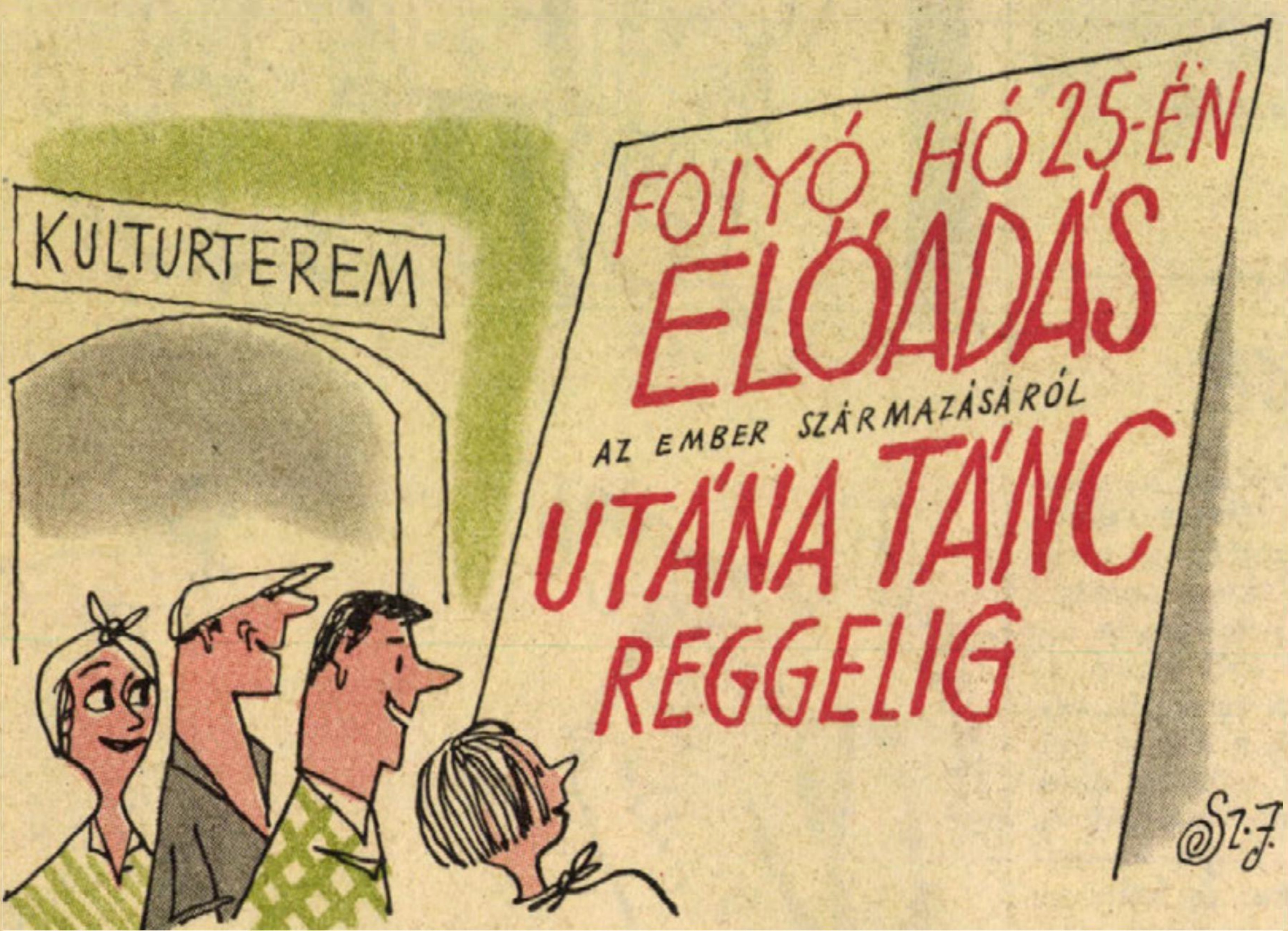

Úgy kezdődött,

hogy reggel olvastam egy cikket, hogy felszámolják a huligánokat. Később egy másik újság is a kezembe került és abból elolvastam, hogy az ifjúsági szervezetek is csatasorba állnak a huligánok ellen. A délutáni lapban elolvastam azután egy riportot arról, hogy hogyan számolják fel a huligánokat és két gúnyrajzot is megnéztem a huligánokról, amint cowboy-nadrágban viszik be őket a rendőrségre. Mialatt a képeket nézegettem, egy pisztolyt nyomtak az oldalamhoz és egy hatéves kisfiú felszólított, hogy emeljem fel a kezemet, mert különben kilyukaszt azzal a szép kis Colt-pisztollyal, amelyet a derekamhoz szorított. Megsimogattam a gyermek fejét és megkérdeztem, hogy Mexikóból kapta-e vajon ezt az ocsmány játékot, de azt mondta, a trafikban vette és elszaladt. Gondoltam, becsapott és tovább olvasgattam az újságot, mert érdekelt, hogy miként számolják fel Budapesten a huligánokat. Annyira elmélyedtem az olvasásba, hogy egy másik kisfiú is nekem szaladt az utcán, kinek nemcsak Colt-pisztolya volt, hanem cowboyöve is, és kalapja is és pisztolytáskája is, és mindenkit lelőtt, aki mellette elhaladt. Kérdeztem tőle is, hogy Dél-Amerikából településtek-e haza vissza, de azt mondta, hogy a József körúton laknak és a játékboltban vette a cowboy-felszerelést apukája, és ha sietek, még én is vehetek belőle, mert ha így lassan olvasva közlekedem, akkor elfogy, mire odaérek. Siettem hát a játékboltba, és vettem egy texasi készletet, hanem a bolt előtt éppen nagy verekedés volt és a rendőrök éppen szedték össze a verekedő huligánokat. Szerencsére nálam volt a Colt-készlet és mutattam, hogy én nem huligán vagyok, hanem családapa, aki játékot visz gyermekének és a rendőrök mindjárt rám mosolyogtak és igazolva voltam, hogy rendes ember vagyok, mert játékboltból jövök és játékszert viszek a gyereknek. Közben az esti újság is megjelent, hazáig elolvastam belőle a legérdekesebb riportot arról, hogy hogyan veszik fel eszmei fegyverekkel is, a nevelés eszközével is a harcot a huligánság ellen, majd hazaérkeztem és a Colt-pisztollyal jól megijesztettem a házmestert, aki éppen arról olvasott, hogy megfékezik a huligánokat.

Somogyi Pál

Aki szimplát merészelt rendelni

Sándor Károly rajza

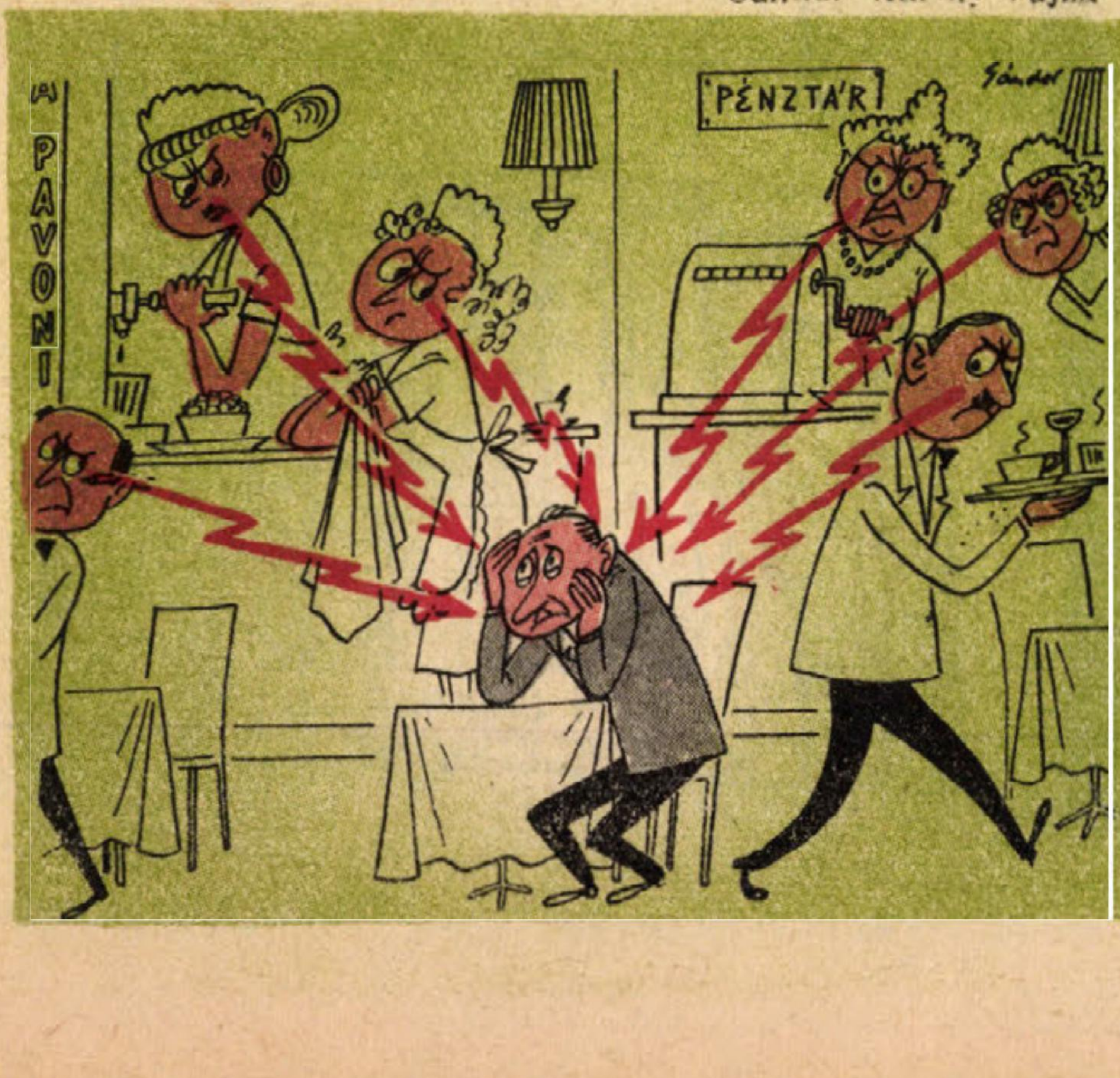

Családi séta a paradicsomban

Vas Ida rajza

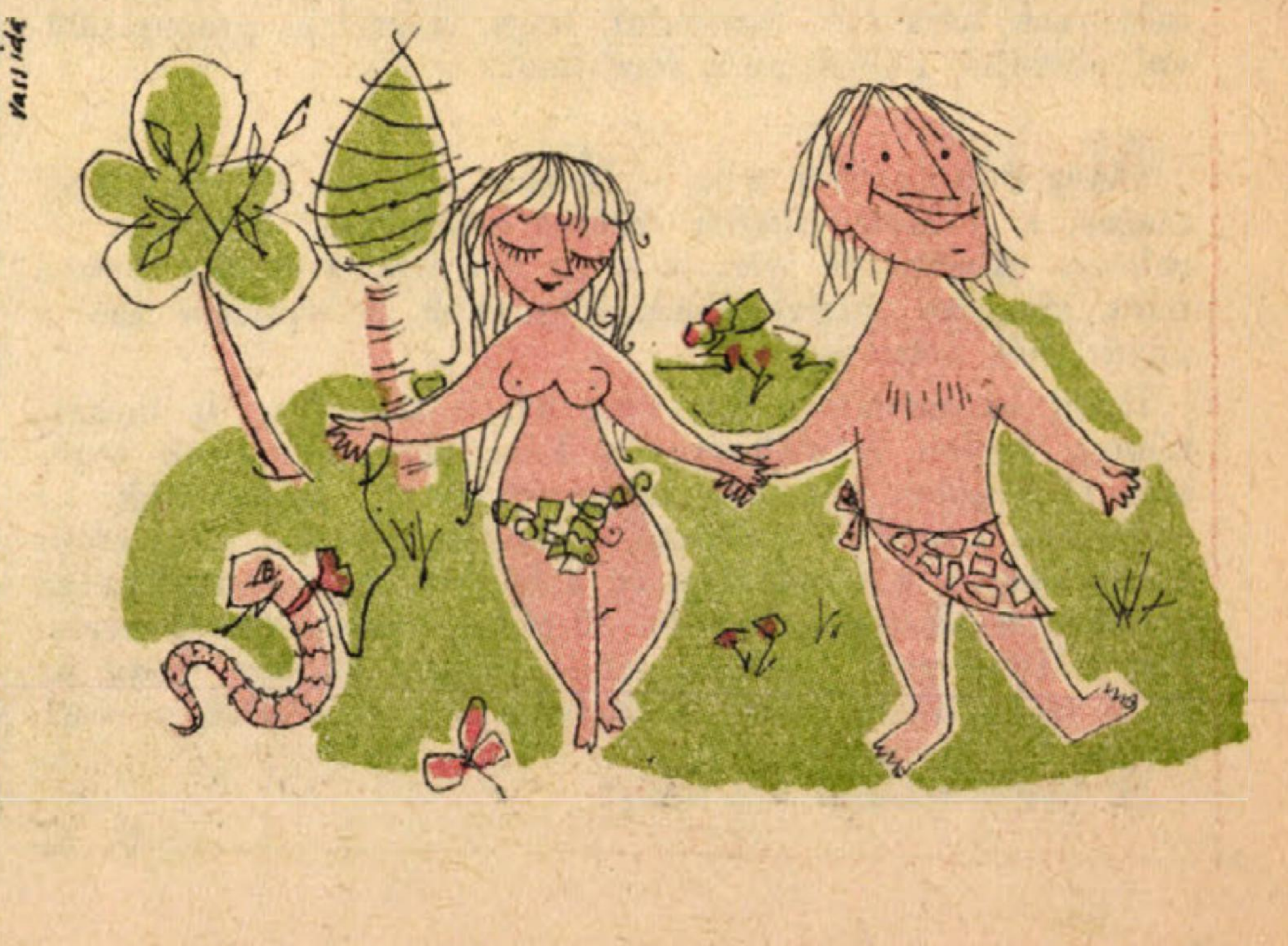

Aranybánya

A bolt ötször öt méteres. A mennyezet alacsony. A falak penészesek. A pult ferde, mert hiányzik az egyik lába. A helyiség hátsó részét piszkos, virágmintás függöny takarja el. Kopácsolás és valami furcsa, különös zaj, zizegés hallatszik ki onnan.

Az üzlet tulajdonosa, az én Tóházi barátom, éppen ebédelt. Papírból és kutyafuttában: párizsit, ecetes uborkát, nagy sercli kenyeret. Villámgyors mozdulattal hányta magába az ételt, miközben a szeme ide-oda rebbent és időnként megpihent rajtam is.

— Nehéz ma egy maszeknak — suttogta és a kenyérmorzsát a tenyerébe söpörte a papírról. — A maszekot, köztünk legyen szólva, még az ág is húzza. Nagy az adó, félévenként egy szitát kapunk, a mosógéphez nincsenek alkatrészek...

Beszéd közben egy ügyes mozdulattal beledobta a szájába a tenyerébe összegyűjtött kenyérmorzsát és ivott rá egy pohár vizet.

— Az egész család dolgozik, kivétel nélkül: Emmi néni, aki boszorkánylövéses, a reszekető fejű Tóni bácsi, sőt Elemér bácsi is, aki épp a minap töltötte be a száztizedik esztendőt. Muszáj, ha meg akarunk élni. Hajnaltól késő éjszakáig dolgozunk, mint a rabszolgák. A feleségem is segít, meg a kisfiam is, ha hazajön az óvodából. Nehéz az élet. Nincs egy cigarettád?

Megkínáltam egy cigarettával. Mohón kapott utána. Gyufája sem volt, tüzet is én adtam neki. Lehunyt szemmel nagyot slukkolt, mire köhögési rohamot kapott és az ingét tépegette a nyakán.

— Máról holnapra élünk — hörögte lilára vált arccal. — S nagy a rezsi: a zsákok drágák, a szerszámok rettenetesen gyorsan mennek tönkre, a villanyszámla óriási...

— Mi ez a zaj? — mutattam hátra.

— Szitálják a homokot. A boszorkánylövéses Emmi néni is szitál, a reszkető fejű Tóni bácsi is szitál és a száztíz esztendős Elemér bácsi is szitál. Dehát mit csináljunk? Élni kell. Hidd el, estére nem érezzük a derekunkat...

— Miért szitáljátok a homokot? — tudakoltam kíváncsian.

— Miért? Hogy különválasszuk az aranyat a homoktól. Iszonyú munka. Sajnos, rengeteg a selejtes szita. A jó szitákat persze az állami vállalatok kapják meg, nekünk jó ez is. Apropo, nincs valami jóismerősöd a tanácsnál? A házfelügyelőnk feljelentett minket, hogy sok vizet használunk el az aranymosáshoz. Most mondd! Hát lehet így dolgozni? Lehet így élni?

Résztvevő arccal nemet intettem, s közben elhűlve gondoltam arra, hogy az ismerőseim már régen mondogatják: Tóházi üzlete egy valóságos aranybánya, de nem hittem nekik.

Abban a pillanatban meglibbent a virágmintás függöny és a száztíz éves Elemér bácsi bújt elő, rogyadozó léptekkel, teli zsákkal a vállán.

— Arany van benne? — kérdeztem tiszteletteljes hangon.

— Arany — legyintett Tóházi barátom. — Tudod, mennyit vesződünk, míg egy ilyen zsákkal összehozunk? — S azt hiszed, érdemes? Nem érdemes. Kinek van pénze aranyat venni? Senkinek. Ott rothad az egész vacak a raktárban. Komolyan mondom, már-már azzal a gondolattal foglalkozom, hogy lehúzom a rolót. Nem teszem tönkre magam..

Elemér bácsi a pult mögött ledobta a zsákot és aztán szuszogott. Tekintetét rám függesztette, de nem ismert meg. Köszöntem neki, de nem köszönt vissza. Egy perccel később ismét eltűnt a függöny mögött.

— Na, most láttad! — szólalt meg Tóházi. — Láttad szegény Elemér bácsit. Hát érdemes? Neked jó, barátom — csapott a vállamra — fixed van, néha egy kis prémium is csurran, igaz? Boldog ember! — sóhajtott irigyen. — Semmi gondod sincsen.

*

A napokban ismét találkoztam Tóházi barátommal. Majdnem elütött az autójával. Amikor meglátott, kihajolt a volán mellől és azt rebegte:

— Muszáj volt kocsit vennem, már olyan gyenge vagyok a sok melótól, hogy járni sem tudok...

Aztán, mikor elhajtott, még visszaordított nekem:

— Tudod, mennyi rezsi van egy ilyen autóra?

Mikes György

Új vendéglátóipari létesítmény

Szűr-Szabó József rajza

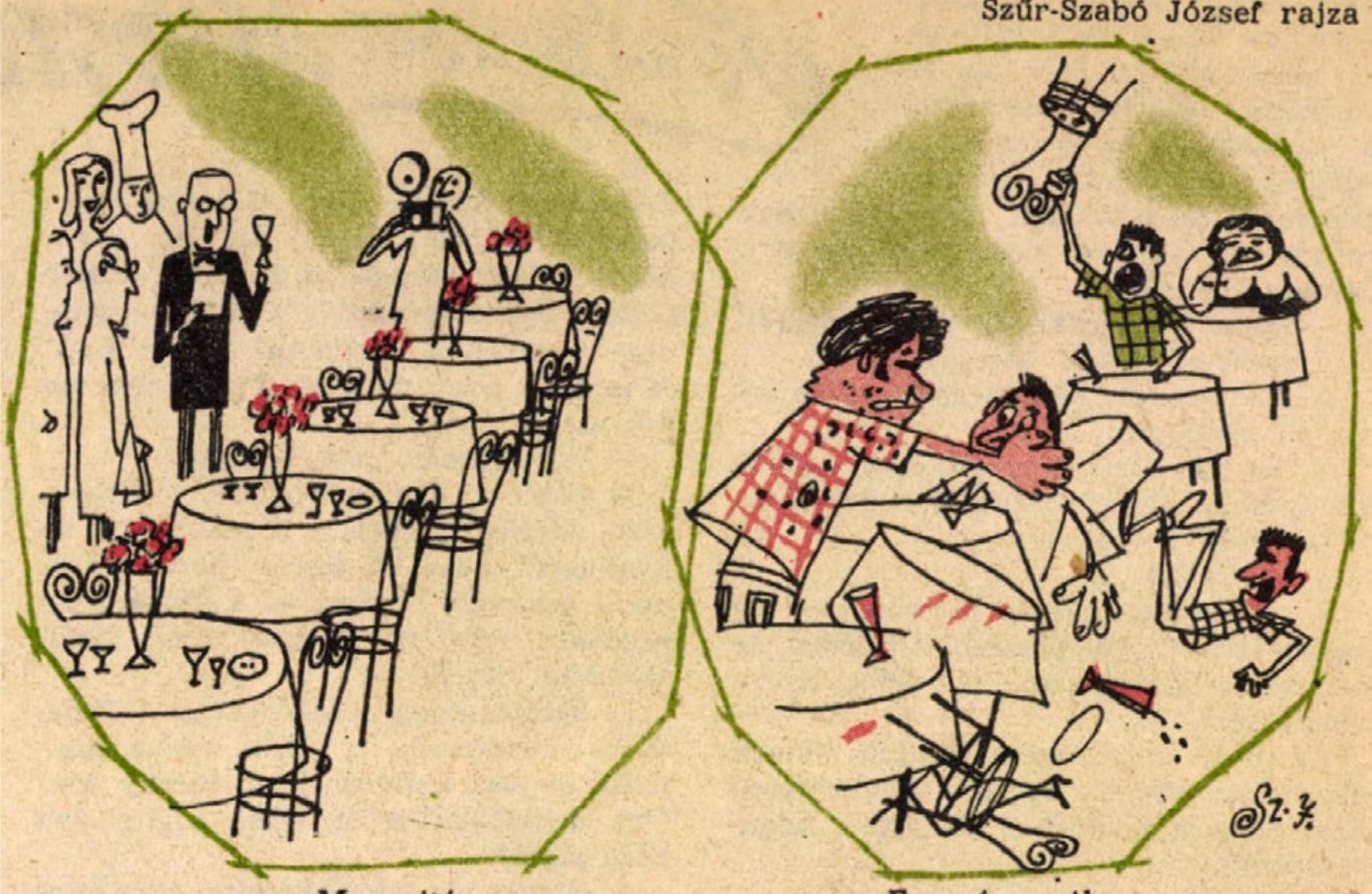

Megnyitás

Egy év múlva...

Gyerekdivat 1900-ban

Felnőtt divat 1958-ban

Gerő Sándor rajza

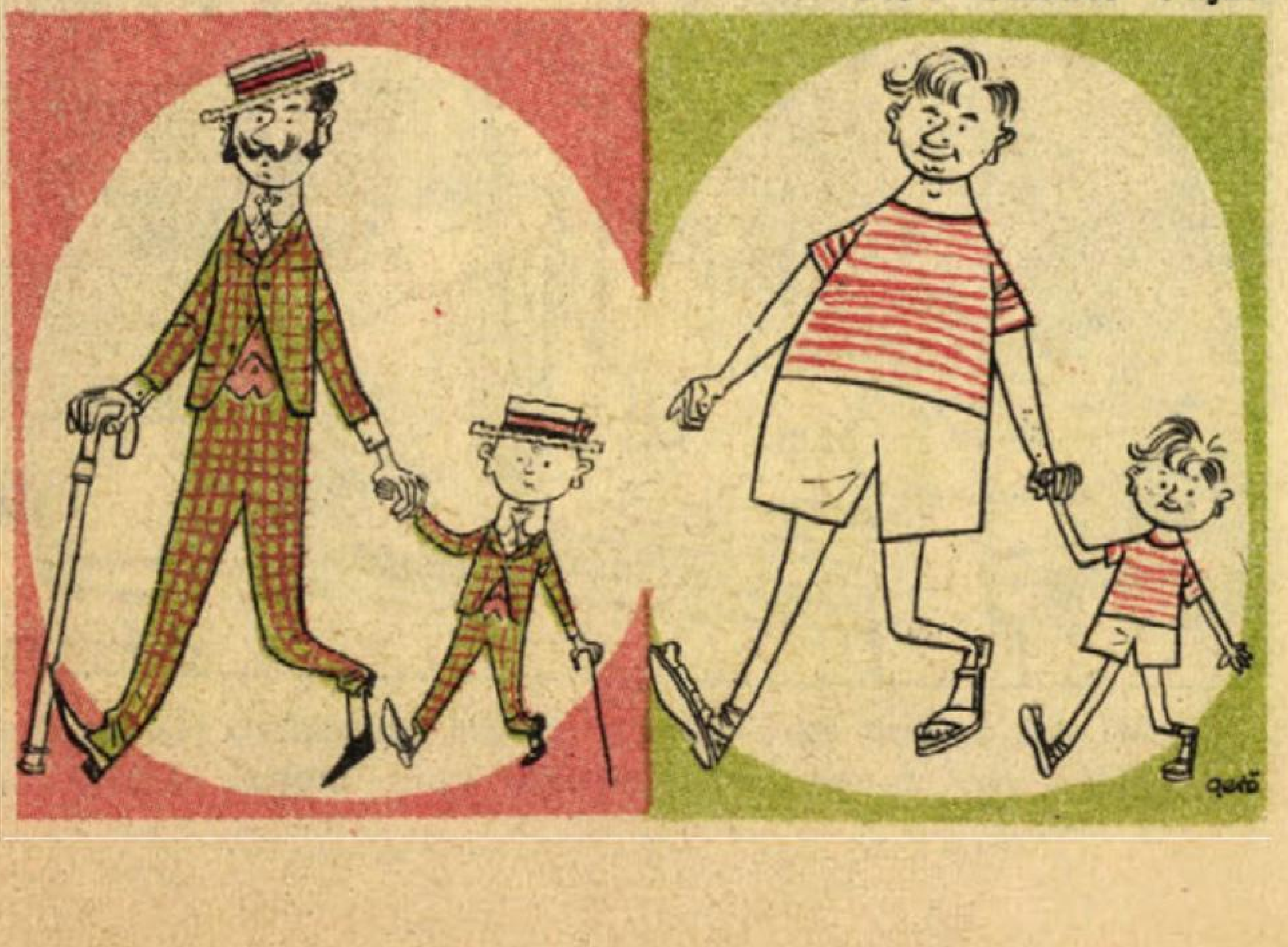

Hülye kérdés augusztus végén

Várnai György rajza

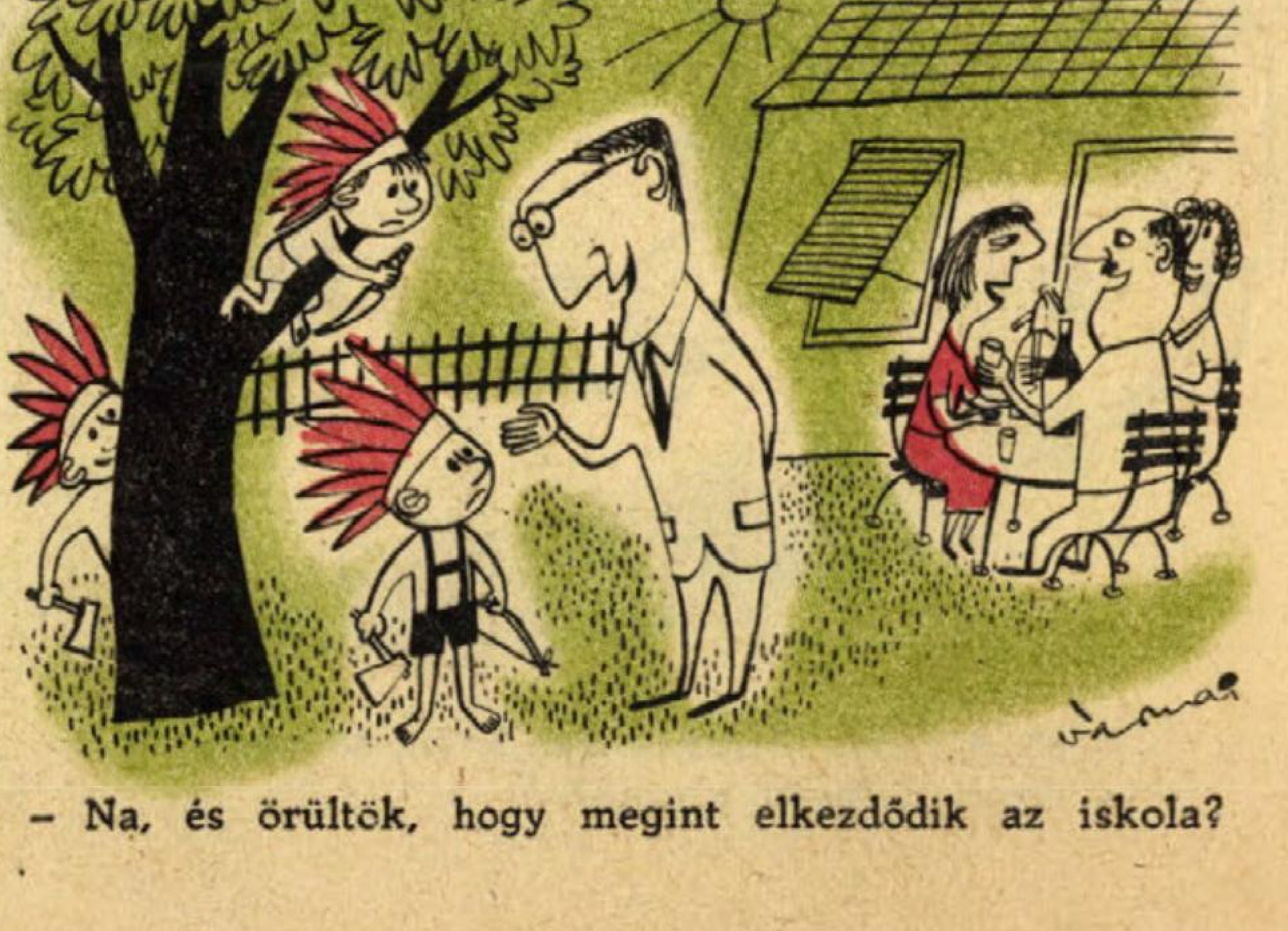

– Na, és örültök, hogy megint elkezdődik az iskola?

Pontozásos RENDSZER

A XXXII. kerületi tanács haragosbajszú elnöke éjféltájban fáradtan lépett ki irodájából. A házasságkötési főosztály írnokának, Mérleg kartársnak a szobájában még égett a villany. Az elnök óvatosan benyitott. Az írnok egy kimutatás számtengerébe merülve, nem vette észre a belopózó elnököt.

– Maga túlórázik? Engedély nélkül! – dörgött az elnöki basszus.

A meglepődött Mérleg apró szeme zavartan pislogott.

– Sza-bad-ság! Jó es-tét! Hogy túlórázom? Nem, elnök kartárs: korszakalkotó feltaláláson dolgozom...

– Micsoda?

– ... Felfedeztem a harmonikus házasság titkát. Új korszak kezdődik az emberiség történetében: a boldog házasságok kora...

Az elnök a feleségére gondolt, akinek elkerülése végett maradt rendszeresen késő estig a hivatalban. Engedett szigorúságából.

– Beszéljen!

– Itt a főosztályon tíz év alatt megfigyeltem: a boldogtalan házasságok oka: a házasulandó nő asszonyi értékének ismeretlen volta. Minden férfi egy ismeretlen nőnek esküszik örök hűséget. Amidőn választottját megismeri – válni akar tőle. Ádám sem ismerte Évát, amikor elvette...

– Ádám és Éva! – az elnök legyintett. – Régi história...

– Az én felfedezésem új. Megtaláltam a boldog házasság megkötésének csalhatatlan módját: a vőlegény először értékelje ki a menyasszonyát pontozással. A legtöbb pontot szerzett nő – a lehető legjobb feleség. A pontozott menyasszony – harmonikus házasság.

– Mi-i-i? Hogyan pontozza?

Mérleg kartárs nagy rovatokra osztott lapot tett az elnök elé. Felül ez volt ráírva: „Menyasszonyi Pontozó Káderlap."

– Íme, az én csalhatatlan rendszerem. A menyasszony szerelmes a vőlegénybe – beírok a „Szerelem" rovatba három pontot; Fiatal? – még három pont; Jó az alakja? – az is három; tökéletes az arca? szintén három – Mérleg felolvasta a rovatcímeket: „*Kedves. Jó. Megértő. Takarékos. Művelt. Okos. Hűséges. Igazmondó. Nyugodt. Tiszta. Jól főz. Sokat keres. Alkalmazkodik a férjéhez. Önfeláldozó. Szépen énekel. Jól táncol* – minden rovatban a maximum három pont. A legtöbb pont: 60 pont. Ez az abszolút női ideál.

– Van ilyen? – így az elnök.

– Nincs... De nem is kell – magyarázta Mérleg kartárs. – A pontozás a nő kvalitásait közös nevezőre hozza, megméri, összegezi-kivonja és a végösszeget precízen, mint egy patikamérleg, pontszámban kifejezi...

– Patikamérleg pontszámban kifejezi... – mormolta az elnök, szeme tágra nyílt, és arra gondolt, hogy Mérleg kartárs meghibbant a látott sok boldogtalan házasságtól.

– Nézzen ide, elnök kartárs. Nem minden női tulajdonság három jó pont. A vénuszi alak, igaz, három pont. De a telt idomok – már csak kettő, a kövérkés pedig legfeljebb egy. A mi százkilós Arankánknak a konyháról pedig két *mínusz* pontot adnék. Ha az asszony többet keres havi kétezerötszáznál – három pont; kevesebbet ezernél – egy pont; ha költekezik, akkor mínusz előjelű pontot kap. Tetszik érteni?

Az elnök mintha fejbevágták volna lóbálta a fejét. Mérleg felbátorodott:

– Ezen az oldalon vannak a negatív női tulajdonságok: *Öregség. Csúnyaság. Butaság. Hazudozás. Irigység. Pletykaság. Rendetlenség. Ledérség. Főzni nem tudás. Önzés. Pazarlás. Hiúság. Nagyravágyás. Hisztéria.* – A Menyasszonyi Pontozó Káderlap eme rovatjaiba mínusz előjelű pontokat írunk természetesen a hazudozás, vagy a csúnyaság stb. mértékétől függően egyet, kettőt vagy hármat. A végső pontszám itt alul, úgy jön ki, hogy a mínusz előjelű pontokat kivonom a plusz előjelűek összegéből.

– Az egész találmány nem ér semmit! – jelentette ki az elnök. – Mert a rosszaság az asszonyból a házasság után bújik ki. Ezt én tudom. Ez a pontozás pedig semmit sem segít a nős férfiakon.

– De elnök kartárs, öt évi munka fekszik ebben a rendszerben! – mondta Mérleg síró hangon. – Én bebizonyítom a gyakorlatban...

Az elnök sarkon fordult, és kiment.

A sértődött Mérleg fejében dacos gondolat született: Legyen az elnök ellene, de ő majd alkalmazza a korszakalkotó rendszert, hadd döntse el az élet, kinek van igaza...

Mérleg kartárs titokban felfektette a Menyasszonyi Pontozó Káderlapot a tanács minden hajadonáról, elvált és özvegy asszonyáról. Félévig nyomozott, kikérdezte róluk a személyzetet, és udvarolt tizenkét objektumnak. A VB elnök titkárnőjének, az okos és mindig jókedvű, elvált asszony Irénkének lett a legtöbb pontja: tizenhárom.

A baljóslatú pontszám ellenére Mérleg kartárs elszánta magát, és életében először, kopasz fővel így szólt:

– Irénke, szeretem magát... Legyen a feleségem!

– A magáé? – Irénke kacagott. – A múlt héten az özvegy takarító asszonynak, azelőtt meg az adóhivatalbeli Icukának udvarolt. Maga vén széltoló, Donzsuán!...

– Nem, Irénke. Nem udvaroltam nekik, csak pontoztam őket!

Mérleg felfedte korszakalkotó felfedezését Irénke előtt. A molett, szenvedélyes Irénkét levette lábáról ez az őszinteség és az, hogy neki van a legtöbb pontja a Tanácsban. „Igen"-t mondott.

Ettől kezdve fokozatosan eltűnt Irénke jókedve. Egy nap azonban ismét vidáman dalolt az írógép fölött.

– Na, mi van, Irénke? – Kérdezte az elnök.

– Elváltunk.

– Mérleg kipontozta magát? – az elnök kárörvendve mosolygott.

– Ő engem? – Irénke hangosan kacagott. – Az elnök elvtárs is azt hiszi, hogy a népi demokráciában csak a férfiak pontoznak? Nem kérem, mi is pontozunk! Egyenjogúság van. Mérleg kartárs egy nyomorult pontot sem kapott a Férji Káderlapjára... Kirúgtam!

Lovass Márton

Meglátta!

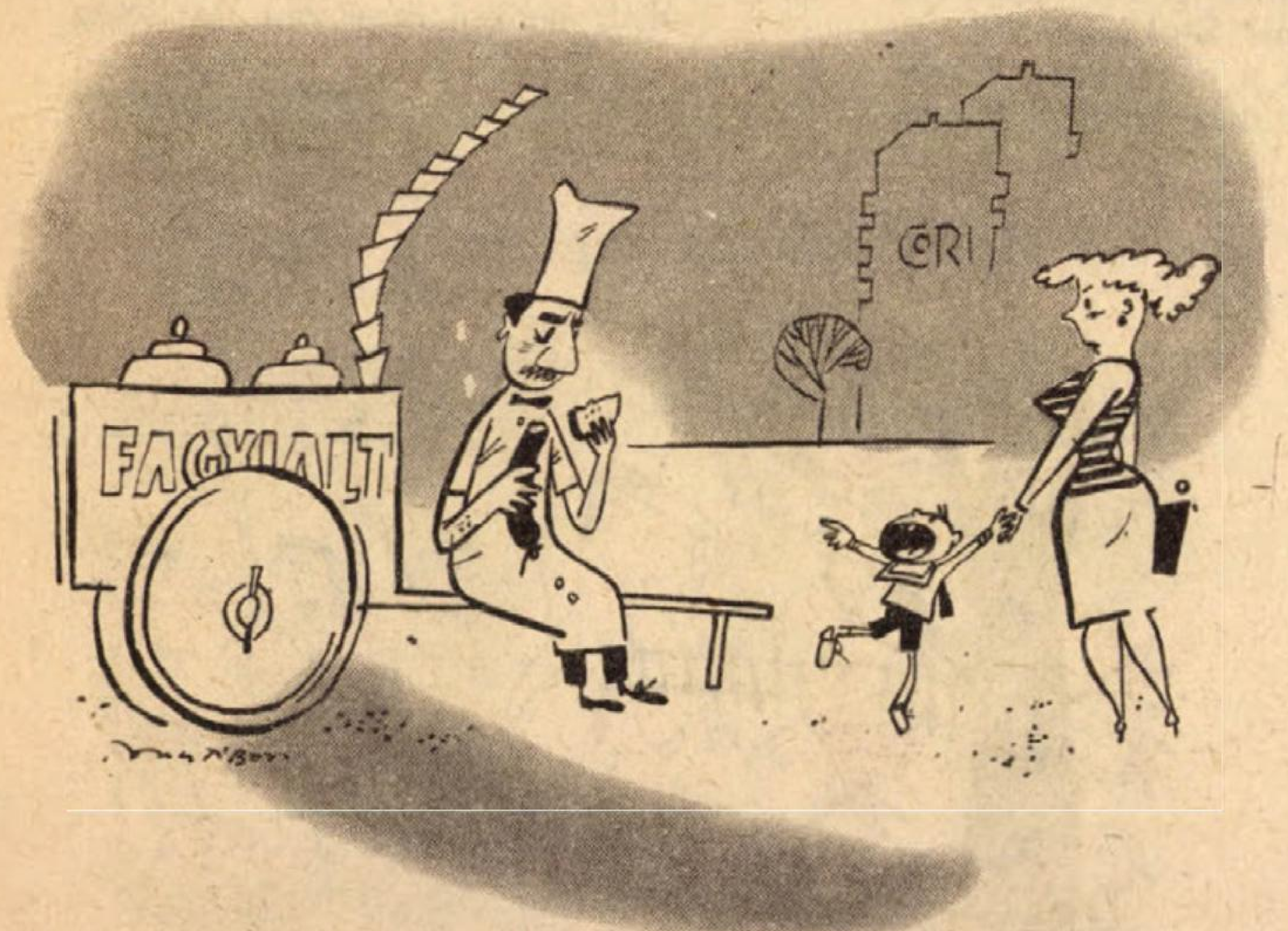

– Mért bőgsz, Misike? Fagylaltot akarsz?
– Nem! Kolbászt akarok!

Egy üzemben hallottuk...

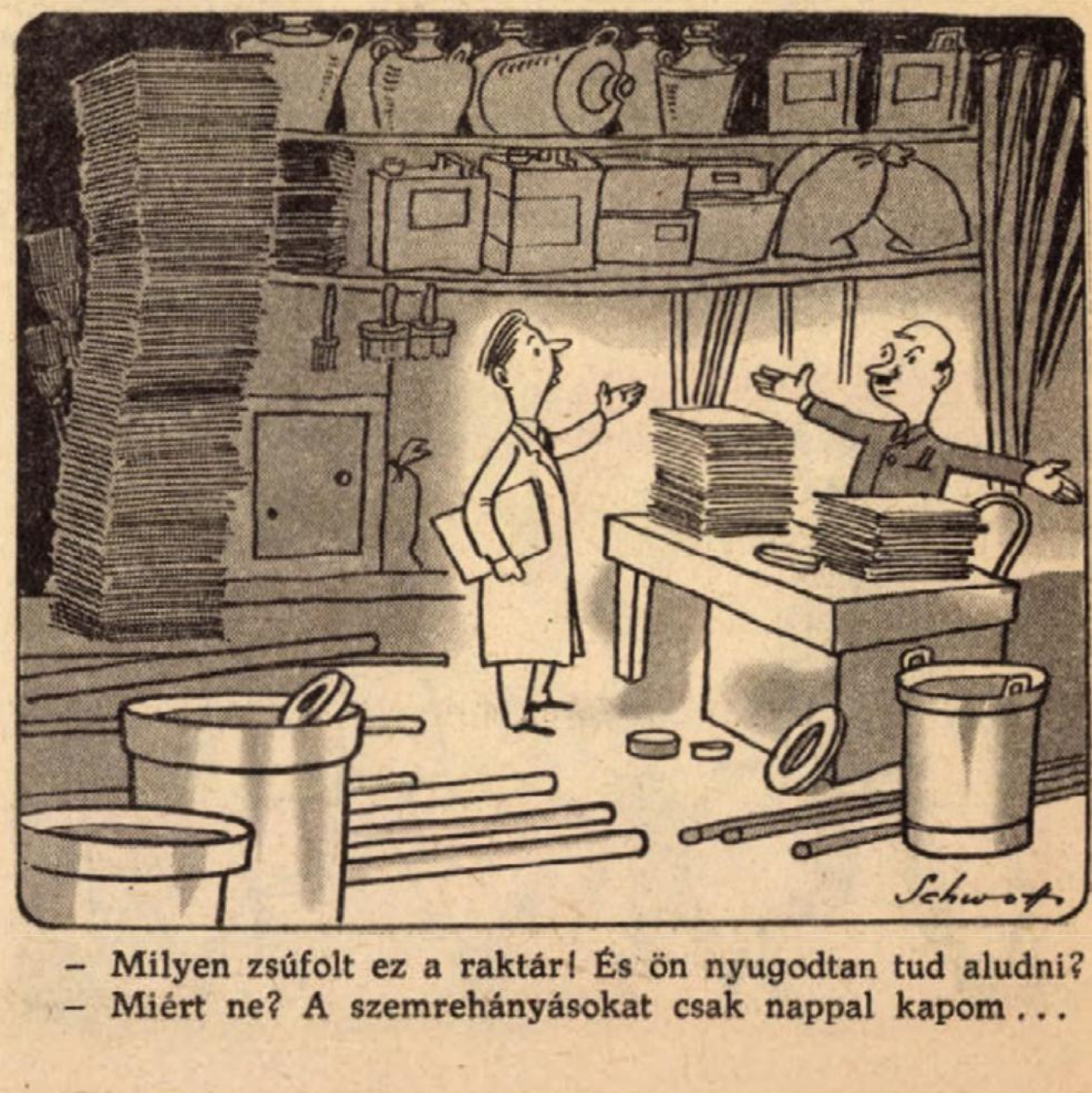

– Milyen zsúfolt ez a raktár! És ön nyugodtan tud aludni?
– Miért ne? A szemrehányásokat csak nappal kapom...

A könyvkukac

Szegő Gizi rajza

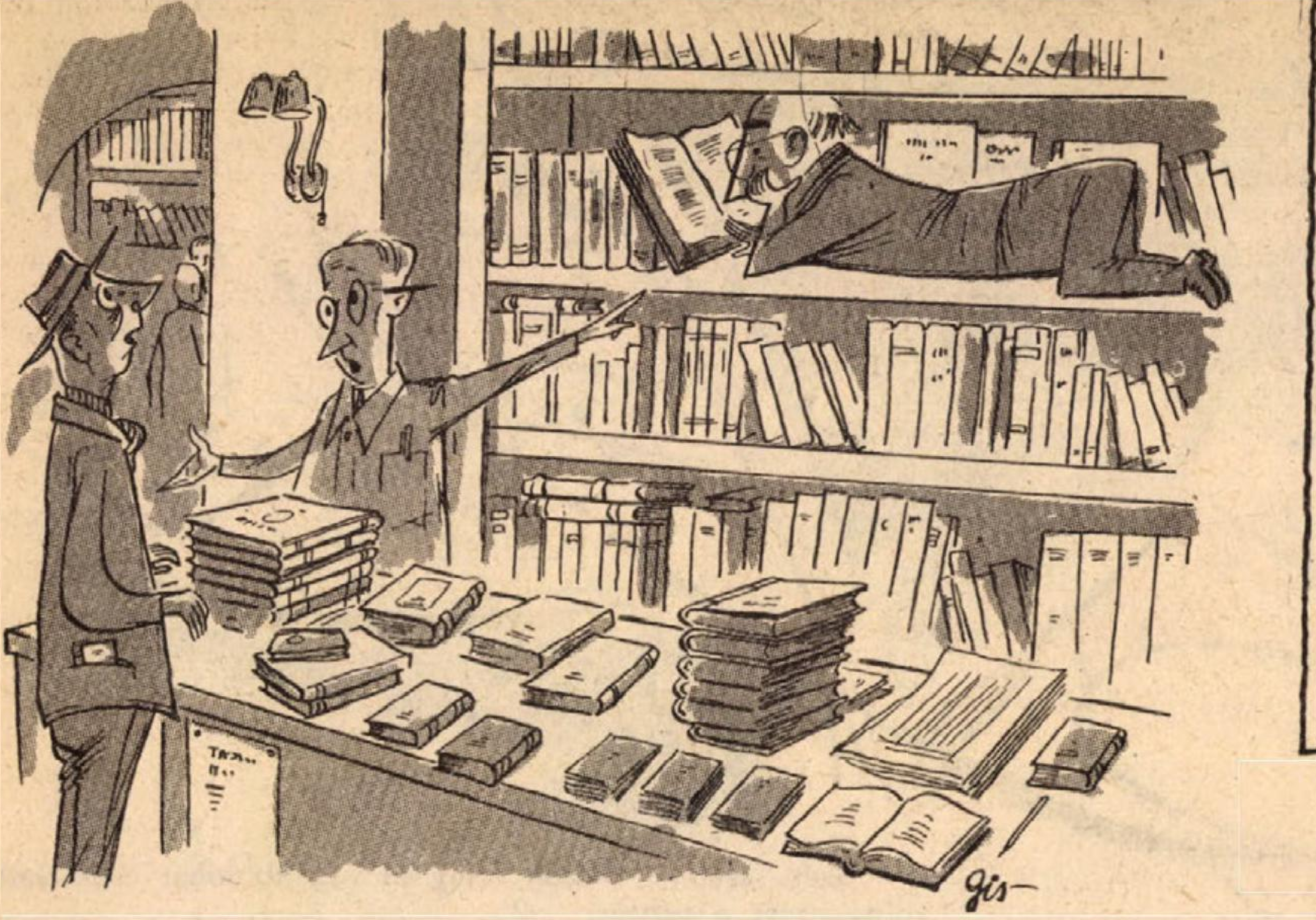

– Ide fektettük be, hogy ne zavarja a forgalmat . . .

Rock and roll a Szigeten

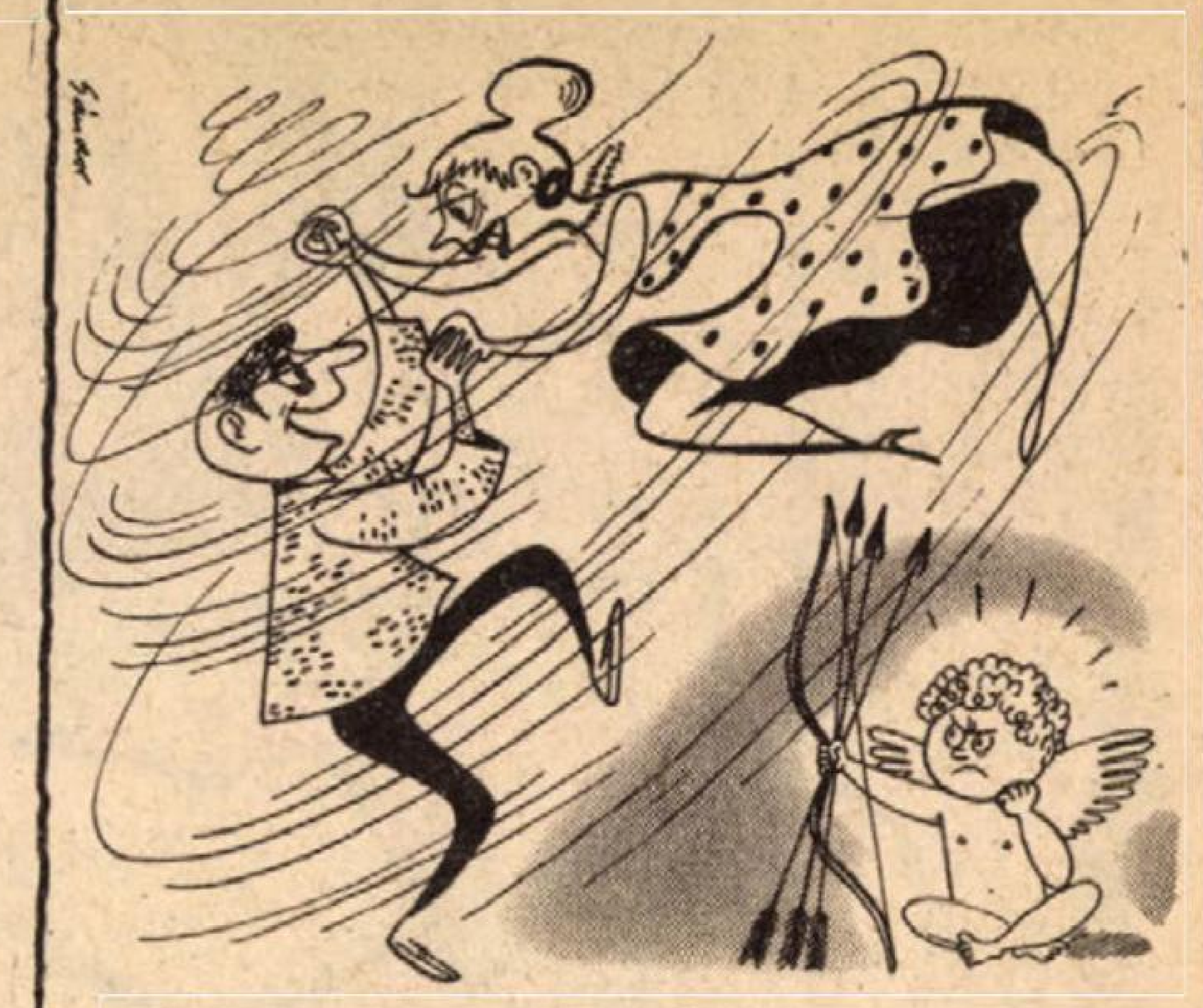

– A csudába, ezek úgy mozognak, hogy az ember még célozni se tud! . . :

A humor könyvéből

SZIGETI JÓZSEF hegedűművész berlini koncertjén erős indiszpozícióval küzdött. Előadás után egyik barátja gondterhes arccal állított be az öltözőbe.

— Mi volt ma veled? — kérdezte. — A játékodból hiányzott minden lendület.

Szigeti még nem válaszolhatott, amikor újból nyílik az öltöző ajtaja. Ezúttal egyik riválisa lépett be örömtől sugárzó ábrázattal.

— Nagyszerű voltál! — áradozott. — Gratulálok!

Csak a rivális távozása után jutott szóhoz a hegedűművész.

— Tudtam, hogy ez a koncertem nem sikerült — mondta rezignáltan barátjának. — De hogy ilyen rossz voltam, azt mégse hittem volna!

* * *

BERNARD SHAW meghívta a Londonban tartózkodó Aga kánt, aki nagy tisztelője volt. Ismerve a kán szertartásosságát, a gyarmatügyi minisztériumhoz fordult a kérdéssel, milyen tiszteletadás illeti meg az illusztris vendéget? Ezt a választ kapta:

„Aga kánt hivei isten közvetlen leszármazottjának tartják. Az ültetésnél azonban egy angol lord megelőzi őt."

* * *

ANATOLE FRANCE az éjjeli gyorsvonaton utazott Párizsból a francia tengerpartra. Lyonban fiatal, roppant csinos hölgy szállt be a fülkébe, amelyben az író egyedül volt.

— Bocsánat, uram — szólalt meg —, aludni szeretnék.

S ezzel lefeküdt az íróval szemben levő három ülőhelyre és nyomban elaludt.

A hölgynek azonban nyugtalan álma lehetett: szépen elrendezett ruhája is csakhamar felmondta a szolgálatot. Amikor a helyzet már kritikussá vált, Anatole France előkerítette plédjét és azt borította a hölgyre. Ez álmából felriadva, szemrehányó pillantással mérte végig útitársát.

— Bocsánat, asszonyom — hangzott a magyarázat —, én is aludni szeretnék.

* * *

MOLNÁR FERENC ifjú házas korában gyakran összezördült Vészi Margittal, a feleségével. A házastársak ilyenkor percekig kiabáltak, nem törődve azzal, amit a másik mond, sőt olykor-olykor nem törődve egy-egy vendég jelenlétével sem.

Egy ilyen alkalommal a vendég szólalt meg, amint elült a civódás zaja.

— Mindig így veszekedtek? — kérdezte.

— Természetesen — felelte Molnár. Ez a legpraktikusabb módja, hogy elintézzük a nézeteltéréseket és utána csendben maradjunk.

Csökkentik a reprezentációs kereteket

A felesleges kiadások
Megszűnnek, ez már megvan írva,
Egy intézményünk vezetőjét
Lesújtotta ez, s így szólt sírva:

Mikor még potyán ettünk, ittunk,
Az ugye, mégis milyen más volt,
Ez ellen tilalmat kiadni,
Mily felesleges kiadás volt!

(—éghy)

Ezt ne vegyük át a sportból

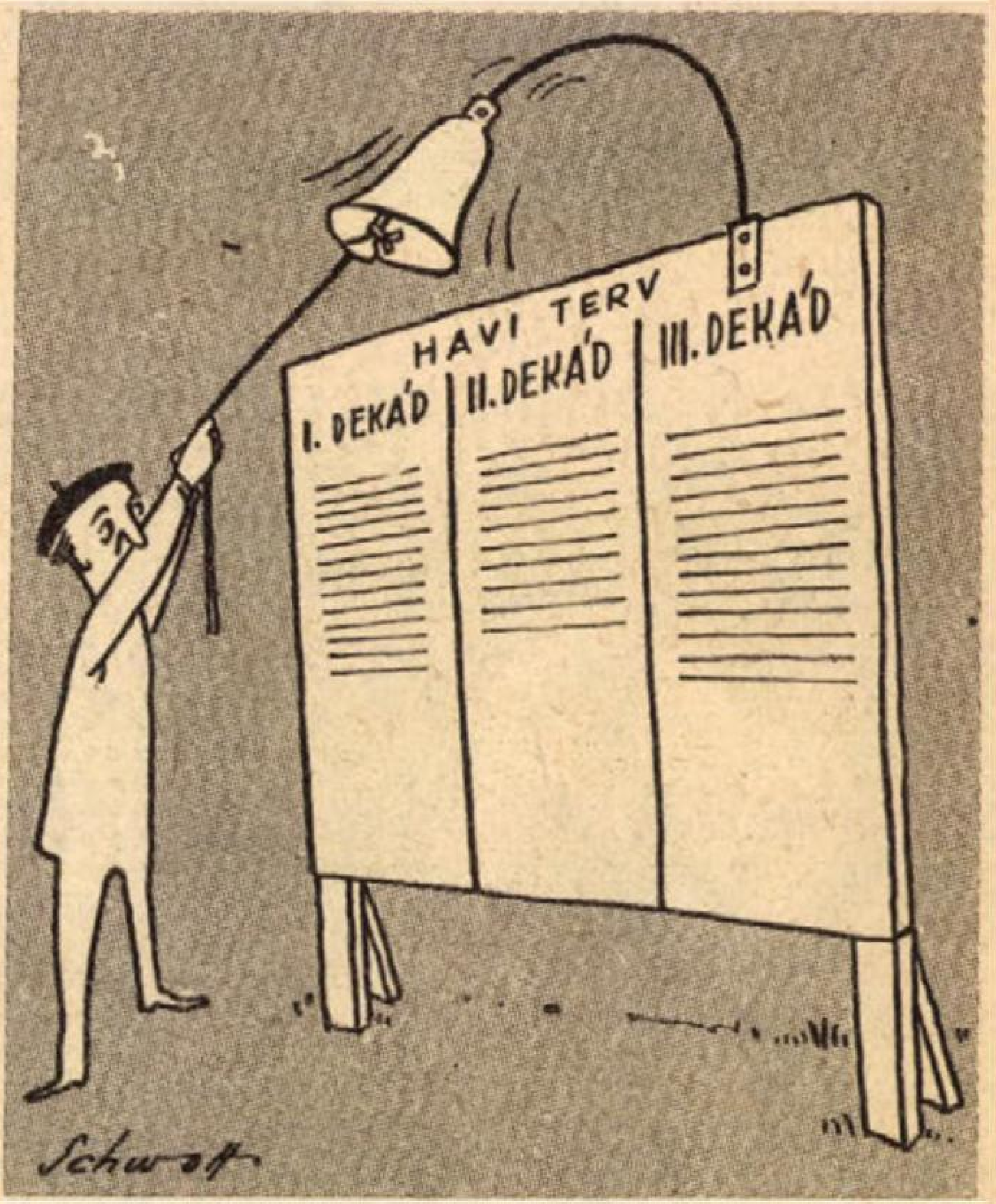

Finis-csengő

Mesterséges eső

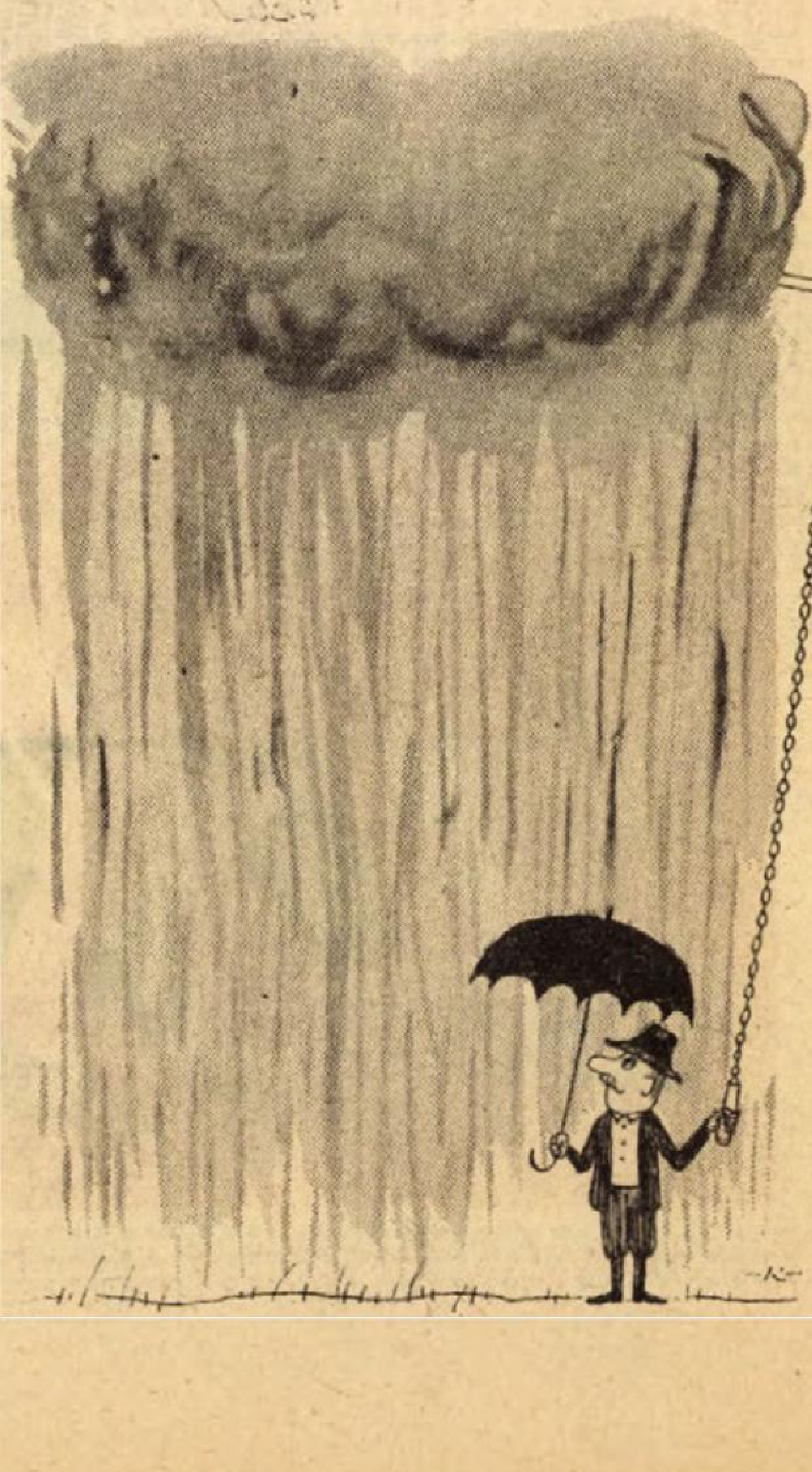

Mister Brown és a kujbisevi erőmű

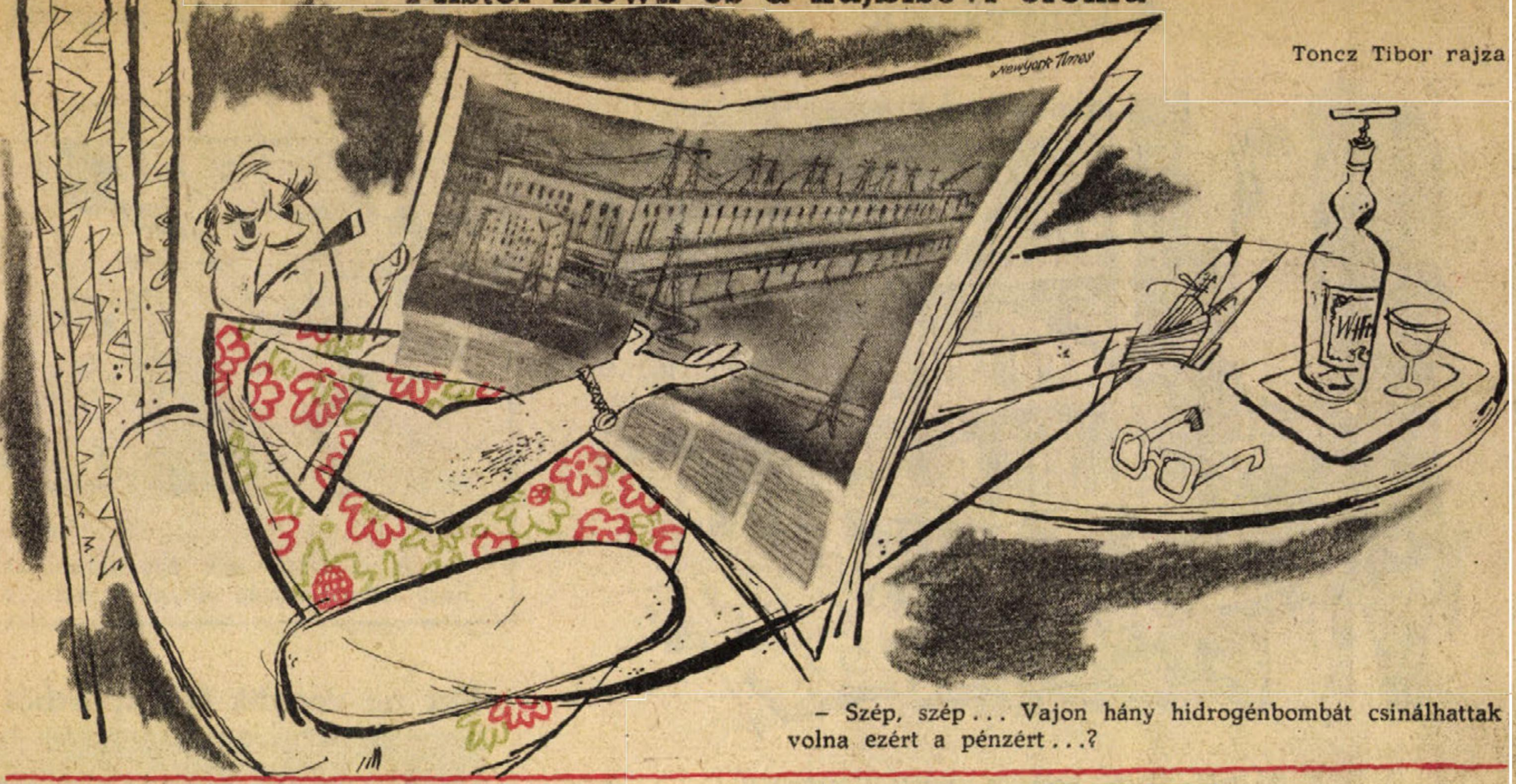

Toncz Tibor rajza

– Szép, szép . . . Vajon hány hidrogénbombát csinálhattak volna ezért a pénzért . . .?

MAI REKLÁMÉLET

Kaján Tibor rajza

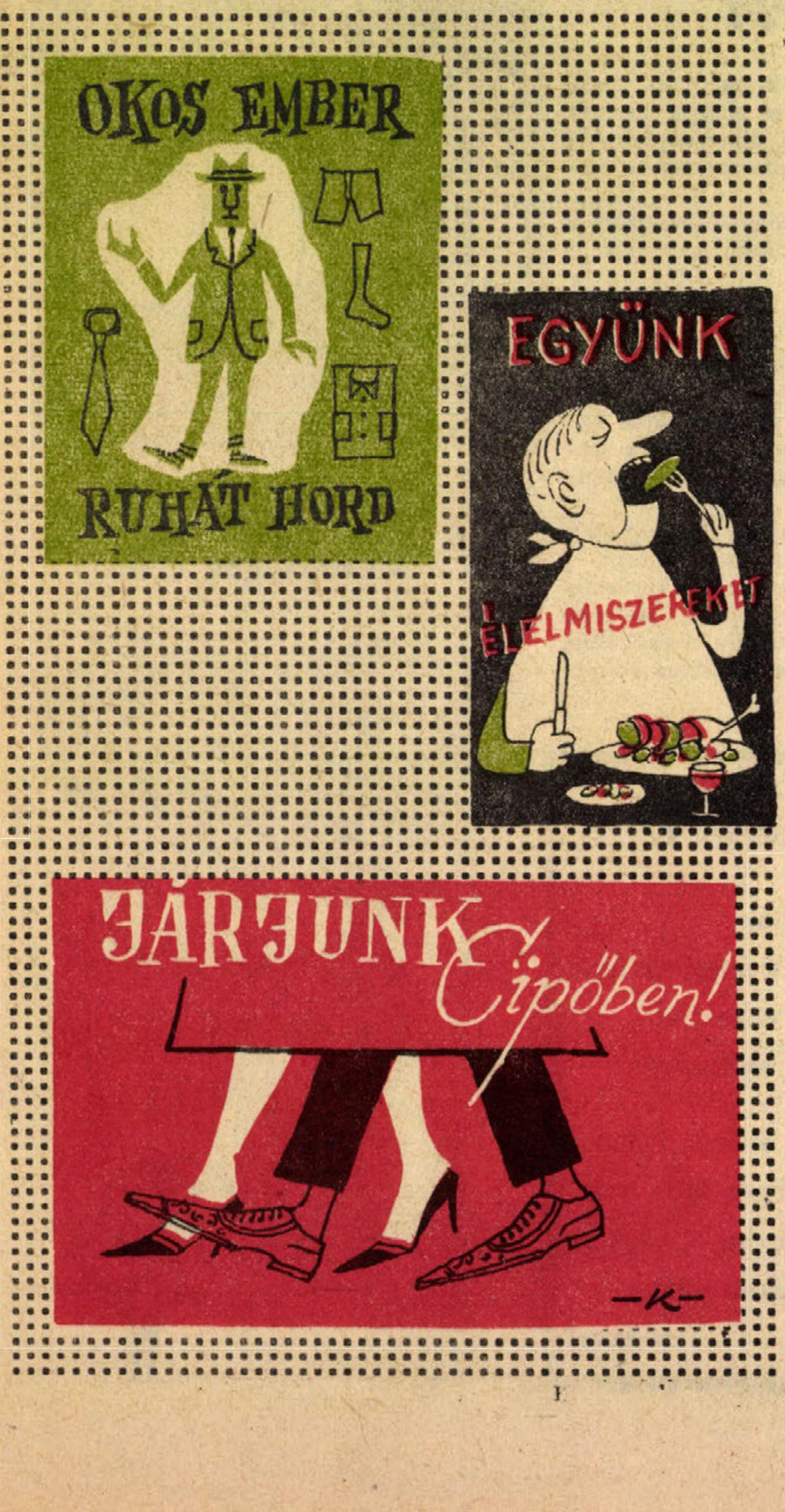

Zsuzsi

Zsuzsi hat éves és a Posta Járműtelep szolgálatában áll. Zsuzsi ló és postakocsit húz. Öt évig Budapesten dolgozott és a Pannónia utca környékére járt a zöld csomaghordó postakocsival. Zsuzsit nagyon megszerették a környék lakói és a Pannónia utcai boltosok, de az eszpresszók látogatói is állandóan cukorral kínálták. Zsuzsi is szerette a környéket és mindig jólesö nyerítéssel köszönte meg az édes adományokat. Gyakran megtörtént, hogy Zsuzsi hirtelen megállt az úttesten, mert megismerte egyik állandó adakozóját. Ilyenkor az illető megkérte a postást, hogy várjon egy pillanatig. Kisvártatva már meg is jelent a Zsuzsi-rajongó, kezében kockacukorral. Ez nem is lassította a kézbesítést, mert közben a postás leszállította a szomszédos házba a csomagküldeményt.

Zsuzsi már ismerte a Pannónia utca környékének lakóit és nagyon valószínű, hogy évről évre már várta a Zsuzsi napot, mert névnapján mindig ínyencfalatokat kapott.

Néhány héttel ezelőtt azonban hiába várták a környék lakói Zsuzsit, helyette egy másik ló húzta a postakocsit. Az történt, hogy Zalaegerszeg postakörzete Budapestről egy lovat kért. A járműtelepen Zsuzsira esett a választás, őt küldték vonaton Zalaegerszegre. Az új ló nem volt olyan szép, olyan kedves, mint Zsuzsi, nem is tudta megkedvelni a Pannónia utca, ahol hetekig búsultak Zsuzsi után.

Ilyen előzmények után történt, hogy egy mérnök, aki a Pannónia utcában lakott, Hévízre ment nyaralni. Ott eszébe jutott Zsuzsi. Megkérdezte, hogy juthatna legkönnyebben Zalaegerszegre. Megmondták, hogy Türjén kell átszállnia, néhány óra az egész út.

A mérnök vett egy kiló kockacukrot, felült a vonatra és Zalaegerszegre utazott.

A vasútállomáson a posta felől kérdezősködött. Ugyanakkor a postakocsi, amely elé Zsuzsi volt befogva, már indulni akart a frissen érkezett csomagokkal a városba. Illetőleg csak a kocsi akart indulni, Zsuzsi nem. A ló megmakacsolta magát és olyan csökönyösen viselkedett, mintha öszvér lett volna. Nem mozdult el az állomás forgalmi irodájának ajtaja mellől. Ugyanis meglátta az irodába belépő Pannónia utcai mérnököt és meg akarta várni, amíg kijön.

A viszontlátás megható volt. A mérnök megveregette a ló nyakát, Zsuzsi pedig boldogan nyerített. Azután megette a cukor egy részét, a másik részét pedig a mérnök a postás gondjaira bízta. Végül is a ló búcsúzóul még egyszer megrázta nagy fejét és vidáman szedte lábait a város felé. Boldog volt, hogy nem feledkezett meg róla a Pannónia utca . . .

Palásti László

TONCZ TIBOR:

Optimisták — pesszimisták

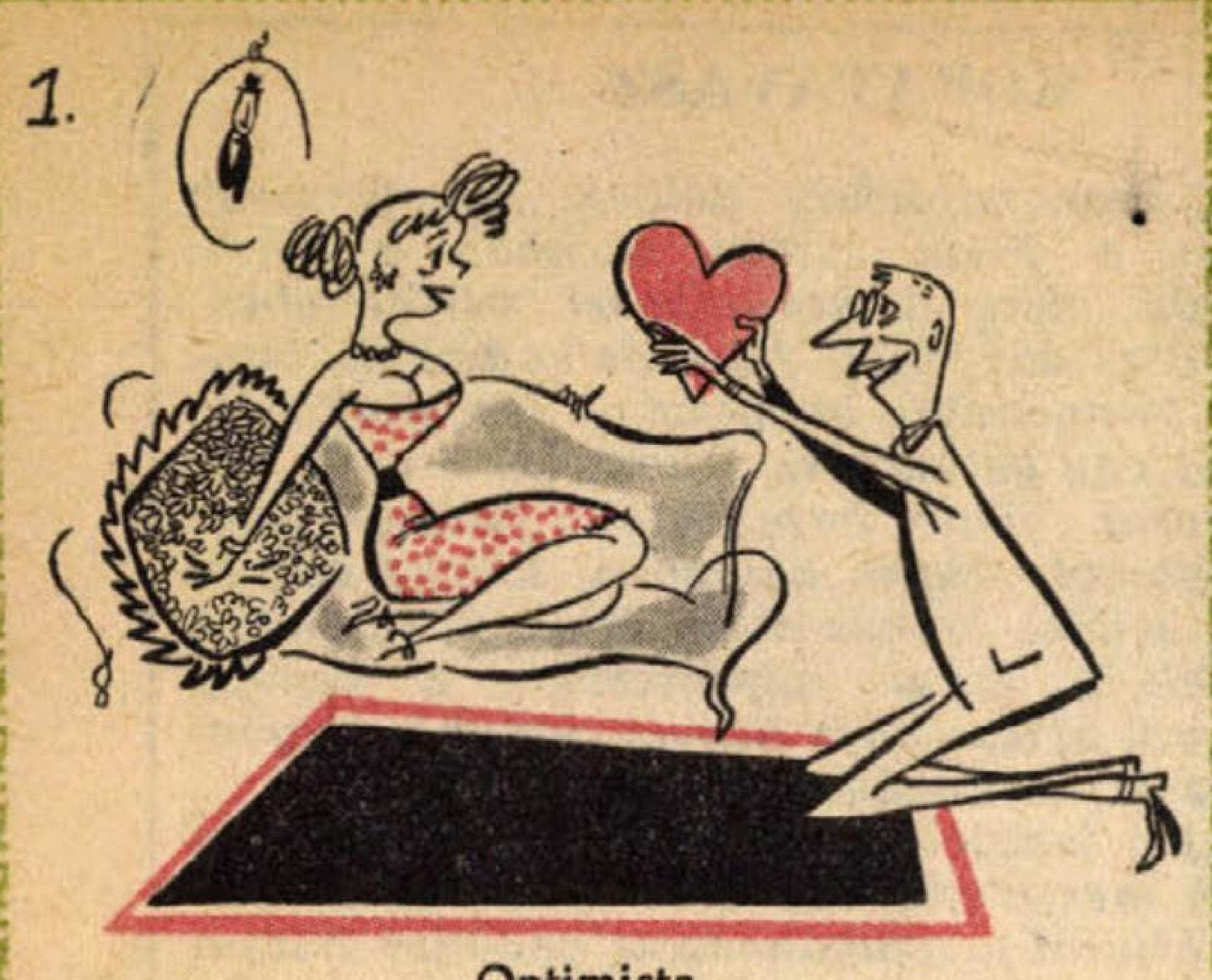

Optimista

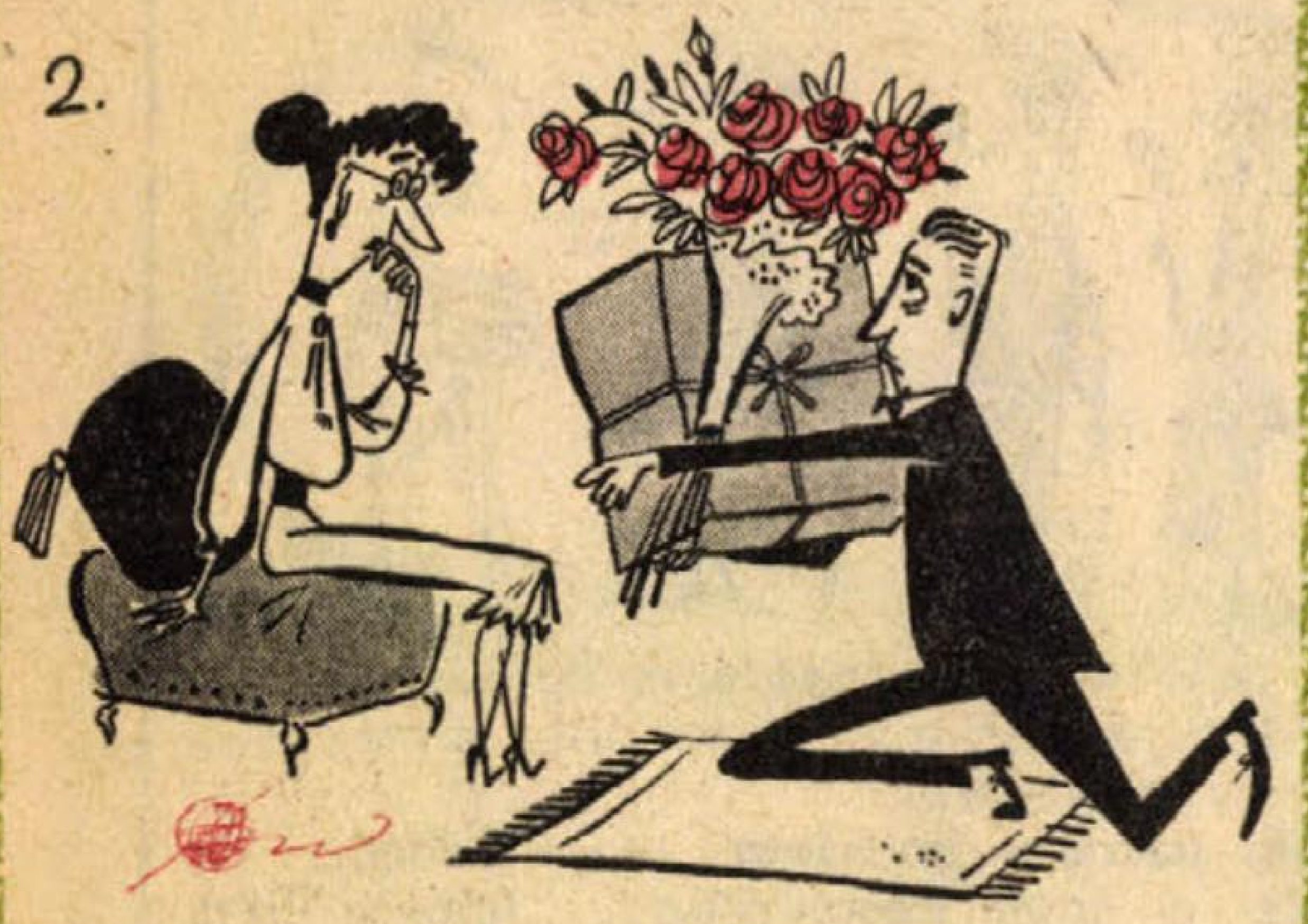

Pesszimista

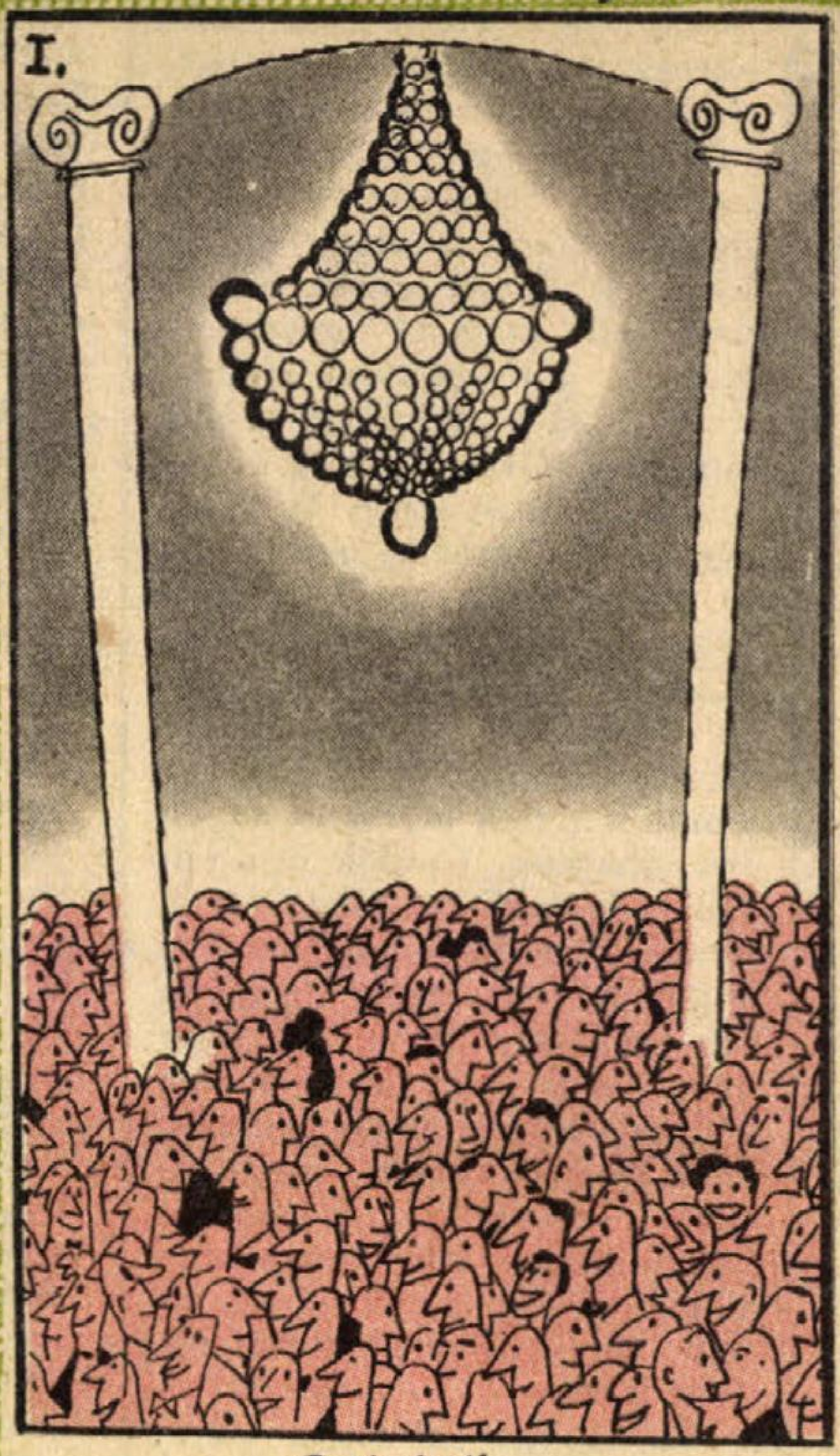

Optimisták

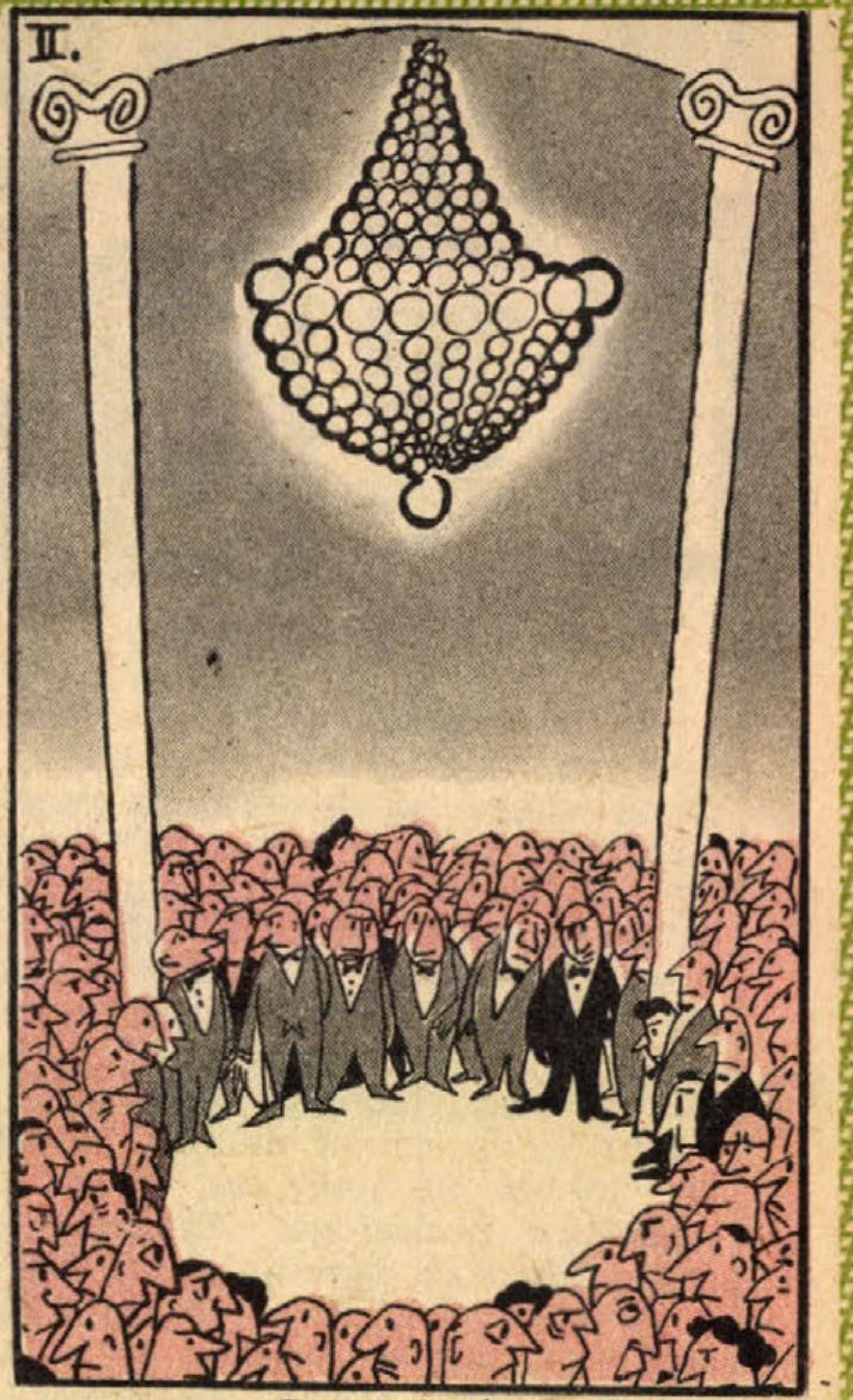

Pesszimisták

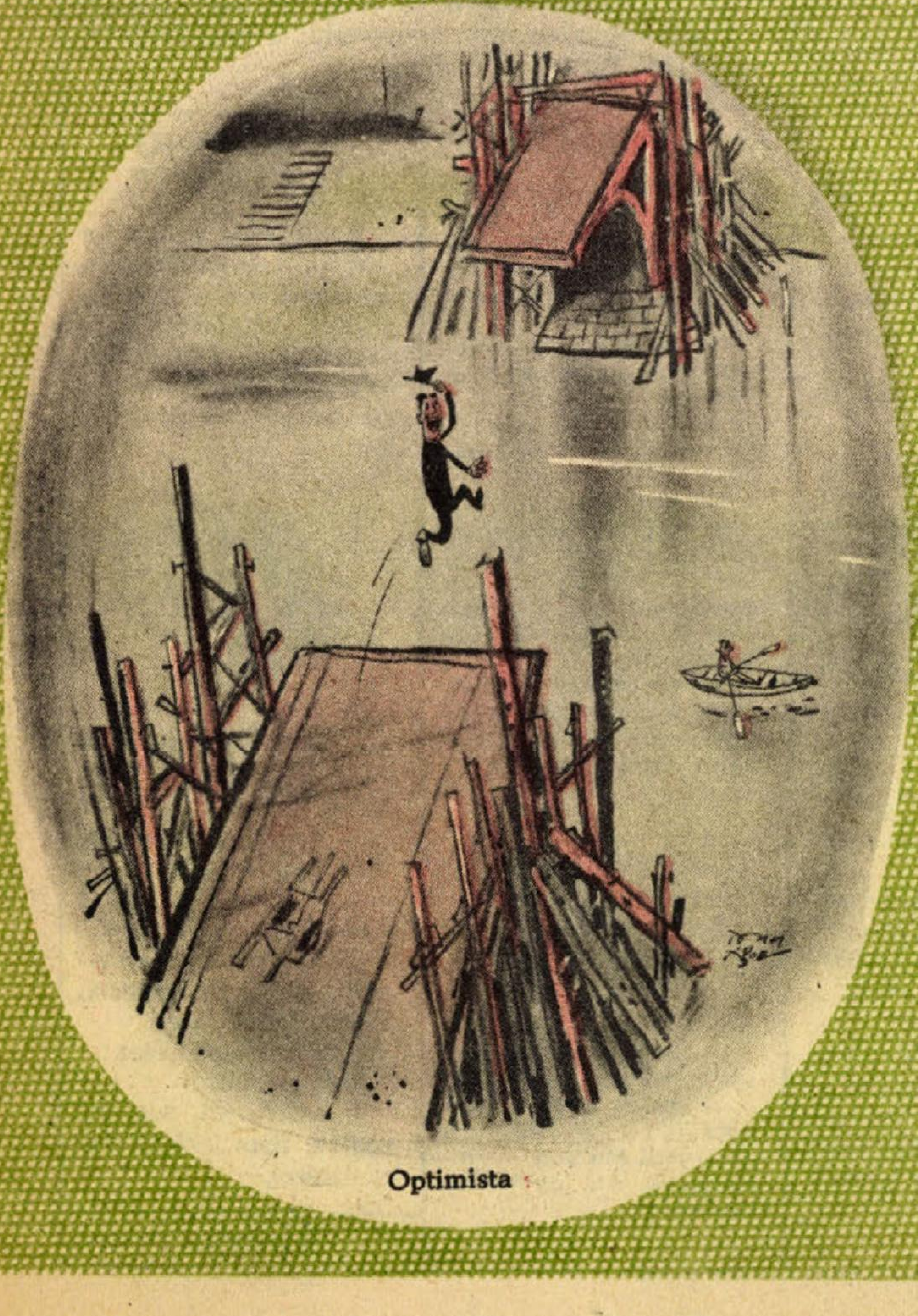

Optimista

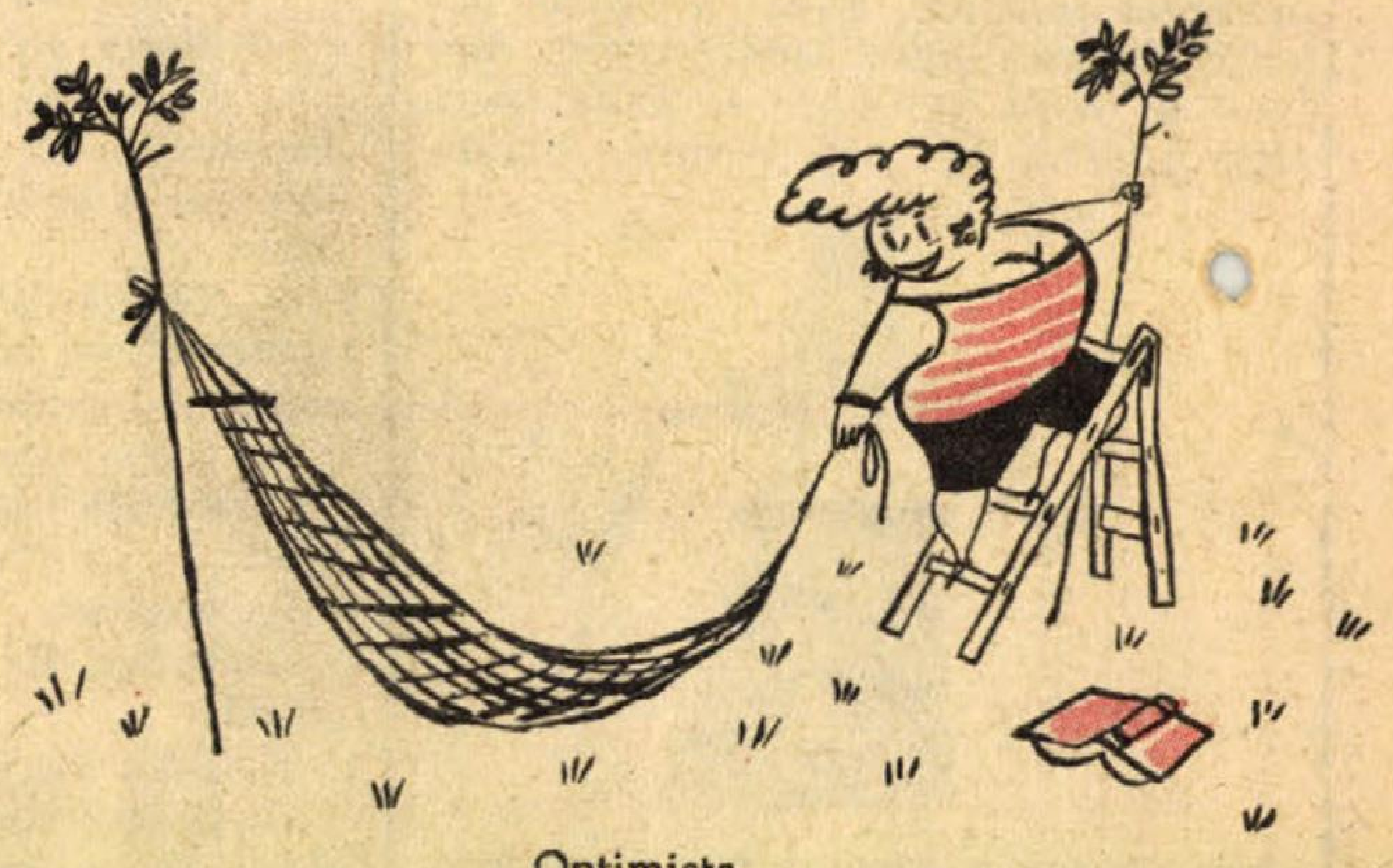

Optimista

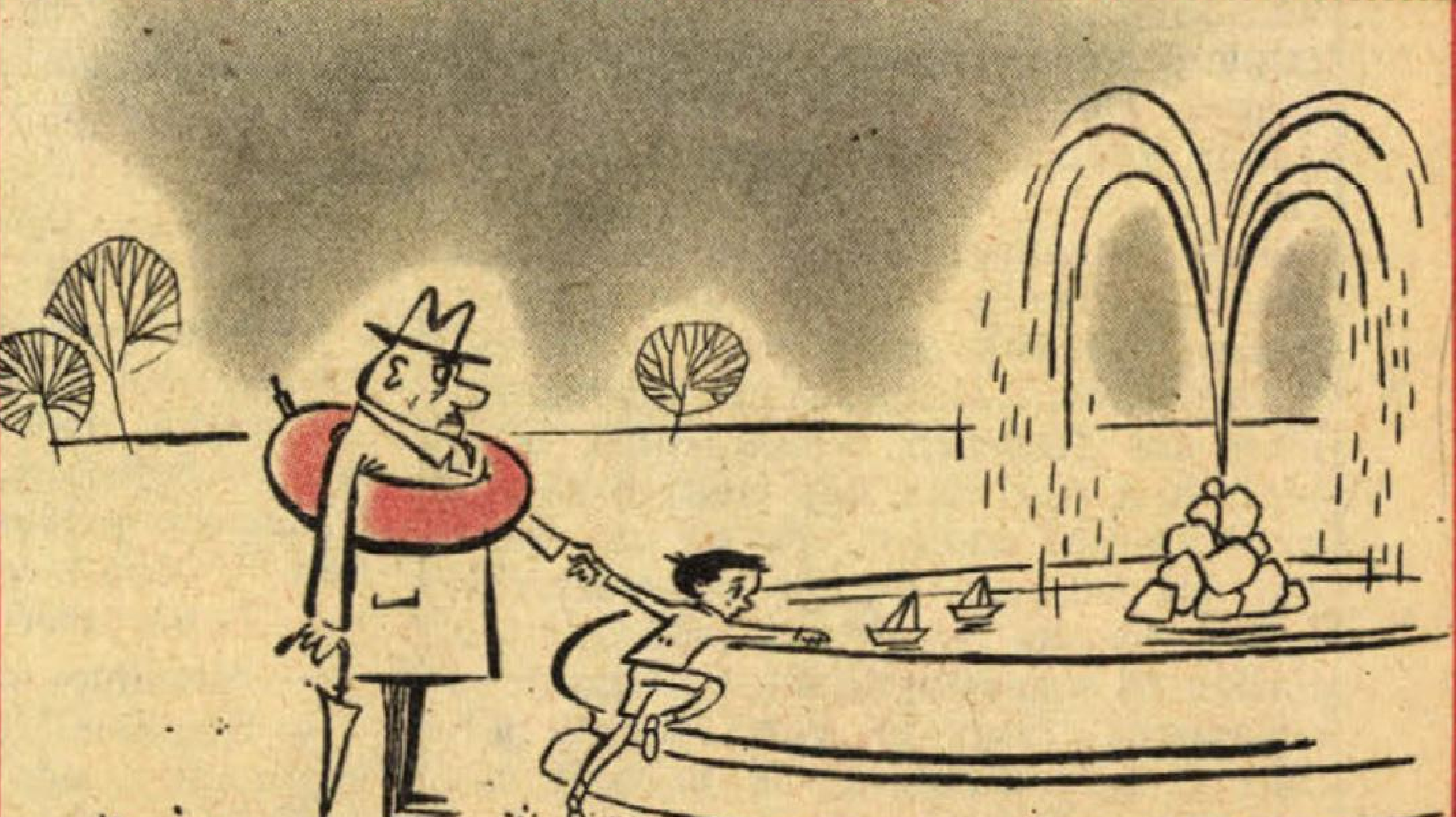

Pesszimista

MESE KÖNYV

ARS POETICA

Volt nekem egy kedves tornatanárom, Mikus tanár úr. Igen katonás ember: az első órát az osztályteremben tartotta és azzal kezdte, hogy fölírta a táblára a parancs meghatározását, a régi, első világháborús szabályzatból: „A parancs a csapat által feltétlen engedelmességgel, azonnal, az erők teljes megfeszítésével, minden viszonyok közt stb. . . .”

Azután is szünet nélkül: menetelés, jobbra át, balra át, hátra arc, díszlépés, puskafogás. Egyszer meg úgy állított föl bennünket, ahogy az ő idejében sorakoztak, majd kiszaladt a tornaterem végébe, ily módon vezényelve: — Fiúk, varázsoljátok vissza az ifjúságomat! Kettős rendek jobbra át!...

A szernél is feszesen, keményen kellett viselkednünk. Például az úgynevezett plintnél, annál a bőrrel bevont, összerakható szekrénynél, melyen át kell vetődni: — Fiúk, nem elég ugorni, az még semmi, ugyanilyen fontos a magatartás a szernél, ez is osztályozva lesz. Tehát: megállsz öt méternyire, merev vigyázzban, szemed se rebben, akkor ballal keményen kilépsz, odafutsz, kihúzod magad, két tenyérrel jó erősen rácsapsz. De ne sajnáld, csattanjon az a bőr, nem a tiéd! Utána lehet ugrani...

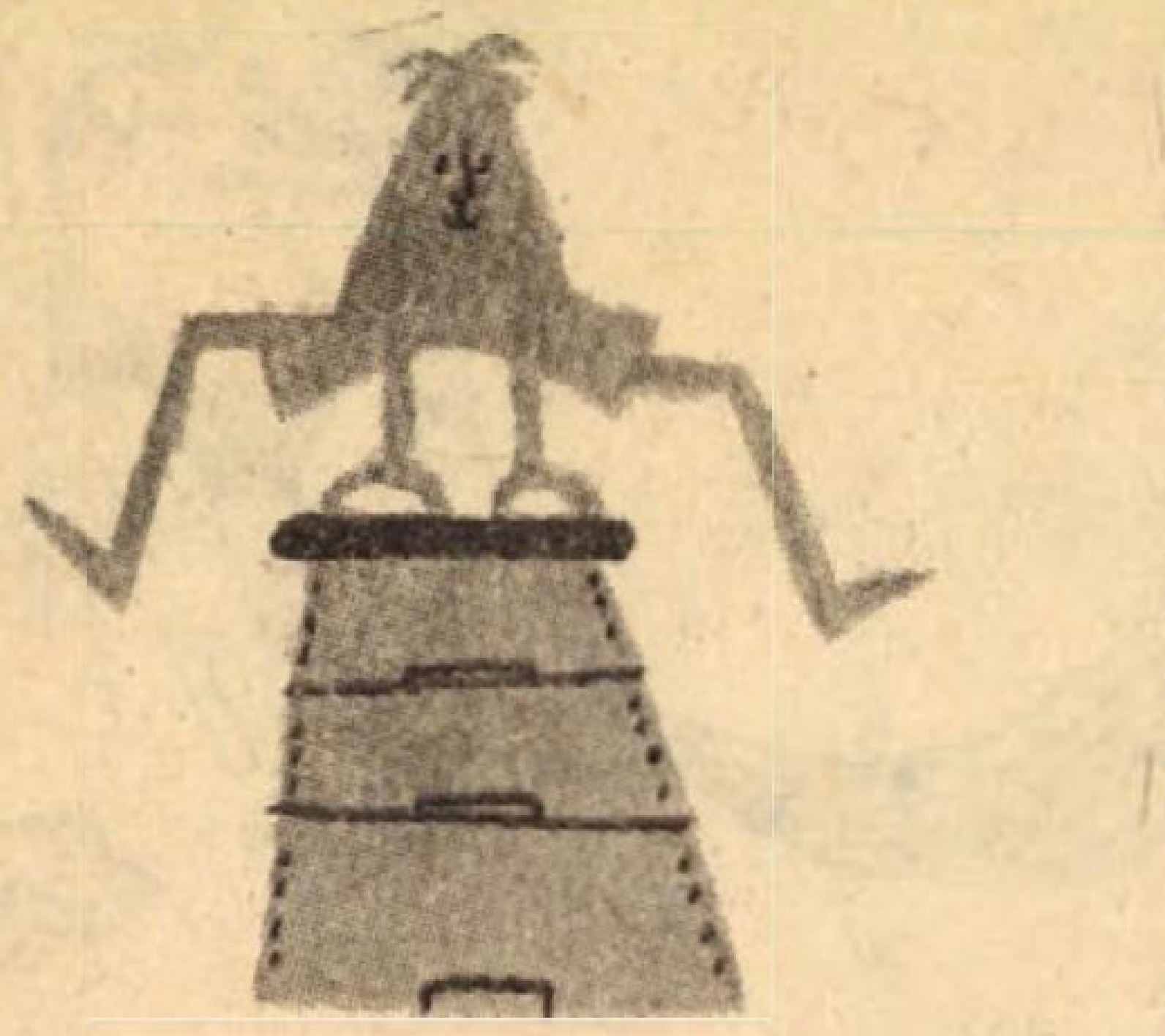

Egy darabig nézte, akkor odább ment, a terem túlsó végébe a többi fiúhoz, felénk csak fél szemével pillantgatva. Hamarosan rájöttünk: elég, ha feszesen dobbantunk, odalépünk a plinthez, egy nagyot rácsapunk, hadd szóljon, és utána, mint aki jól végezte dolgát, visszafordulunk. Mikus tanár úr elégedetten hallgatta a csattogtatást, bólogatott is messziről, hogy jól van, nagyon jól. Jött a következő, az is jókorát rácsapott, ment vissza...

Azóta is így áll a kérdés: zajosan csattogtatni, vagy csöndben ugrani?

ÉLETEM LEGNAGYOBB SIKERE

A ruhatáros mély meghajlással vágta zsebre a tíz frank borravalót, fölsegítette esőköpenyem. Cigarettára gyújtottam, úgy léptem ki a kaszinó kapuján. Előttem az éjféli, májusi Nizza: a tenger sós lehelete a Cimiez domb rózsáinak erős illatával keveredett. Kábító, csillagfényes éjszaka volt, gyalog indultam szállásom felé, föl a dombra, a villák közt, melyekben öt világrész milliomosai nyaraltak. Az a tíz frank az utolsó volt, a többi a rulettasztalon maradt. Először játszottam életemben, és sejtelmem se volt, miből utazom haza. Ha valaki egy bombát nyom kezembe, feltétlen elhajítom. Gyűlöltem a villákat, a milliomosokat, ezt a nizzai paradicsomot, hevesen gyűlöltem az egész világot. De mindenekfölött önmagamat, hogy ilyen léhán lopom időmet s az annyi pályázó elől elnyert, aligha megérdemelt ösztöndíj maradékát ilyen őrülten tékozlom el, míg otthon a nép küzd, fárad, izzad. Egy pálma alatt két pofont kentem le magamnak.

Ekkor egy nő lépett elém: magas, csontos, öregecske. — Hová mész kisfiú? — kérdezte.

— Haza — feleltem sötéten.

— Nem akarsz bejönni?

— Merci, no.

— Pedig nem kerül sokba. Hatszáz frank az egész: háromszáz a szoba, háromszáz a többi...

— Tetszik látni azt a sárga épületet? — mutattam a kaszinó felé. — Onnan jövök.

— Ó! — nevetett a nő. — Te külföldi vagy, ugye kicsikém?

— Magyar.

— Brávó. És mi a foglalkozásod?

— Diák vagyok. És író.

— Poète? Brávó! Na gyere, elég, ha a szobát kifizeted. Háromszáz frank.

Néhány szóban vázoltam anyagi helyzetem. A nő újra nevetett, tetőtől talpig végigmért. Huszonöt éves voltam.

— Tudod mit? Akkor is bejöhetsz.

— Hiszen mondtam, nincs egyetlen soum...

— Késő van, és nem szeretek egyedül aludni...

Zavarba jöttem, köhécseltem. — Sajnálom, mademoiselle, igazán sajnálom — szabódtam. — Nem megy a dolog.

— Dehát miért nem?

— Szerelmes vagyok.

— Szerelmes! Amoureux! — legyintett a nő, még egyszer végigmért, mint akivel nincs mit kezdeni, s eltűnt a pálmák közt.

KORATAVASZ

Egy régi vasárnap délben kis társaság álldogált a Tisza István utcában a török cukrászda előtt a koratavaszi verőfényben. Három ősz, idős hölgy, fátyolos kalapban, bundában, lornyonnal, hegyesorrú kis cipőkben. Továbbá egy galambősz, finom kis öregúr, rózsás arccal, fehér bajuszkával, aranykeretes pápaszemmel, szürke kalapban, szürke télikabátban, szürke kamásniban. Halkan, nyájasan csevegtek a korai napsütésben, a kisöreg ezüstnyelű sétapálcája hegyét időnként gyöngéden a járda köveéhez koccantotta.

Ezt nem lehetett tovább tűrni. Az én feledhetetlen mesterem, akit Malvin néven tiszteltünk, hátulról a nyugalmazott gavallér hátára csapott.

— Szevasz, vén tróger! Hogy vagy?

Az úr megfordul, arcán döbbenet, elszörnyedés. A három hölgy majdnem egyszerre lebbenti föl a fátylat, emeli szeméhez a lornyont. Malvin is megrémül.

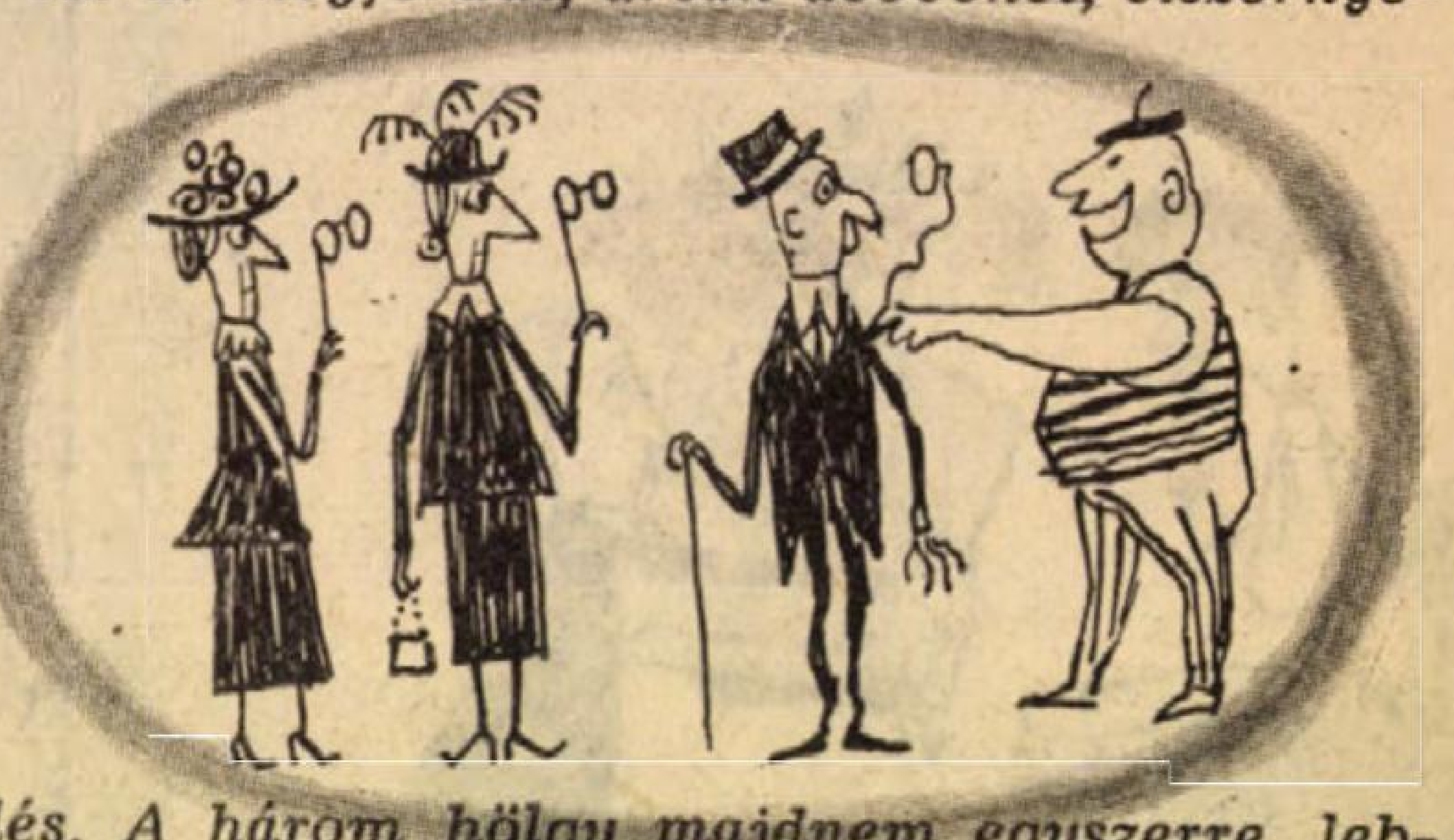

— Oh, pardon, bocsánat... — hebegi. — Tévedés: a nagy hasonlóság... Igazán nem akartam... Ezer bocsánat...

Az arcokról lassanként olvadni kezd az iszonyat, a vonások megnyugodva elrendeződnek. Ám Malvin még mindig ott áll, a bácsi ábrázatát fürkészi. Egyszerre felragyog, mellbe bokszolja az öregurat, fölordít:

— De hiszen mégis te vagy az, vén szivar!

Még négyszer kér bocsánatot s négyszer ismeri fel újra.

NOSZTALGIA

— Mágyár . . .? — fordul hozzánk nyelvünket törve, de ragyogó ábrázattal egy férfi az amszterdami autóbuszon.

— Magyarok — bólogatunk örömmel. — Hát te?

— Én hollandus... De tudom kicsi magyar...

— Hol tanultad?

— Voltam Budapest... Áh, gyönyörű város, szép, nagyon szép Budapest! — s arcán elömlik az emlékezés boldogsága.

— És mikor voltál?

— Voltam háborúban, három év... Nagyon szép város!

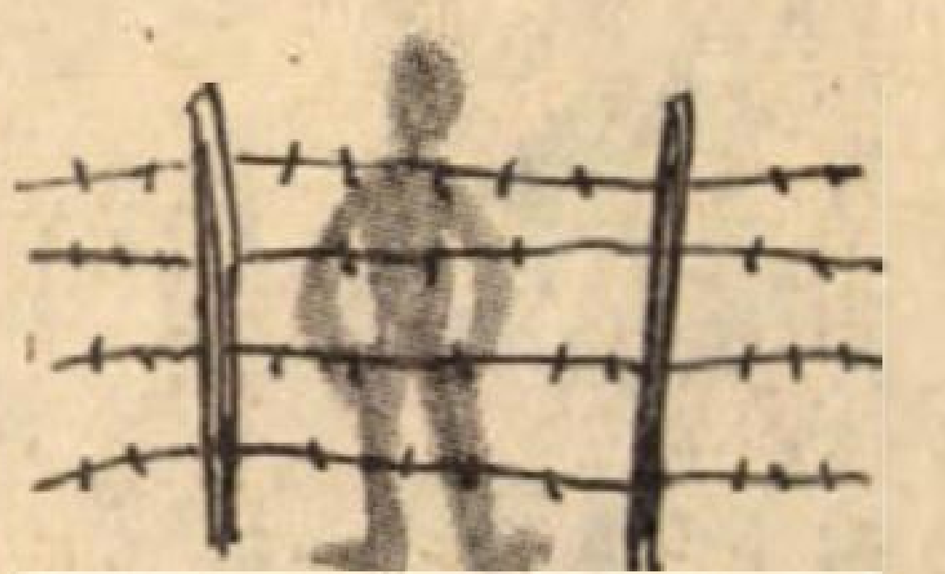

— Hol laktál? Milyen utca, milyen szálloda?

— Nem utca, nem hotel... Voltam ott negyvenkettőben internálva. Áh, gyönyörű Budapest...

A SIÓFOKI LÁNGELME

Nyolc éves voltam: a siófoki ingyenstrandon, a vízparton egy csendőr állt – hatalmas alak, kakastollal, kisuvickolt bajusszal. Barátaim unszolására megszólítottam:

– Biztos úr, biztosan biztos maga abban, hogy biztos úr?

A kérdés észrevehetően meglepte, nem is válaszolt. Látván sötét ábrázatát, eloldalogtam. Néhány percig tarthatott, amíg földolgozta, akkor felém intett.

– Te! Gyere csak!

Odamentem.

– Majd jól fenékbe rúglak, fiam, akkor biztos leszel.

Karinthy Ferenc

„Ön könnyen belehalhat, de ne aggódjék...”

Amerikai film. Vonzó, fülbemászó, kisérteties zene. A vásznon fekete koporsó jelenik meg, egyre közelebb jön a nézőhöz és az optika törvényei szerint egyre nagyobb lesz. Egyszerre felpattan a fedele. Üres. Hatalmas betűk hirdetik benne:

LEFOGLALVA AZ ÖN RÉSZÉRE!

Aztán megszólal a „narrator”, a mesélő síri hangon:

„Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim. Most, olyan filmet fognak látni, ami könnyen az életükbe kerülhet. Ön, kedves uram, vagy tisztelt hölgyem, ennek a filmnek a nézése közben esetleg belehal a látott borzalmakba. De ne aggódjék! Mindenkit ingyen temetünk el, aki itt a helyszínen vagy később a kiállott rémület következtében meghal.

Gong.

Kezdődik a film. Készítette az American International Company. Címe:

„A sikoltó csontváz.”

A film gyorsan vetélytársat kapott. William Castle producer bemutatta a „Macabre” című filmet. Hőse egy tébolyodott orvos, aki esztelen rémségeket követ el. Minden mozijegyhez biztosítási kötvényt mellékelnek. A Lloyd társaság minden nézőnek aki belehal a szörnyűségekbe – ezer dollárt fizet – az örökösök kezeihez.

Nem mindennapi szórakozással kecsegtetett a *„Fly is open”* című rémdráma, ami szintén fantasztikus orvosi kísérletről szól. A mozi előcsarnoka koporsókkal van díszítve. Csontvázak merednek a páholyokból és injekciós tűvel felszerelt ápolónők járkálnak a nézők között, hogy gyorssegélyt nyújtsanak az ájultaknak.

Az új amerikai jelszó tehát: megrémíteni a nézőket. A filmgyártók máris meg vannak rémülve: attól félnek, hogy még ilyen ötletekkel sem lehet becsalogatni a nagyérdemű közönséget.

(st.)

DIPLOMÁCIAI SZÓVIVŐ

Kaján Tibor rajza

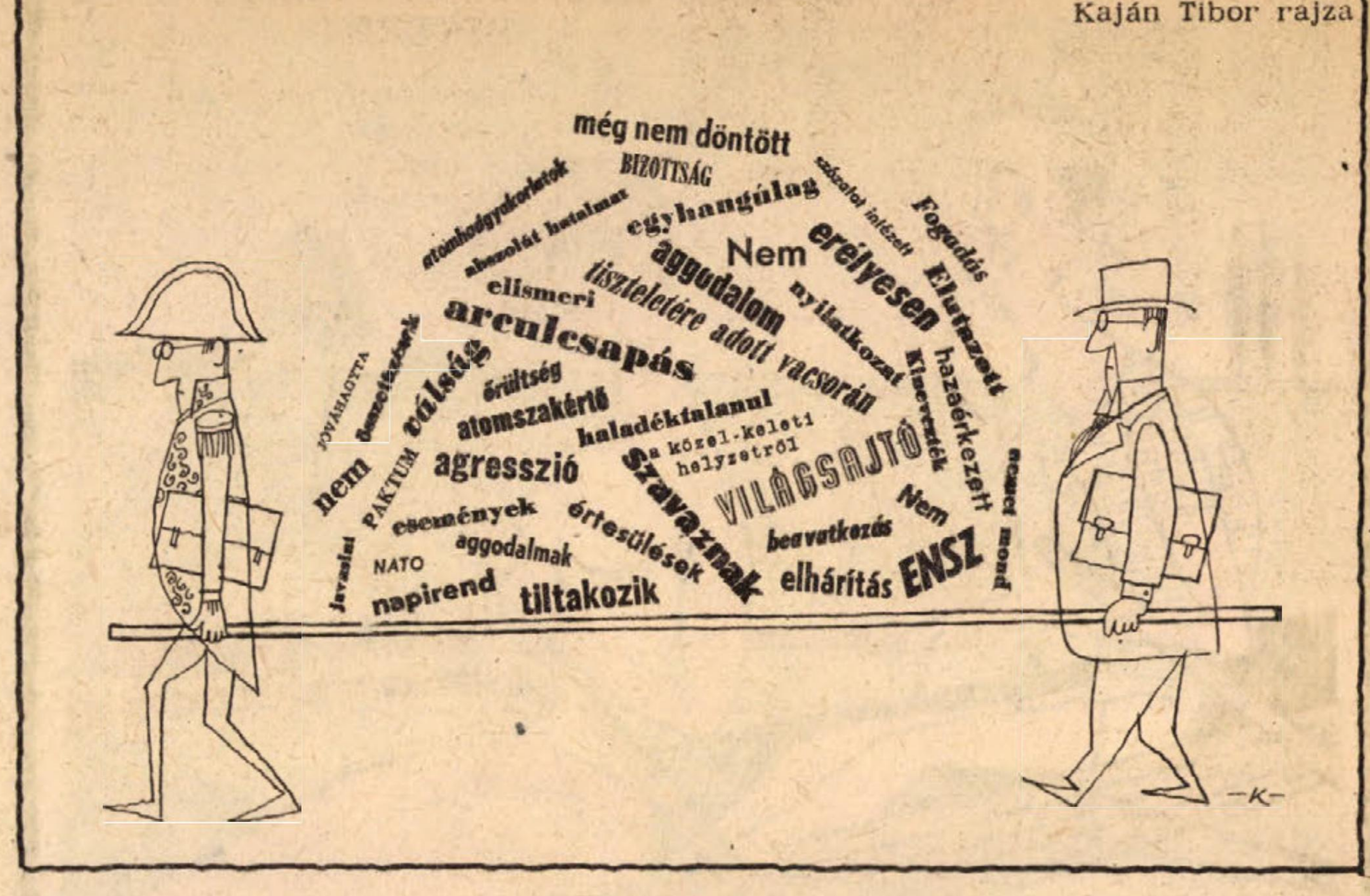
még nem döntött
BIZOTTSÁG
atomhadgyakorlatok
abszolút hatalmat
egyhangúlag
szózatot intézett
Fogadás
Nem
erélyesen
aggodalom
elismeri
tiszteletére adott vacsorán
nyilatkozat
Elutazott
arculcsapás
JÓVÁHAGYTA
válság
őrültség
atomszakértő
haladéktalanul
a közel-keleti helyzetről
VILÁGSAJTÓ
hazaérkezett
nem
PAKTUM
agresszió
szavaznak
Nem
események
értesülések
beavatkozás
javaslat
aggodalmak
NATO
napirend
tiltakozik
elhárítás
ENSZ
nemet mond
-K-

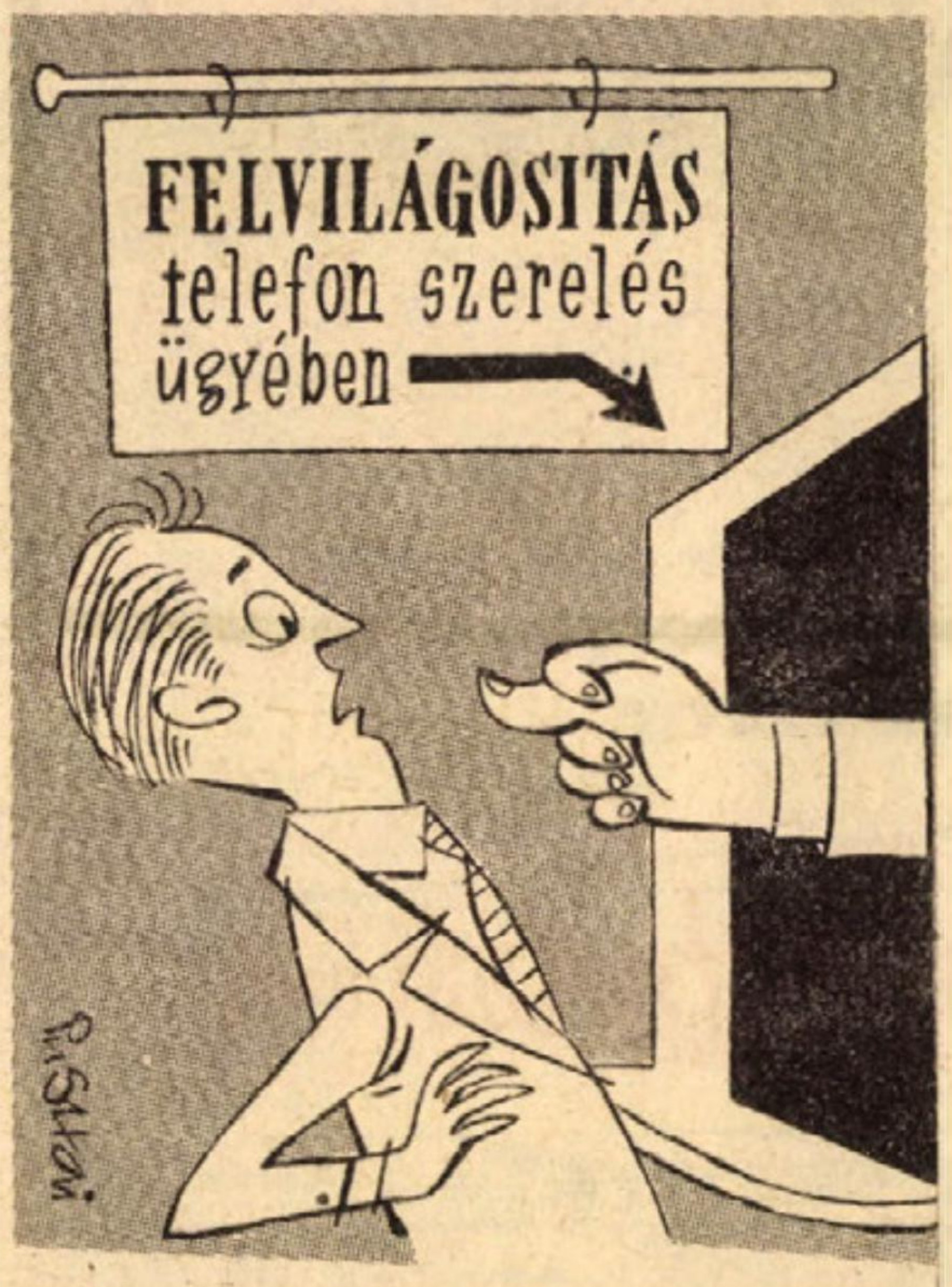
FELVILÁGOSITÁS
telefon szerelés
ügyében

Rend a lelke mindennek!

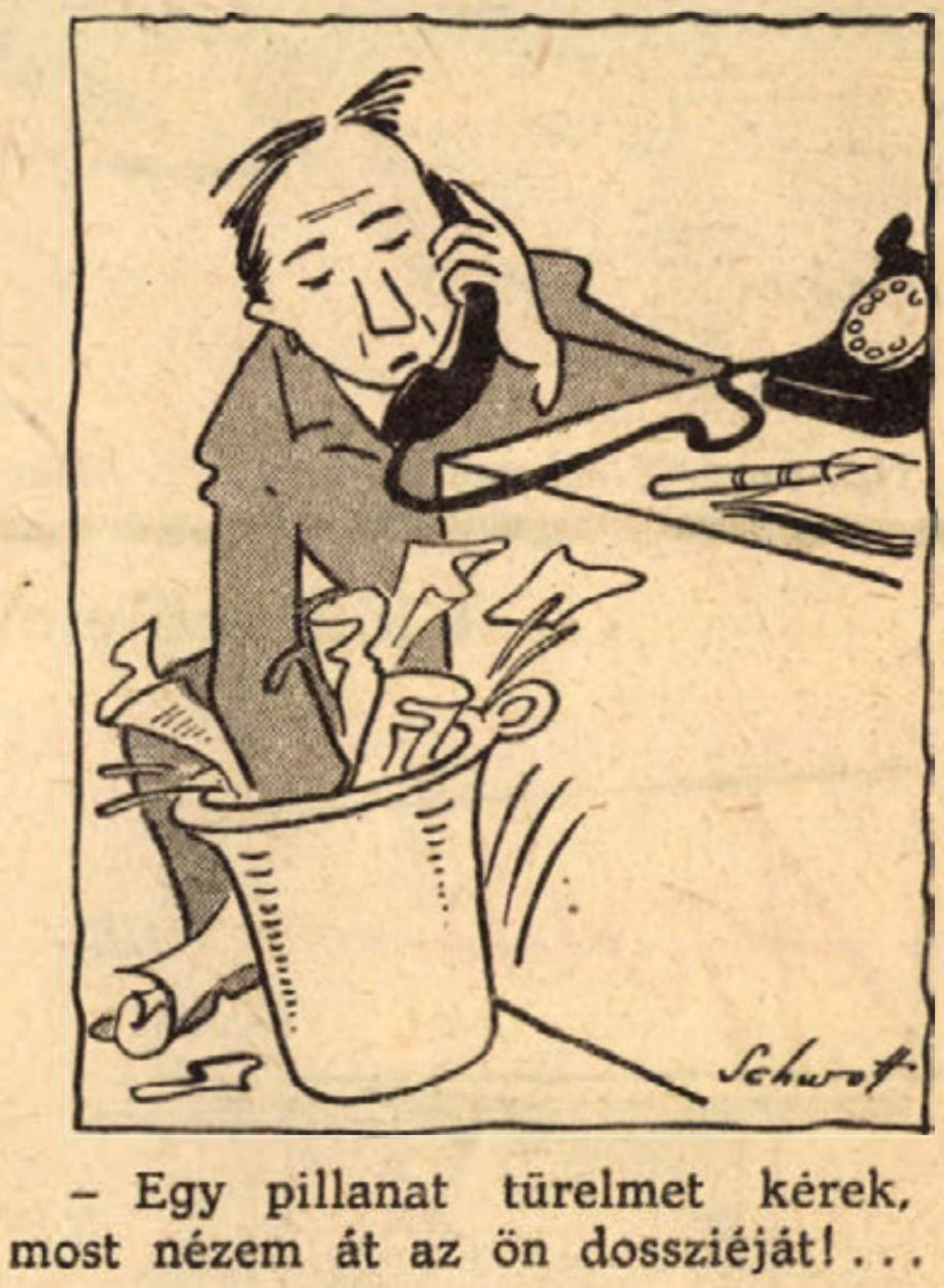

– Egy pillanat türelmet kérek, épp most nézem át az ön dossziéját! . . .

Nyaraló férjek

Puritán

Amíg nyaral, oly puritán Kajetán,
Még akkor sem zúgolódik, ha netán
Lyukas sátrán becsurog a jégeső.
Szinte henceg, mennyire nem kényes ő.
Nem morog, ha sótalan a levese,
Azt mondja, hogy annak örül a vese.
Ha az orra betörik, csak mosolyog.
Élvezi, hogy romantikus a dolog.
Büszkén visel testén ezer hólyagot,
Legalább a szúnyograj is jóllakott!
Húz, von, cipel, izzad, mint egy csataló,
Mégse nyög, mert ő puritán nyaraló!

*

Bezzeg otthon, amikor megérkezik,
Elvei már nem kötik, nem vértezik.
Otthon kényúr, rigolyákkal teleszőtt,
Dajkálni kell, akárcsak egy csecsemőt!

Szibarita

Ellentéte Szibarita Jeromos.
Az üdülőt lefitymálja: — De romos! . . .
Az ágyába három párna kell neki,
Mert a fejét otthon négyre fekteti!
A mosdóban meleg víz az óhaja.
Sopánkodik, hogy soha nincs jó kaja,
Selejt itt a rántott csirke, rossz a hal, —
— Otthon én ezt meg nem enném! — szól, s nyakal . . .
Ócsárolja, mily silány a miliő,
Ne csodálják, hogy sodrából ki-kijő!
Ez üdülés? — Facsarodik csak a szív,
Hisz' itt még a strandhomok is primitív!

*

S ha hazatér Szibarita Jeromos?
Neje mellett maga kotyvaszt, maga mos.
Szava nincsen, napjai így múlanak.
Otthon ő egy icipici nulla csak.

K. Tóth Lenke

Sportleány

Pusztai Pál rajza

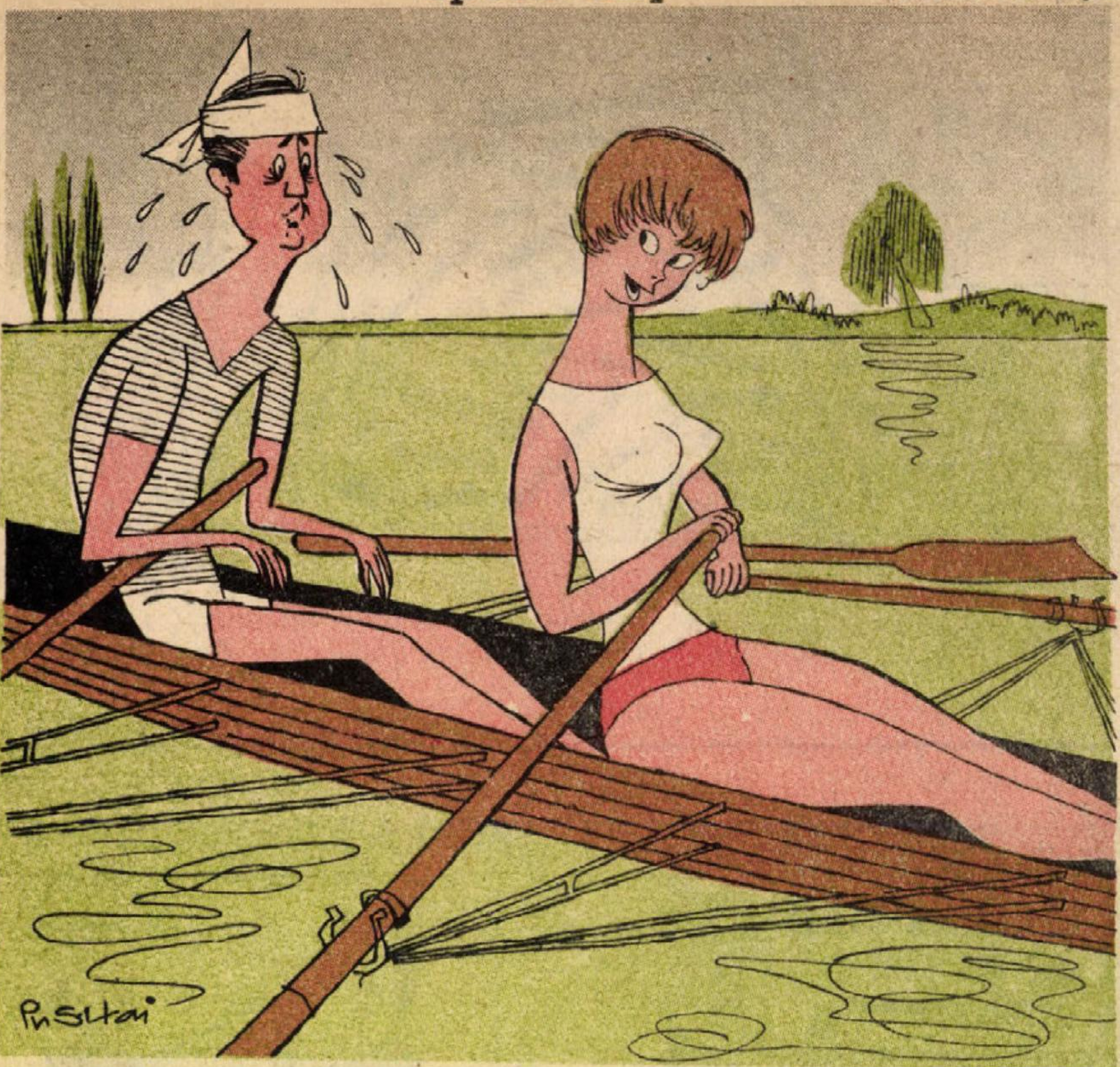

– Na, még öt kilométert húzunk, aztán nyugodtan letáborozhatok magával, Laci . . .

Előkészületek az iskolaévre

Szűr-Szabó József rajza

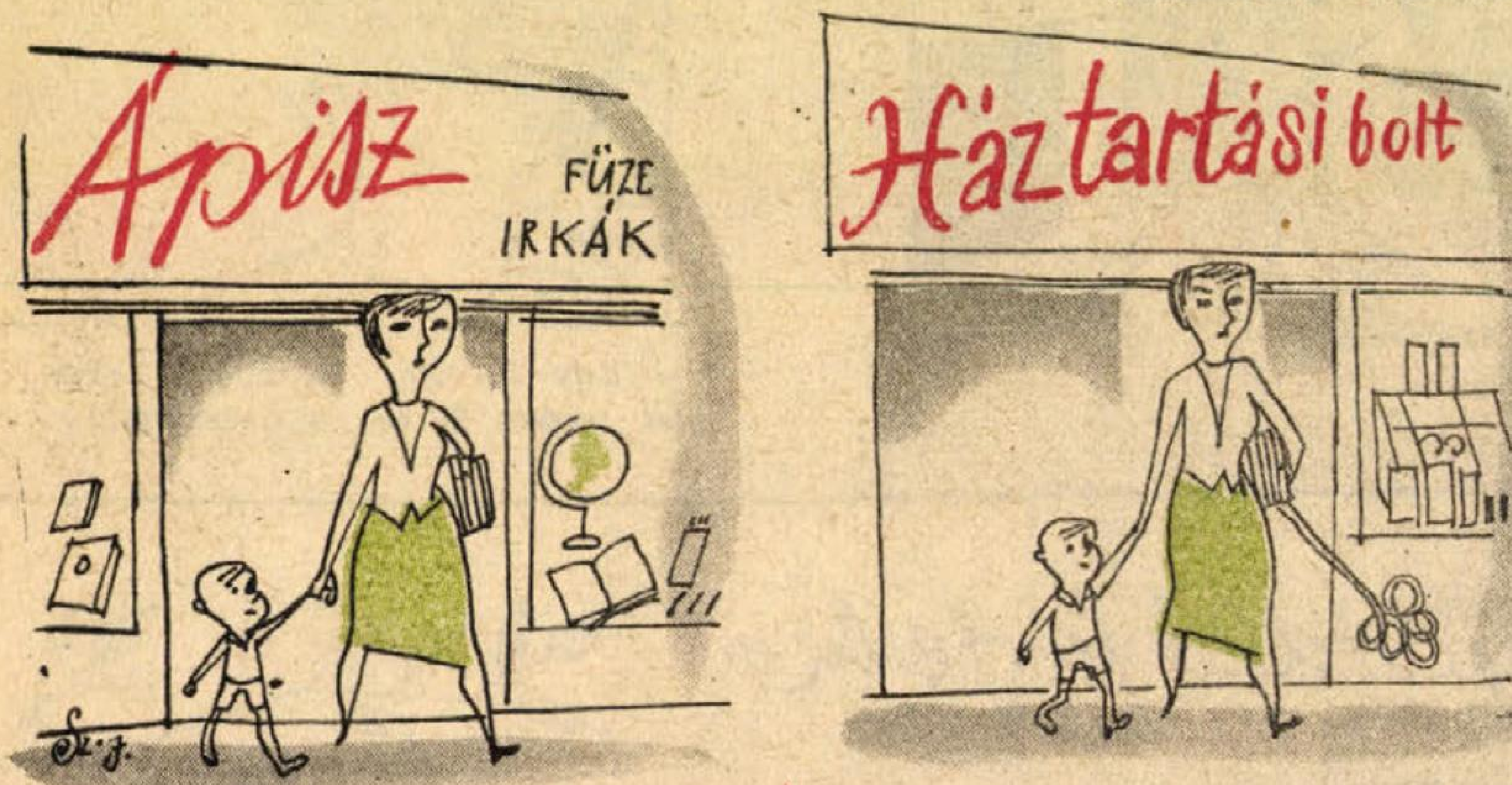

A reklám mindig kifizetődik!

Gerő Sándor rajza

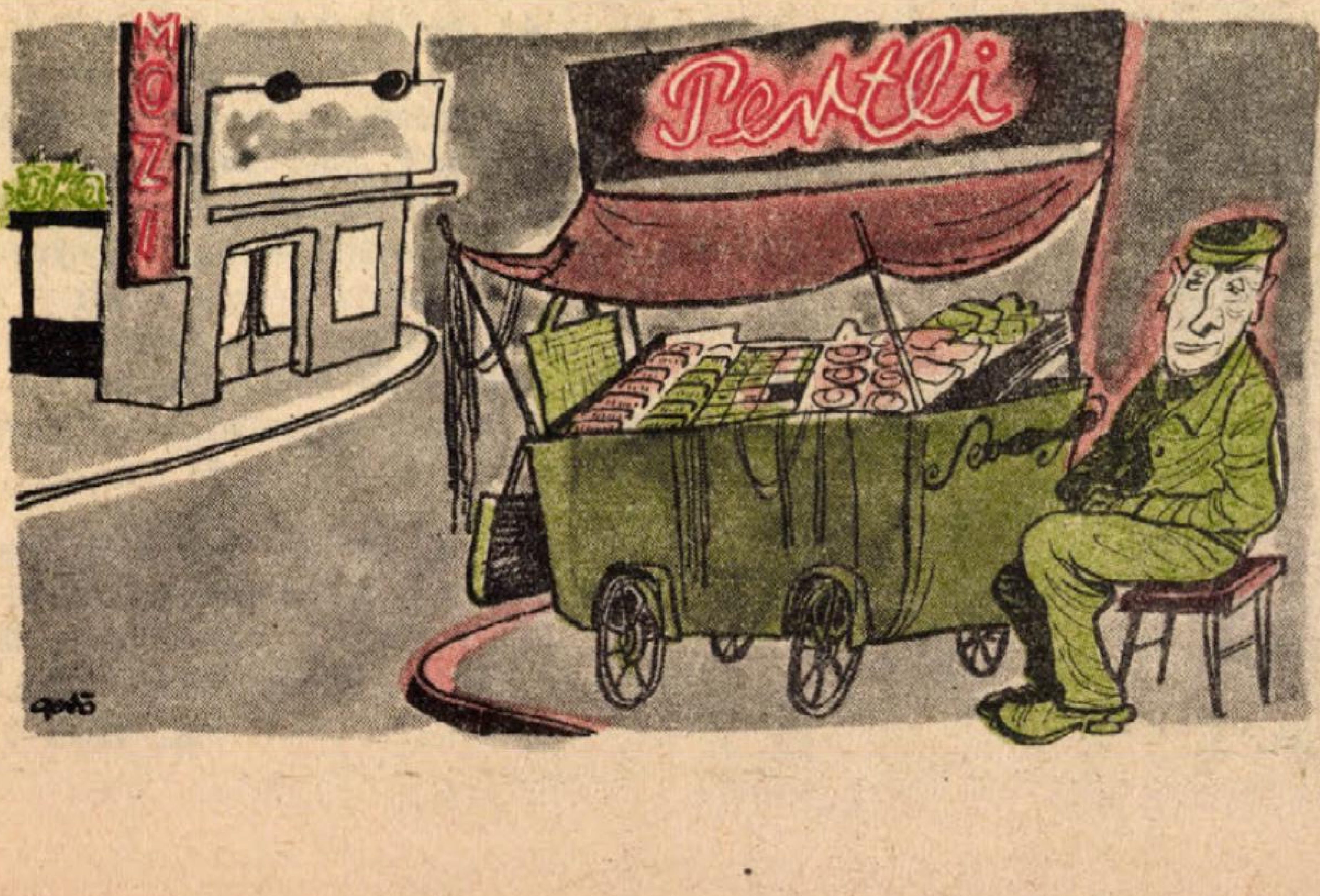

Ezt olvastuk

Takarékosság

A *Kortárs* legújabb számában *Somogyi Dezső* vitacikket írt helyesírásunk kérdéseiről. A cikk végén döntő érvként azzal inti íróinkat az akadémiai helyesírás pontos betartására, hogy egyetlen nyomdai javítás bruttó költsége 1 forint és 23 fillérbe kerül népgazdaságunknak, így *„országos szinten több millió forintot elvonunk a gazdasági vérkeringésből”*, ha az írók továbbra is ragaszkodnak az egybeírandó szók különírásához, vagy fordítva. A pénzügyi intelem után a következő mondat így hangzik:

„Próbáljuk a továbbiak folyamán ilyen szemszögből is vizsgálni a helyesírási kérdést, érdemes, mert ezzel *népünkk ulturális* és szociális előre*hadását laszolgáljuk.*”

Erre a három hibajavításra talán nem kellett volna sajnálni a 3 forint 69 fillér költséget. Népgazdaságunk kibírta volna.

MINDENFÉLE

A boldogság olyan, mint a dieselesítés. Sokat beszélnek róla, de nehezen megvalósítható.

Érdekes, hogy sohasem az unja az életét, akinek minden oka meglenne rá.

Háború alatt hallgatnak a múzsák. Viharszünet.

A szerelem olyan, mint a szerelem.

F. L.

E heti hirdetésünk

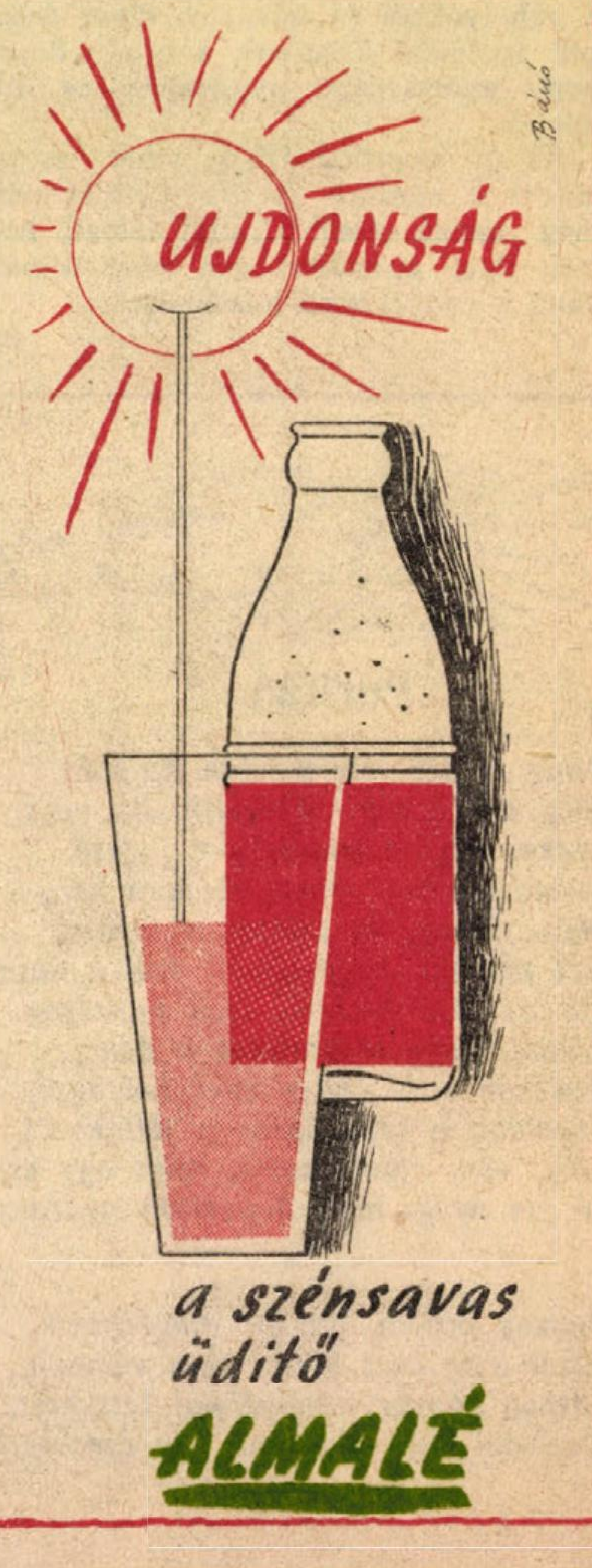

LEVÉL
egy elmaradt postaavatástól

Kedves szegedi Postaigazgatóság!

Meg kell Önöket dicsérnem, hogy a bodoglári tanyaközpont dolgozóinak két év óta tartó és kitartó ostroma után, ez év márciusában megígérték: postafiókot kap Bodoglár. Nem is kellett ennél több a derék bodogláriaknak, még ha több is kellett volna! Például egy megfelelő helyiség a postafióknak és egy megfelelő munkaerő, akiben van hajlandóság arra, hogy a fiókposta vezetésének bonyolult feladatát megtanulja és tudományáról hivatalos vizsgát tegyen. Talán sohasem lett volna postafiók Bodogláron, ha e két alapvető tényező megoldása a postaigazgatóságon múlik, de a bodogláriak nem sokat teketóriáztak, nem kérdezték, kinek mi a reszortja, megszerezték az anyagot és társadalmi munkában két hét alatt felépítettek tágas helyiséggel és várószobával egy tip-top fiókpostát.

Közben a bodogláriak ott helyben kiszemelték a fiókposta leendő vezetőjét, kitaníttatták a szakma fortélyaira, majd sikerrel levizsgáztatták, és úgy vélték, hogy immár nincs akadálya a fiókposta áldásos működésének Bodogláron. Boldog reménykedésük azonban hiábavaló volt, mert a postaigazgatóság erre a tempóra nincsen berendezkedve és a szükséges bútorfelszerelést, meg a páncélszekrényt nem tudta idejében leszállítani. Most azonban a Tanács Kirendeltség sietett a bodogláriak segítségére és kölcsönképpen, míg a posta bútorai megérkeznek, berendezte a fiókpostát a saját bútoraival és páncélszekrényével, olyan takarosan, hogy csak úgy repesett az örömtől a bodoglári dolgozók szíve. Biztosra vették, hogy nincs már több akadály és kifogás sem, hamarosan megnyílik a bodogláriak postája. Akkor kezdtek csak el éktelenül bosszankodni, amikor megtudták, hogy nincs keret egy új „járatos" beállítására, aki a napi postát Kiskunmajsára viszi, illetve onnan Bodoglárra hordja. Dehát a bodogláriakat már nem lehetett megállítani: társadalmi úton „összedobták" a kézbesítést is, gondolván, hogy egyszer majd csak tud a posta egy „járatos" fizetésére keretet biztosítani. A szegedi postaigazgatóság önérzetét dicséri, hogy ezt a felajánlást már nem fogadták el és utasították a majsai postát, oldja meg a saját hatáskörén belül a kézbesítést, ami meg is történt.

Nincs már akadály, augusztus elsején megnyílik a posta! — örvendeztek a bodogláriak és egy-kettőre szétszaladt az örömhír. Mindenki elfelejtette a sok bosszúságot. Ki ezt adott, ki azt — ismét csak úgy társadalmi úton — hogy jó, magyaros, alföldi báránypörkölttel tegyék emlékezetessé a bodoglári postafiók avatási ünnepségét. Meghívták a szegedi igazgatóságot, meg a majsai postát; még féderes kocsit is szereztek, az fuvarozza majd a küldötteket az avatásra, mert hiszen a most épülő bodoglári tanyaközpontnak se vasútja, se busz-járata nincsen még.

Minden jól el volt már rendezve, mikor becsapott a mennykő: telefonhír érkezett, hogy nem lehet a postát megnyitni Bodogláron, mert hiányzik egy „ellenőrző számkeret-bélyegző". És ha a bodogláriak a posta helyett eddig mindent meg is csináltak, a keretbélyegzőnél csődöt mondott a tudományuk... Ez már hivatalos dolog...

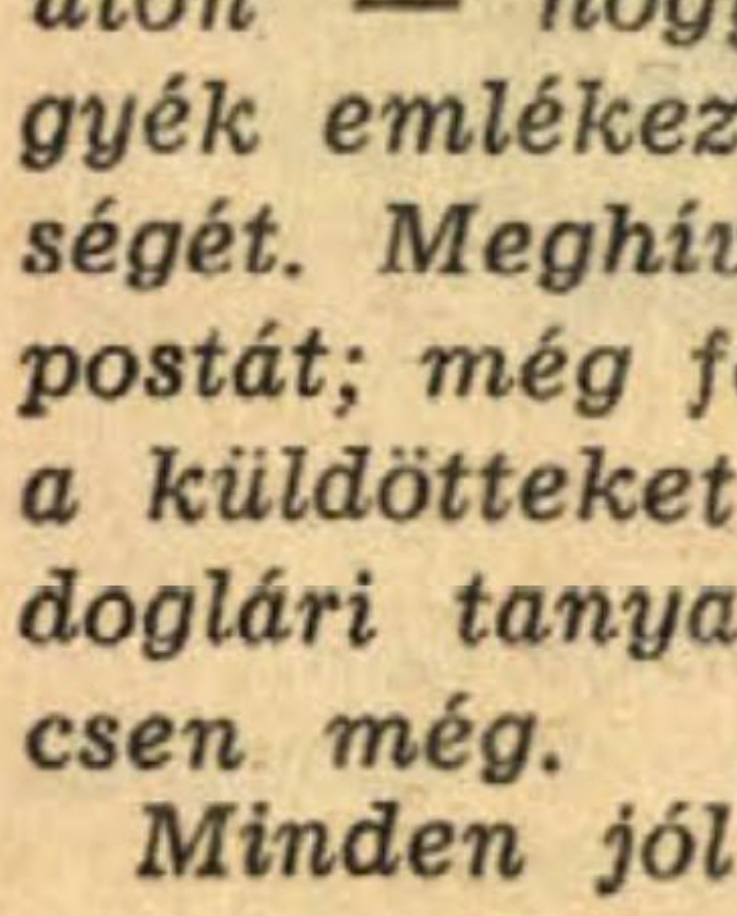

Elmaradt hát augusztus elsején a bodoglári postaavatás! De, hogy a bodogláriak mit szólnak ehhez, azt közszemérem ellen elkövetett kihágás veszélye nélkül — legnagyobb sajnálatomra, — nem tolmácsolhatom Önöknek.

Viszont, fogadják szívélyes üdvözletemet.

Földes György

REKLÁMFOTÓ

Pusztai Pál rajza

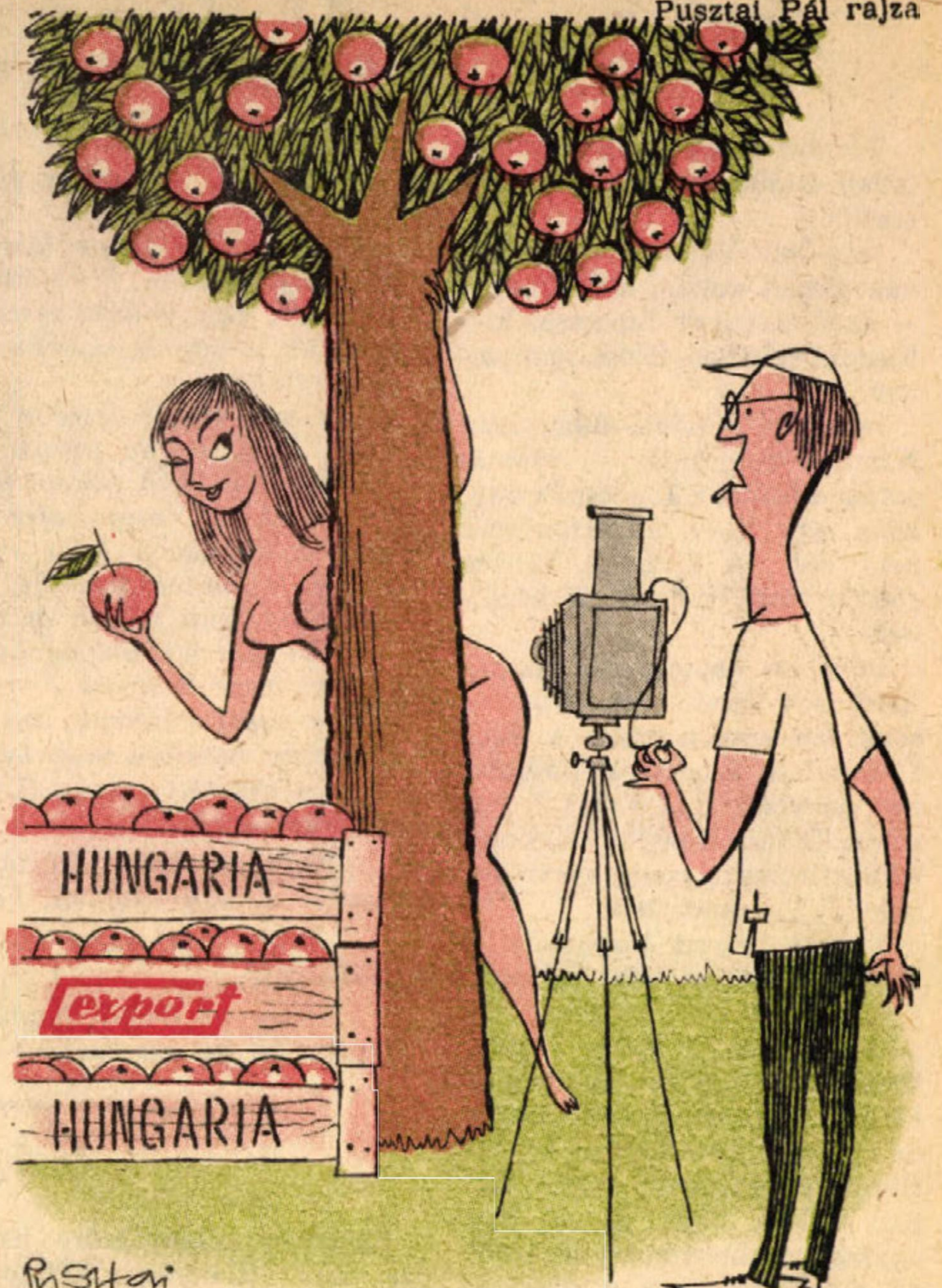

– Ez jó lesz a norvégeknek. Most pedig vékonyabb fánál csinálunk egy felvételt a franciáknak . . .

Értekezletek

Szűr-Szabó József rajza

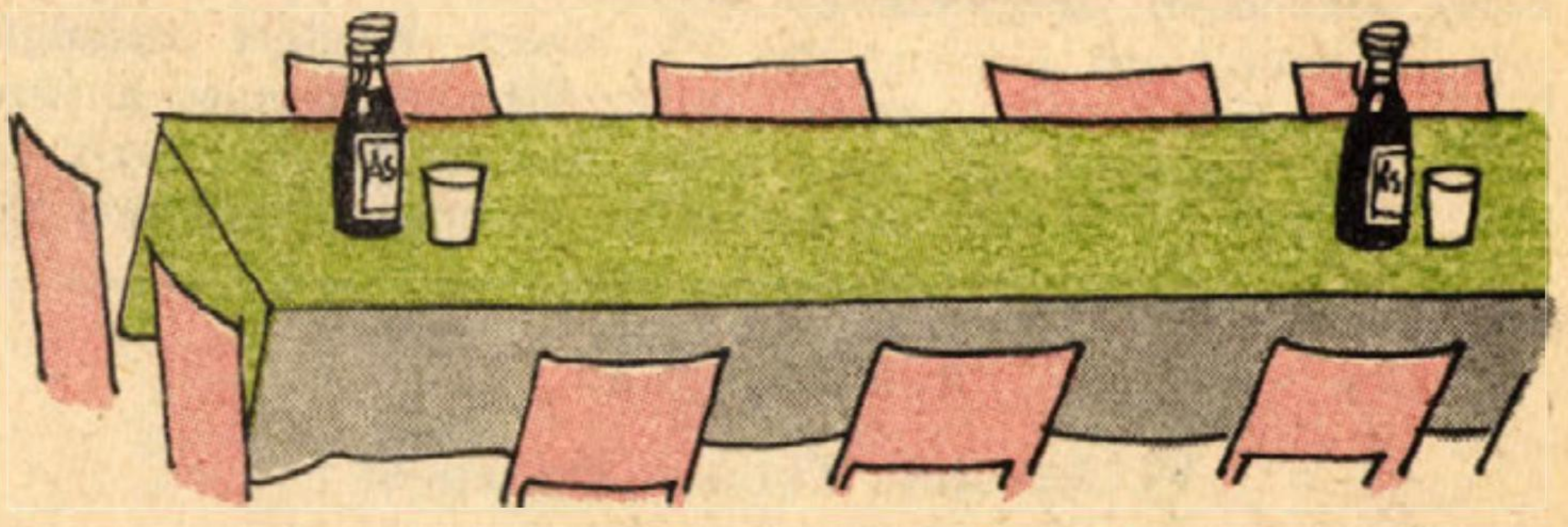

III. osztályú

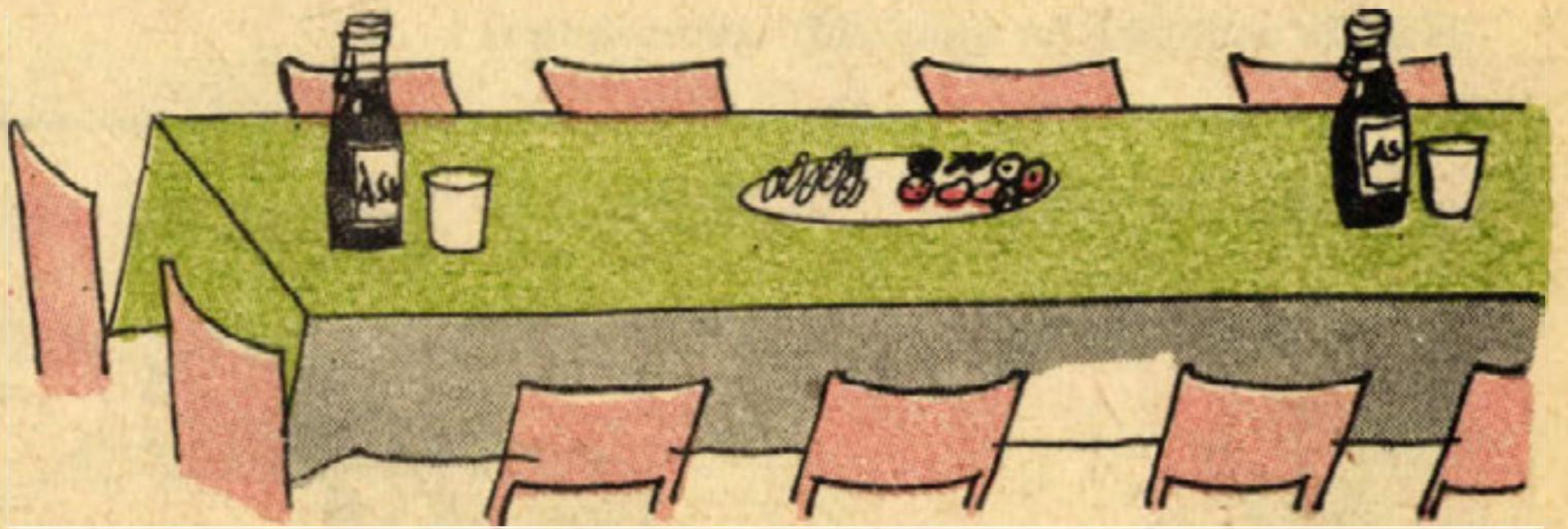

II. osztályú

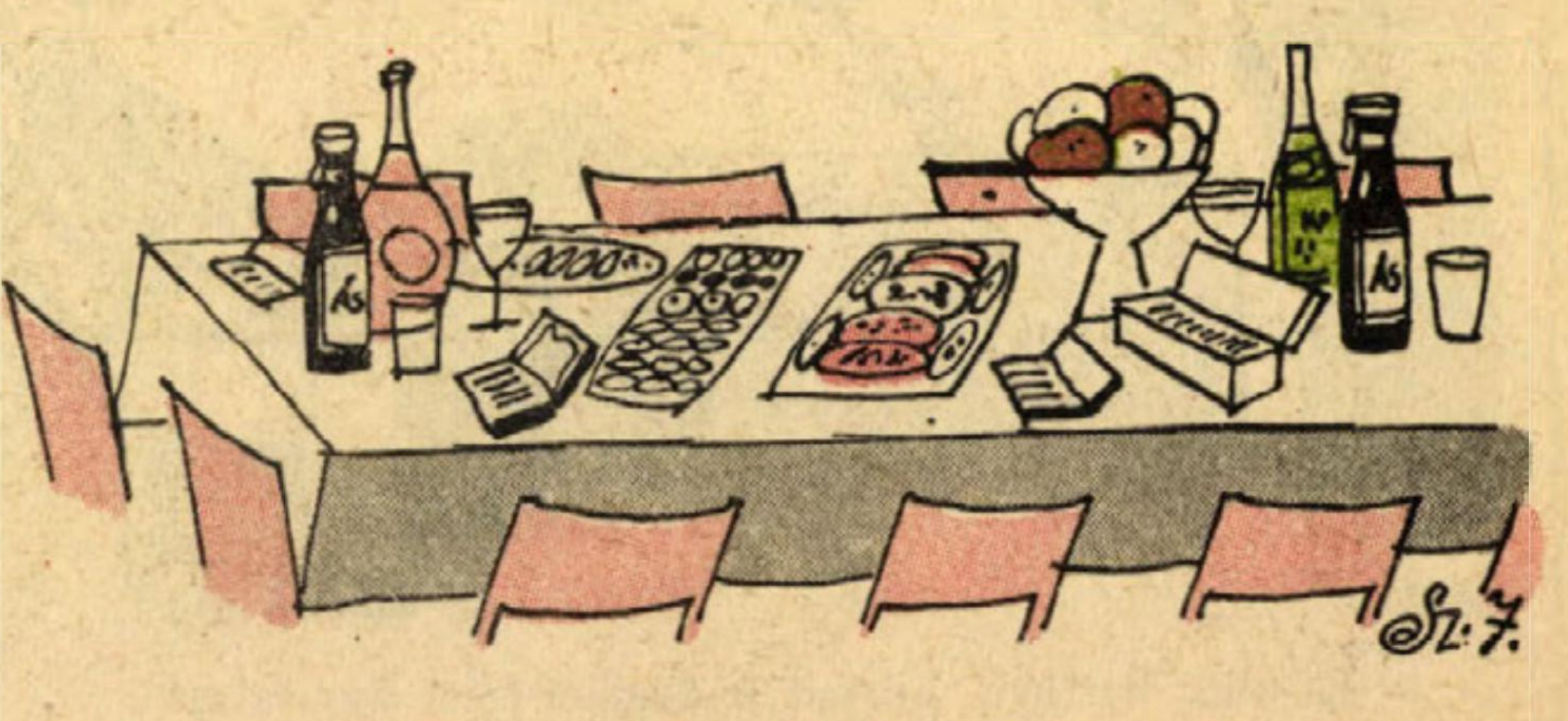

I. osztályú

Végtelen adóügy

Történt pedig az én elmúlhatatlan adóügyem a következők szerint:

1953-ban Vasason – az István aknán voltam akkor vájár – az I. kerületi Tanácstól kishaszonbérletben földet igényeltem.

1954-ben – mivel akkor már Komlón dolgoztam –, visszaadtam a földet a Tanácsnak úgy, hogy egy fillér adótartozásom nem volt. A földet a Tanács rögtön továbbadta az új bérlőnek.

1955-ben kaptam egy felszólítást 282 forint adó befizetésére. Én rögtön írtam a Pécs I. kerületi Tanácsnak (időközben az vette át a Vasas I. kerületi Tanács irányítását), hogy adótartozásom nincs, mert annak idején rendeztem.

Válasz helyett levonatták a fizetésemből a 282 forintot. Ezek után Pécsre utaztam, hogy adóügyemnek végére járjak. Ez az utánjárás az útiköltségen kívül két napot elrabolt tőlem, de sikerrel járt, mert a 282 forintot visszafizették. Azt hittem akkor, hogy ez az ügy egyszer s mindenkorra lezárult, de tévedtem, mert a pécsi I. kerületi Tanács pénzügyi osztálya felszólítást küldött, mely szerint nyolc napon belül fizessek be 331 forintot.

Van ugyan még néhány szabadnapom erre az évre, ezt viszont pihenéssel szeretném eltölteni, ennélfogva a pécsi út helyett ezt az utat választottam.

Tóth István vájár
Komló, Arany J. u. 9.

Le a bűtokrációval.

„Pálffy Palkó, Pálffy Jankó, csontos karabélyom ...”

Gróf Pálffy János labancgenerális szobra évtizedek óta áll a Köröndön. Mostanában azonban elszégyellhette magát, mert egy viharos éjszaka átöltözött kuruc vitéznek. Felkerestük a köpönyegforgató szobrot, aki készséggel válaszolt kérdéseinkre.

— Hogy jutott eszébe Kigyelmednek, nagyjó generális uram, hogy kuruc gúnyát öltsön magára?

— Bizony nem nekem jutott eszembe. Illetékes személyek öltöztettek át, még bajszomat is megnövesztették olyanra, mint a hajdúsági bika szarva. Parókám helyébe sastollas süveget nyomtak fejembe.

— Csak nem pártolt át Kigyelmed a kuruc táborhoz?

— Ne beszélj bolondokat, krónikásdiák! Esztendőkig háborúskodtam Rákóczi Ferenc hadai ellen, hűséges jobbágya voltam császárunknak; nem teszek magamon olyan csúfságot, hogy halálom után kétszázhét évvel pártot cserélek.

— És bizonyos, hogy Kigyelmed még mindig Pálffy János grófuram szobra?

— Hogyne lenne bizonyos! Araszos betűkkel olvasható most is a talapzatomon, hogy: „Gróf Pálffy János”.

— Akkor hát miért szorongat Kigyelmed kurucfokost a markában?

— Hogy az orrára koppantsak annak, aki csak a szobrot cserélte ki, de a feliratot nem!

E. J.

Óra-probléma

Egylapos villanyfőzőre nem jár ipari villanyóra. Kétlapos villanyfőzőt viszont csak nehezen lehet kapni Budapesten. Ilyet csak az kap, aki burokban született. Persze a legszerencsésebb embert is utolérheti a nemezis. Mert, amikor megszerezte a kétlapos villanyfőzőt, akkor kezdhet szaladgálni az illetékes kerületi elektromos kirendeltséghez ipari óra után. Ez még a kétlapos villanyfőző megszerzésénél is nehezebb ügy. Hónapokig szaladgálhat az ügyfél Poncius előadótól Pilátus osztályvezetőig.

Kedves Elektromosék összes művei! Nem lehetne szó arról, hogyha már valaki megszerezte végre az ipari órára jogosító villanykészüléket, az ehhez járó ipari óra necsak járjon, de jól járjon és ne késsen ilyen sokat?

Házi feladat

Szó ami szó: elég jók már a tankönyvek ... Csak ... Csak, még mindig nem azok az igaziak ... még most sem állnak elég közel az élethez. Hogy csak egyet említsek, a számtant, szerintem már az általános iskolai tankönyvekben elkellenének az olyan példák, amelyek valóban azon az elven alapszanak, hogy nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk.

Javasolok is néhányat. Bizonyos, hogy ha gyermekeink ilyeneken törik a fejüket, könnyebben megállják a helyüket a már fent említett életben.

1. Egy eszpresszóban minden 5 adag dupla főzésekor megtakarítanak egy szimplára való kávét. Hány duplát takarítanak meg 112 dupla és 84 szimpla kiszolgálása után?

2. Ha a fenti megtakarítást naponta eszközlik, mennyit spórolnak el a vendégek elől egy esztendőben, feltételezve, hogy vasár- és ünnepnap is nyitva tartanak, s a kutya sem ellenőrzi őket?

3. Ha egy adag vendéglői borjúpörkölt előírt súlya 8 dkg, akkor mennyit vettek el ebből a mennyiségből, ha a vendég elé csak 5 és fél deka marhahús kerül?

Hasonló példákat szerkesztethetünk a gyerekekkel házi feladatként is. Olyanokat, amelyeket már maguk is tudnak. Pl.: ha minden 6 adag forintos fagyiból hiányzik egy tölcsérre való ... És így tovább ... és így tovább.

Bátran állíthatom, akik ezen ismereteken nőnek fel, áldják majd neveinket, ha kilépnek az iskolából az eszpresszóba.

(révai)

TÁVIRAT

VI. kerületi Tanács, Budapest

Öt héttel ezelőtt megírtuk, hogy a Lenin körút és Rudas László utca sarkán levő KERAVILL és volt KÖZÉRT kirakatokat leszerelték és azóta Budapest egyik legcsúnyább színfoltja ez a hely.

Hozzák rendbe! De legalább válaszoljanak!

Gerő Sándor rajza **A stréber**

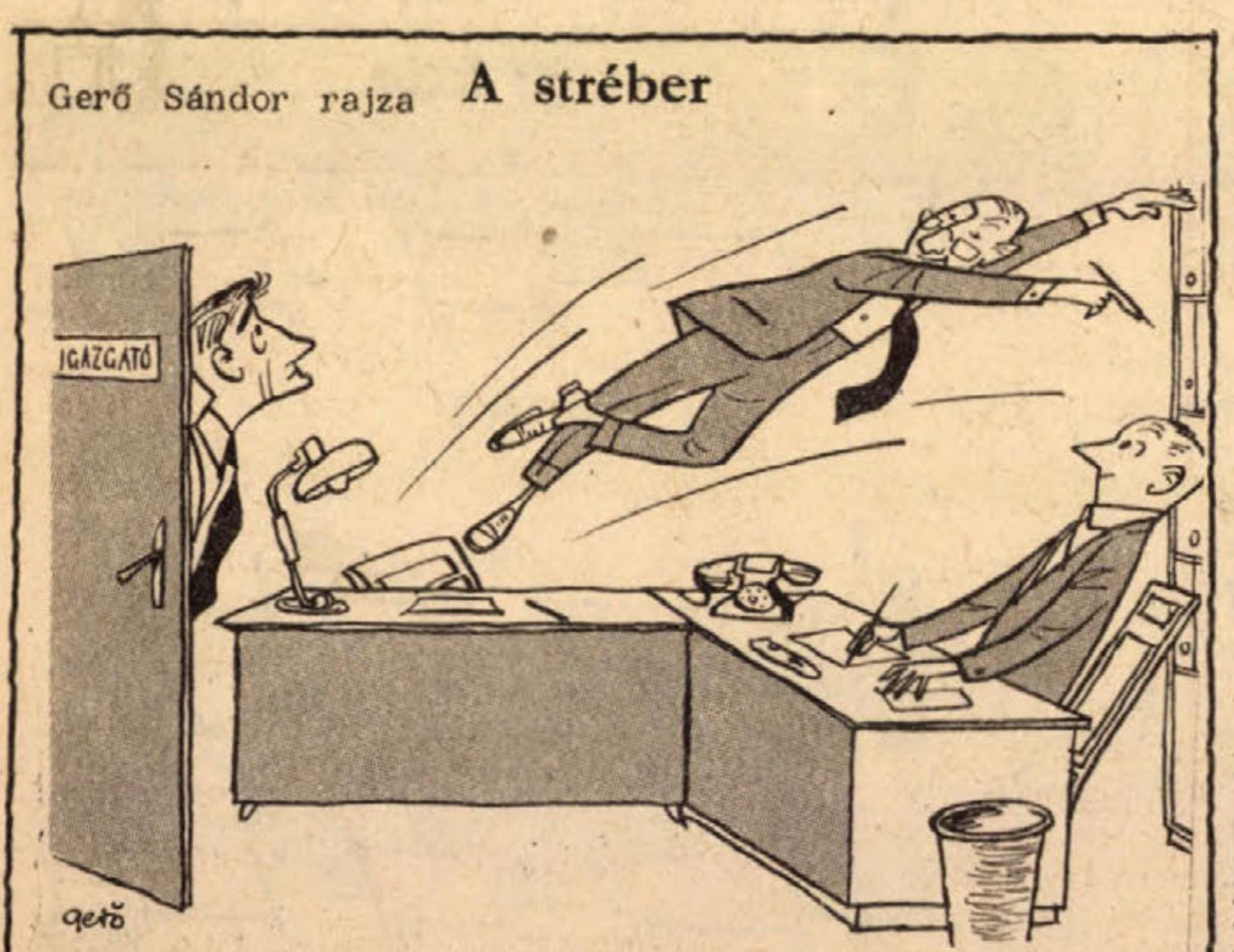

– – Kovács kartárs, kérem a Szaláci-féle ügyiratot!
– – Igazgató kartárs, máris repülök!

Átutazóban

csak egy pillanatra álltunk meg Kecskemét főterén, a Szabadság téren, az Állami Könyvterjesztő könyvesboltja előtt. A kirakatból játékbabák, vízi pisztolyok, krokodilok és egyéb gyermekjátékok néztek ránk, ami ugyancsak szokatlan jelenség könyvesboltjainkban.

– Van itt könyv is – mondják a kecskemétiek –, tessék nézni a másik kirakatot és bent az üzletet.

Megnéztük.

Valóban van könyv is, méghozzá sok ebben a szép nagy üzletben, melynek másik felében *játékkereskedést* folytat a Belker.

Egyedül a Szabadság téren öt könyvárusító helyet számoltunk össze. Több könyvüzlet is van a városban, viszont *egyetlen antikvár üzlet sincs.* Indokolt a kecskemétiek kívánsága: vagy rendezzenek be egy külön üzletet, ahol a használt könyveket adják és veszik, vagy önállósítsák a játékkereskedést egy külön üzlethelyiségben és helyette, a Szabadság téri Állami Könyvesbolt másik felében, használt könyveket árusítsanak, ne pedig az oda

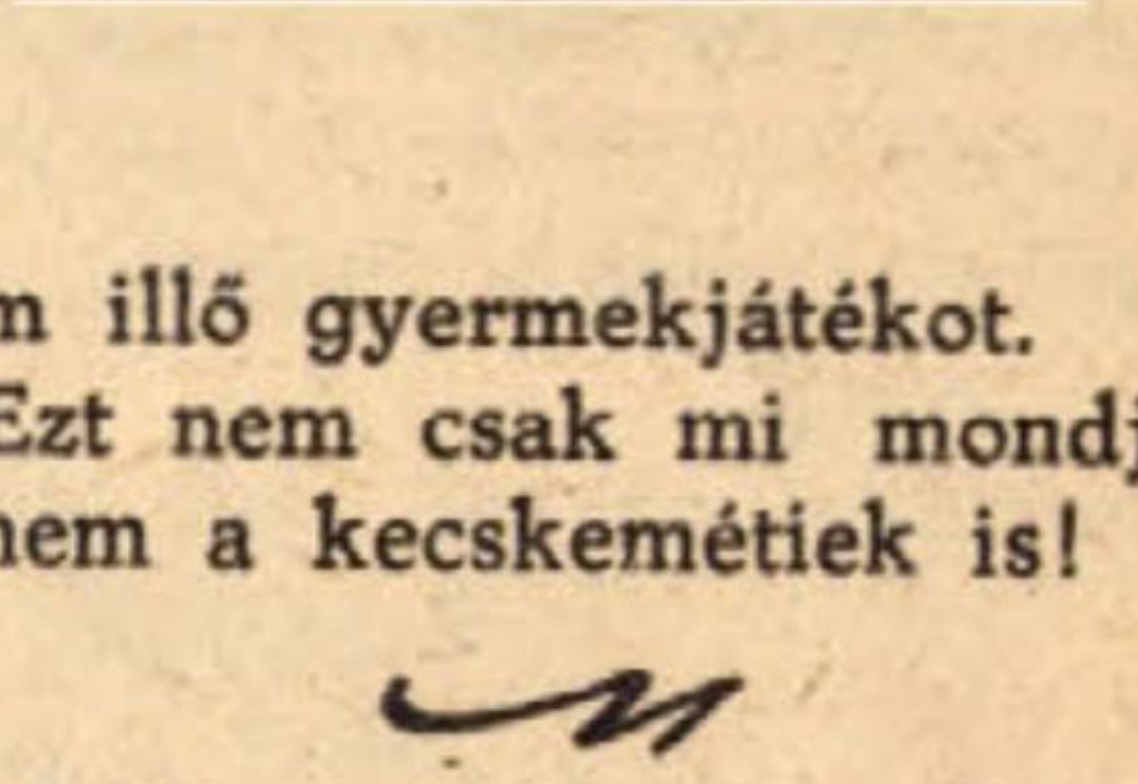

nem illő gyermekjátékot.

Ezt nem csak mi mondjuk, hanem a kecskemétiek is!

* * *

A Csepreghy utcában nagyon szigorúak

CSELÉDEKNEK
ÉS HORDÁROKNAK
FŐLÉPCSŐN KÖZLEKEDNI
TILOS!

Ez a felirat áll a VIII., Csepreghy utca 1. számú ház lépcsőházában. Annak idején a méltóságos háziúr tétette ki.

Ideje lenne levenni ...

Félfül

A cím nem azt jelenti, mintha nekem csak fél fülem volna, hanem azt, hogy ezt a históriát félfüllel hallottam. Arról van szó benne kérem, hogy a pesti színházi világnak volt egy Herskó nénije; nevezzük így, ha másként is hívták volna. Ez a Herskó néni minden nap más színházban jelent meg és mindig az öltözők táján. Hozott mutatóba, de főleg eladásra kombinét, nájlonbugyit, zoknit, sálakat. És mindezt részletre a művésznőknek és művész uraknak. Herskó néni suttyomban, talán iparengedély nélkül dolgozott, mint egy, csak a művészvilágban létező, kedélyes, exterritoriális joggal eléldegélő csökevény. Tartozott Herskó néninek részletügyben mindenki a primadonnától a népség-katonaságig. Így esett, hogy a lidércnyomásos napokban, másfél évvel ezelőtt, sok más bódult ember közt az úgynevezett népszerű színészházaspár is kibódult nyugatra és vitték Herskó néni pénzecskéjét. Vagy négyezer forintnyi részlettel maradtak adósak. Az ám, de mit tesz a furcsa és szeszélyes sors? Herskó néninek élt New Yorkban egy fia, aki hajójegyet, beutazási engedélyt küldött anyukájának. Herskó néni pakolt, kiment. Meg is érkezett egy szép napon, letette pakját, megcsókolta a fiát és azt mondta, hogy pardon, egy percre. Azzal felült a földalattira és utazott, utazott, utazott másfél órát. Valahol kiszállt, felment egy házban liften a tizennyolcadik emeletre, becsöngetett egy ajtón, az ajtót kinyitották. Herskó néni ódivatú pukedlit vágott és köszönt:

– Kisztihand művész úr. Jöttem a részletért!

Bondy Endre

ÖTLET PÁLYÁZATUNK anyagából

A főosztályvezető üdül

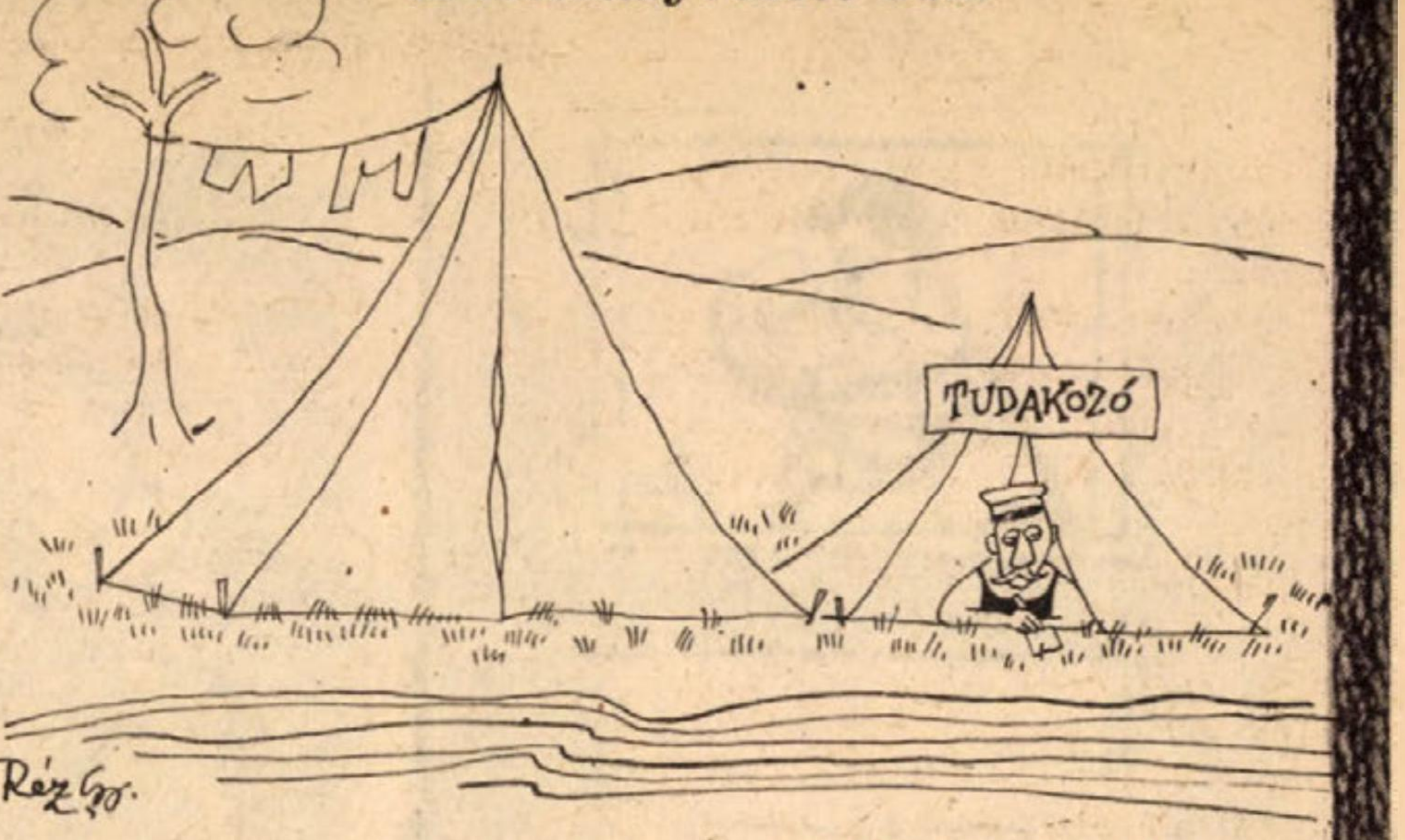

Réz Gyula rajza
Bp., II., Malinovszki fasor 17.

Detektívregény

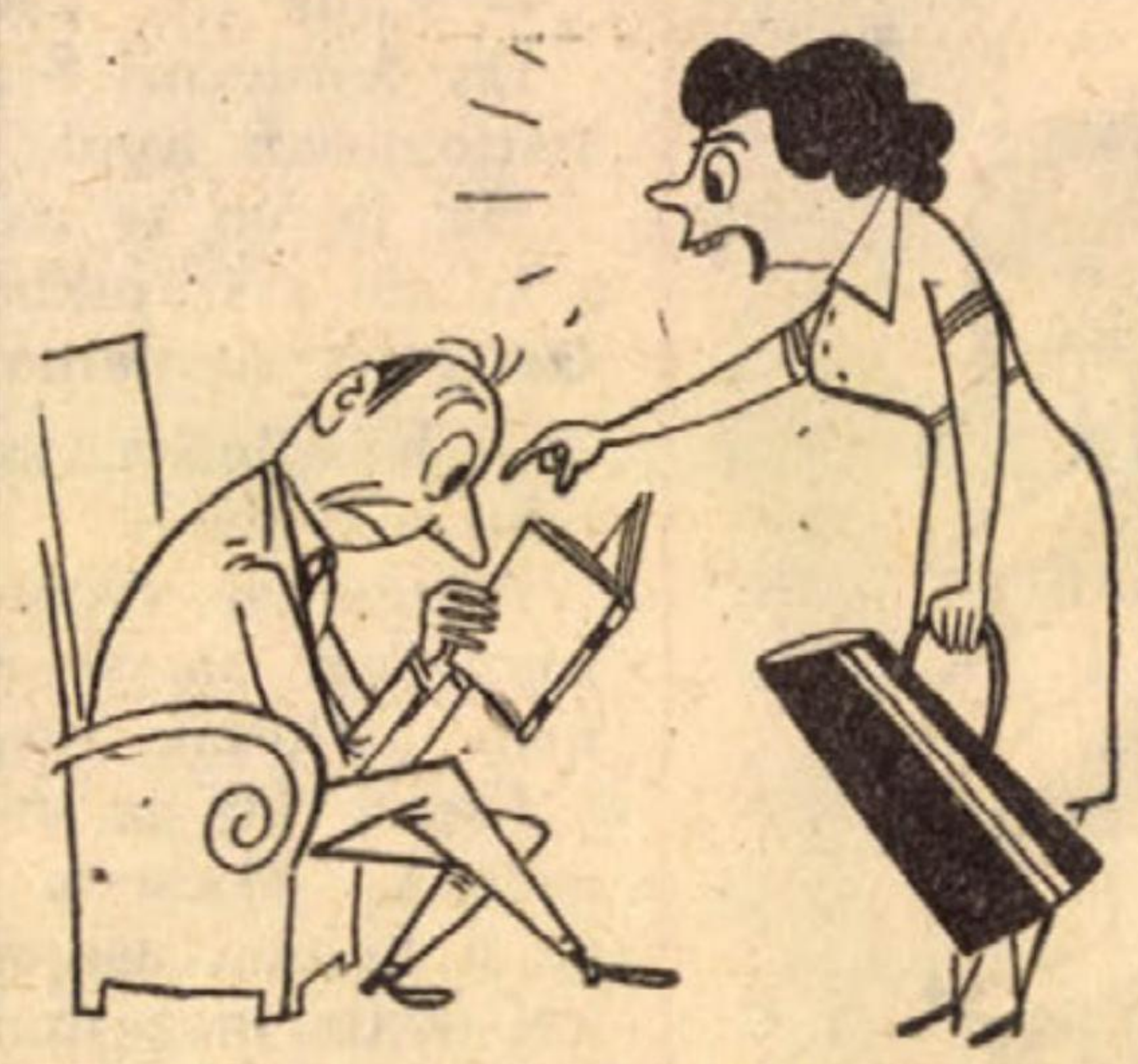

– Ha nem hozol fel szenet, megmondom ki a gyilkos.
Eperjessy Éva,
Szeged, Lenin krt. 61.

A gyógyszergyűjtő bánata

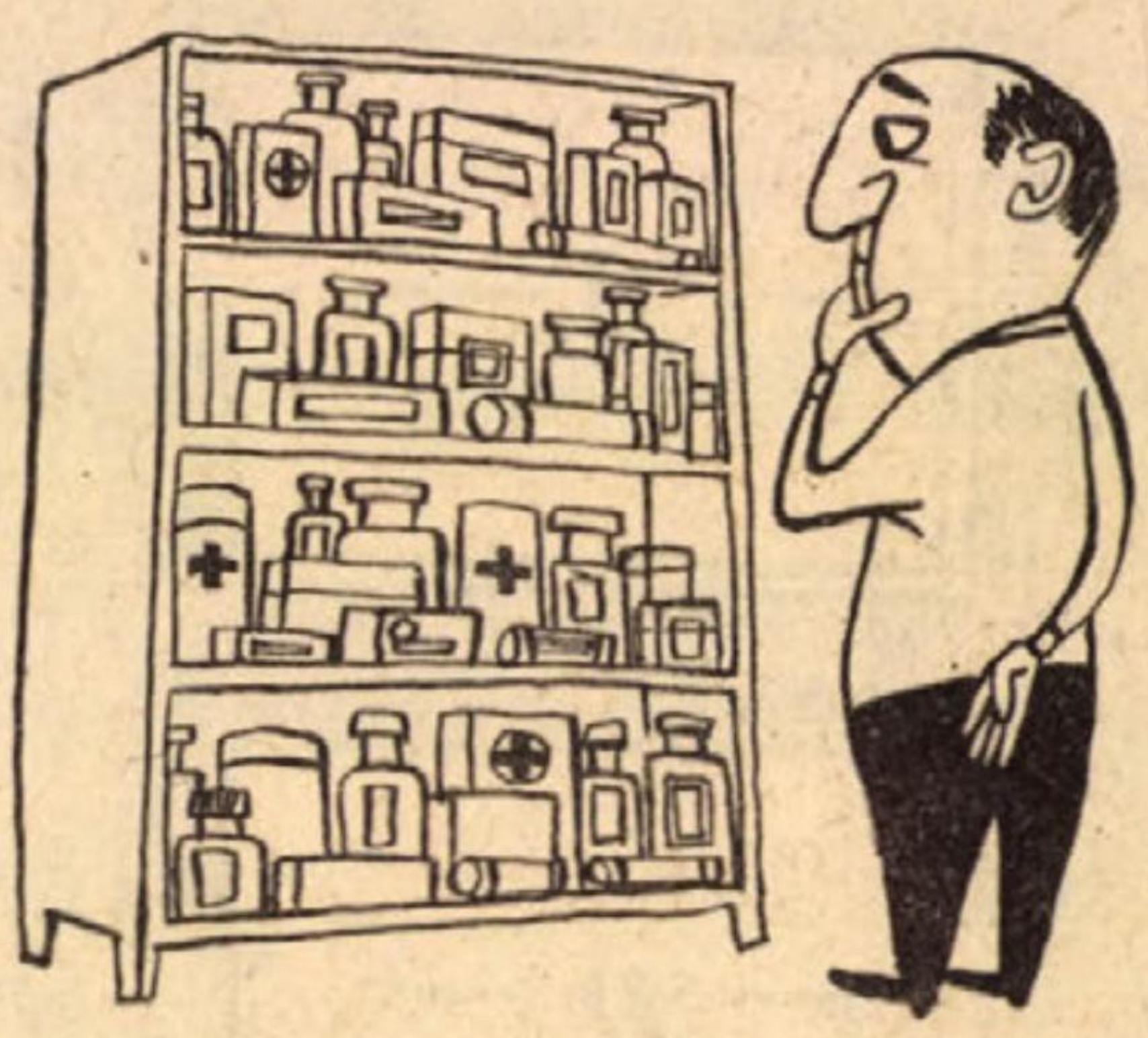

– Sajnos, gyógyszermérgezés ellen még nincs orvosságom.
Katona Vera,
Bpest, VIII., Rákóczi út 51.

Felvonulás

A Ló utcában levő hatalmas grundon, ahol eddig csak kecskék legelésztek, és fekete lábú gyerekek játszottak rablópandurt, nekifogtak egy háromemeletes irodaház építésének.

Mielőtt azonban elkezdték volna az építkezést, lebontottak három házat, kerítést húztak és lezárták a környező utcákat, aztán felvonulási épületeket építettek. A környék lakói — köztük magam is — csodájára jártunk az építésvezetőség reneszánsz-stílusú, kupola fedte épületének, amely belül is csodálatos volt: sarkaiban hornyolt korinthoszi falpillérek állottak, ezeken nyugodott a főpárkány. A felvonulási raktár is ebben a stílusban épült: hármas ablakokkal, kiugró ormokkal, félköríves párkánnyal. A ház előtt üde kis felvonulási park vidította szívünket, felvonulási szökőkúttal a közepén, melyen egy meztelen felvonulási nőalak csurgatta a vizet kecses kancsójából. A vallásos építőmunkások részére felvonulási dóm épült, mellé felvonulási harangtorony. A nemhívő dolgozók épülésére egy klasszikus stílusú felvonulási természettudományi múzeumot emeltek. Ezzel azonban a felvonulás még nem ért véget. Gondolni kellett a sportszerető dolgozókra is, ezeknek felvonulási népstadiont építettek, majd a későbbi évek folyamán pazar, rokokó felvonulási vadászkastélyokat, mecseteket, felvonulási csillagvizsgálót, silót, női napozót, felvonulási strandot, róka-farmot és teaházat.

Sikerült összeismerkednem az egyik éjjeliőrrel, akinek felvonulási családi háza volt, gyümölcsössel, két hold szőlővel, saját szülőotthonnal és megkérdeztem tőle, mikor kezdik el a háromemeletes irodaház építését.

— Aztat nem lehessen tudni! — felelte pipázgatva a jó öreg. — Egyelőre, kérem szépen, nincs hel. Teccik látni, nem? Minden hel foglalt. Hova férne el ide még egy irodaépület? Hova?

— Miért nem bontanak le egy felvonulási épületet? — tudakoltam csodálkozva.

— Nono. Aztat nem lehet. Miket képzel az úr!

Rámutattam az egyik felvonulási épületre:

— Azt például miért nem lehet lebontani?

— Nono. Még mit nem! Az időközben műemlék lett, kérem szépen . . .

— És mikor fejeződik be a felvonulás?

— Aztat nem lehessen tudni — dünynyögte, aztán hozzátette: — Az úr merre lakik? A Só utcában? Na, akkor jó lesz lakás után nézni az úrnak, mert nemsokára lebontjuk. Oda is felvonulási épület kerül.

— Micsoda?

— Egy felvonulási artista varieté, kérem szépen, de köztünk maradjon . . .

Gyorsan hazaszaladtam. Megmondtam a hírt a feleségemnek és lelkére kötöttem: erről senkinek sem szabad tudnia, ez felvonulási titok. A lakást elcseréltük. Kiköltöztünk az idilli Dunacickányra, ahol végre nyugodtan éltünk, nem volt por, piszok, zaj, csak csend, nyugalom és békesség.

És akkor egy hajnalon három pallér jelent meg lóháton a közeli dombon, előbb távcsővel kémlelték a tájat, aztán egy nagy térképet tanulmányoztak. Gyanús volt a dolog: hát ezek mit akarnak? A következő pillanatban az egyik lovaspallér csillogó kürtöt vett elő és riadót fújt rajta. Nemsokára — a felvonulási induló dallamára — megjelentek a teherautók, lépegető ekszkavátorok és az építőmunkások. Utolértek bennünket, hiába menekültünk el a Só utcából.

Kisvártatva összetalálkoztam az én öreg éjjeliőr barátommal és ő megmagyarázta nekem a felvonulási hadihelyzetet:

— Azt tetszik kérdezni, mit csinálunk itt? Ide, kérem szépen, egy felvonulási hippodrom kerül és egy felvonulási vízimalom.

— És mi lesz a háromemeletes irodaházzal?

Ezt az én bennfentes éjjeliőr barátom sem tudta megmondani.

A felvonulás még éjjel is tartott. Megrakott teherautókat hallottam dübörögni Debrecen felé. Úgy hallottam, már a Hortobágyot is lezárták s kitették a táblát:

„Háromemeletes irodaház épül Pesten a Ló utcában."

(mikes)

Ifjú házasok lakótelepe

Szűr-Szabó József rajza

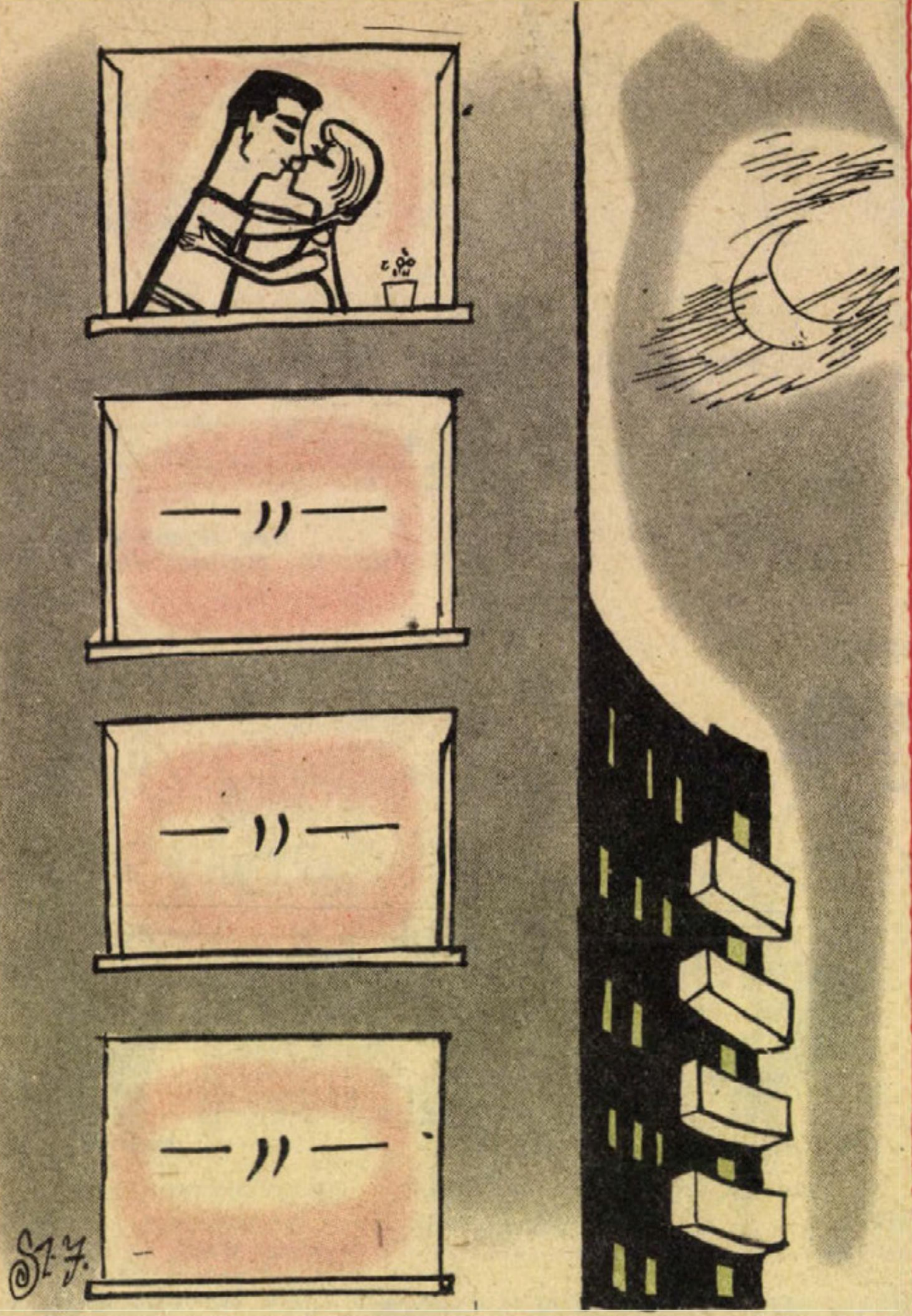

NÉHA MEGVÁLTOZNAK A KÖZMONDÁSOK

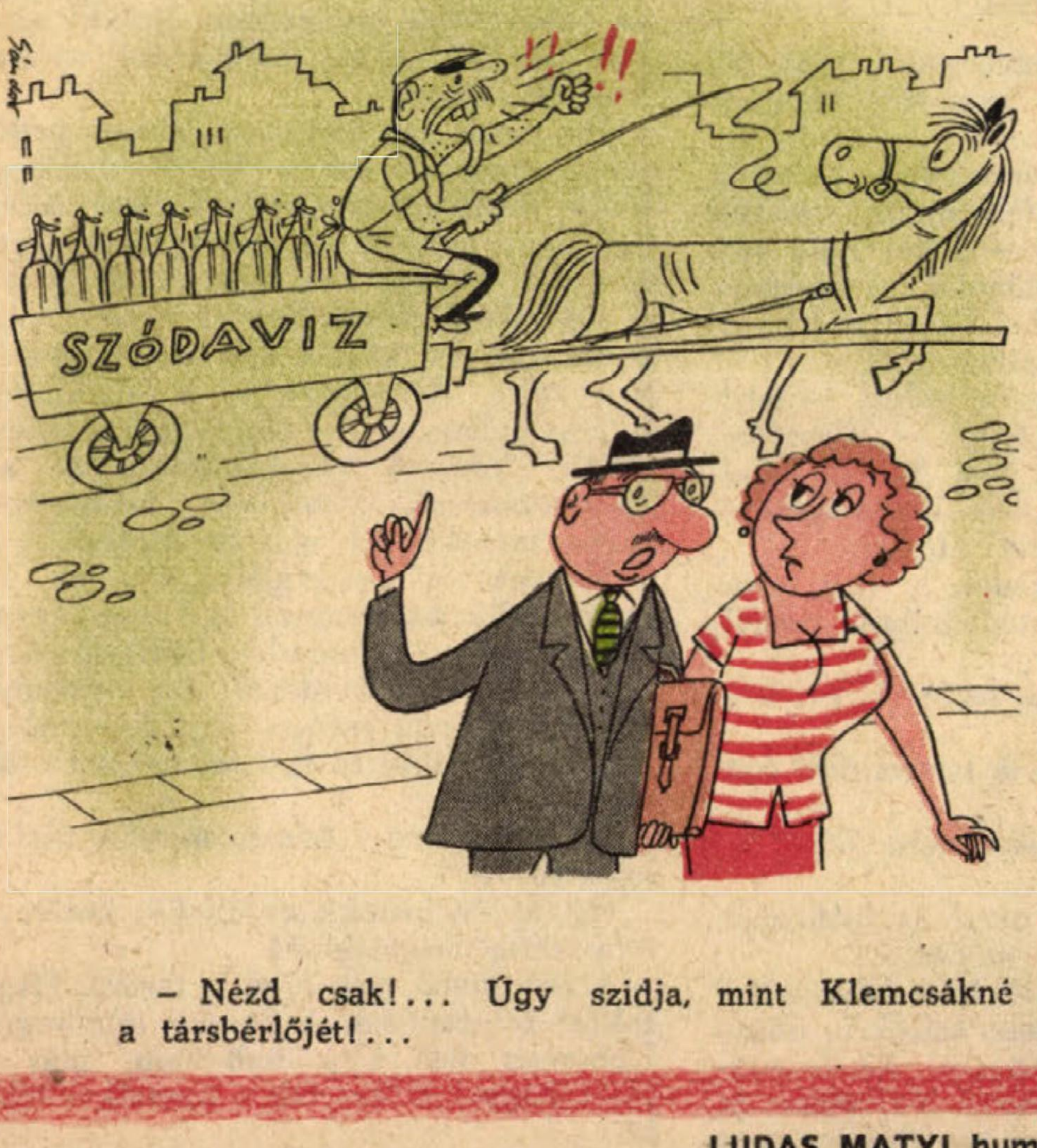

– Nézd csak!... Úgy szidja, mint Klemcsákné a társbérlőjét!...

Kínáltatom magam...

Átmentem Pócsiékhoz, éppen asztalnál ülnek, abrakolnak feszt, még nézni is rossz azt a vandál harapdálást, de a szagok kellemesek. Az apátok mindenit, rántott csirke, tejfölös uborkasalátával, túrós rétes, hűj a mindenségit, a gyomrom de verekszik a zsíroskenyérrel.

— Átjöttem a meszelőért — mondom s tétován ácsorgok. Ha nem kínálnak meg, egy hónapig elfelejtek köszönni.

— Foglaljon már helyet — rebegi Pócsiné savanyúan és az egész család lehajtott fejjel táplálkozik.

Hely. Az is valami, de a csibével kellett volna kezdeni. Így hát alig titkolt megvetéssel mondom: — Köszönöm, egész évben ülök, inkább állok, ha megengedik. — Ők mindenesetre föllélegzenek s mindjárt nyugodtabban csámcsognak, de azért rossz lelkiismerettel rágcsálnak, ezt érzem fogaik csattogásából.

Pócsiné, vélem, halvány másodpercig gondolkozik, loholjon-e a meszelőért vagy összeroppanva megkínáljon. Az utóbbit teszi, laposan pislogva, egy csepp melegség nélkül invitál:

— Enne egy kis rántottcsirkét? Vagy kis rétest inkább?

Így kérdezni! S milyen hangsúllyal. A férj vörösen hallgat, s alattomosan nyúl egy fejlett comb felé, menti, ami menthető.

Na de én se akarok az utca szájára kerülni, hogy kinéztem a falatot a szájukból s mindig pont ebédidőben állítok be, visszanyelve nyálamat, közömbösen fogadom a szót.

— Köszönöm, az előbb ebédeltem, úgy tele vagyok lakva, mint a duda.

A mondat végét szinte ordítom, mert gyomrom cáfolatot korog, csak ha süketek, akkor nem hallották meg.

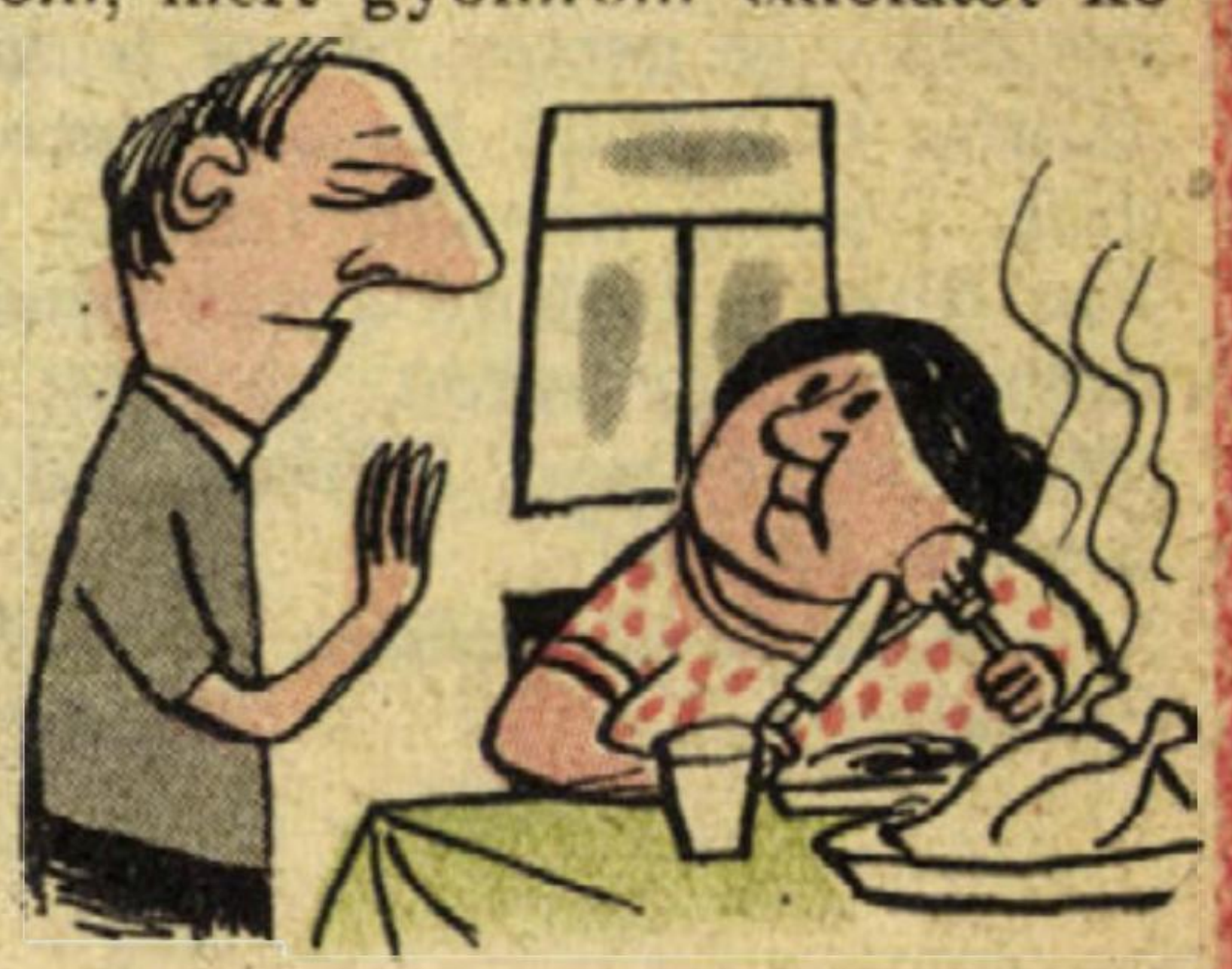

Csend. Mi az, ennyiben maradunk? Micsoda népség. És az a bolond asszonyom ezekkel etette meg múltkor a szalontüdőt. Igaz, amúgyis kidobtuk volna, de azért mégis csak emlékezniök kellene erre. Végre a háziasszony ismét nyög egy-két ványadt hangot.

Rafinált szóösszetétel. Pici. Kóstoló. Talán. Azért. Jaj de sajnáljátok a hasatoktól, most már izgat alamuszi kínálásuk s tovább feszítem a húrt.

— Nem szeretem a csirkét. A rétest meg egyenest ki nem állom.

Érzem, ahogy dühöngenek belül, ilyen ócska trükkel komplikálni a helyzetet. Kétségkívül közeledünk a drámai végkifejlet felé. A család elszántan tömi magát, a csámcsogást kottázni lehetne, most eldől, ki lesz az erősebb. Papírforma szerint az asszonynak gőgösen kellene főztjét dicsérni s harciasan rámmordulni, ha nem eszem, belém vágja a kést.

Csend. Pócsiné fuldokolva birkózik egy rétessel, még nézni is rossz, a gigája dagad, remeg, köhögés közepette morajló zajjal lassan lecsúszik a tészta.

Nos? Végre látom, szólásra nyílik a zsíros ajak s a hasam a kabát leple alatt vonagolva várja a választ.

— Jaj, látja, most jut eszembe, a meszelőt kölcsönadtam a Füzesinének...

Nem értem. A nő, ahogy látom, nem tartja be a játékszabályokat. Nem igaz, hogy három kínálás után visszakozni kell.

— Az is mindenért idejár — hallom erre s hevesen lélegzem. Az is. Hát még ki?

Némaság borul a tájra, csupán az evés okozta szuszogás ritmikus nesze hallatszik.

Bamba boldogság honol a szemekben s én megvert hadvezérként ódalgok el. S a meszelő? — hol vagyok én a meszelőtől. Na de már itt vagyok a Bándéknál, itt is esznek, talán itt is van meszelő. Fölajzott gyomrom, hasam versenyt énekel, jól van, gyerekek, jól van, ezúttal már nem lesz taktikázás, finomkodás. Elszántan fordulok be a kertbe, ahogy látom, pörköltet esznek nokedlival. S köszönés helyett csupán annyit mondok.

— Bánd néni, nem vagyok finnyás, merjen csak nyugodtan a saját tányérjába...

Nagy S. József

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.